

ΜΑΡΚΕΤΟ 1938

ΔΡ
5

Το παλαιό
ολύμπιο

ΕΤΟΣ 15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 8 -(729)

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας πού ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Ούτε μιά ρυτίδα, ούτε μιά γραμμή σὲ ηλικία 65 χρόνων. Μιά ἐπίδερμὶς καθαρὰ θελουτέ, ἀμειψτος νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἓνα θαῦμα, ἀλλ' ὁ πάρχει μιά ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Αὐτὰ εἶνε τὰ μαγικά ἀποτελέσματα τοῦ «Bioscel», ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Bioscel» εἶνε πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπίδερμίδα θελουτέ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tocalon χρώματος ροζ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ξαντανεώνει τὴν ἐπίδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὸν κρέμα Tocalon. Τροφή διὰ τὴν ἐπίδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπίδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξαντανεώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μέναιτε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ γαϊώδες χρῶμα. Ξανσθρῆτε τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικά ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Tocalon τροφῶν διὰ τὴν ἐπίδερμίδα. Ἐν ὅχι, εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐπιτρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

ΣΟΦΙΑ ΓΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ

Χειρουργός - Ὁδοντίατρος
Πτυχιούχος Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου
Πατησίων 54
Παρὰ τὸ Μουσεῖον
Ὁραὶ ἐπισκέψεων:
10-1 π. μ. καὶ 5-8 μ. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5^Η ΜΑΡΤΙΟΥ 5^Η ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Ε. ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ ΤΟΥ
ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΛΑΣ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΑΤΡΑΞΙΟΝ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΟΤΙΓΙΟΝ
ΔΥΟ ΟΡΧΗΣΤΡΑΙ
ΕΝΔΥΜΑ ΒΡΑΔΥΝΟ ἢ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΙΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΠΑΡΙΣΣΟΤΕΡΑΣ
ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑΣ ΚΕΡΔΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΟ-
ΤΑΤΑ ΔΩΡΑ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σκόρπ.

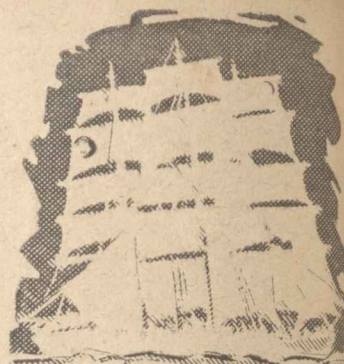
Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΕΛΛΑ τοῦ Ο. Γ. Κ. Ο. ΜΠΑΡ-
ΡΕΡ τῶν Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον
εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τιμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παρα-
καθὼς ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal. Velpeau κλπ

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Τὰ ἀνώτερα πλεκτά.
Ζερσεὶ μάλλινα μὲ δυο πῆχες
φόρεμα
Στοῦ ΚΑΖΕ
Κολοκοτρώνη 45

Δεῖ πού βαλπα-
ρεὶ τὸ μαράβι;

Πᾶσι μακρὰ σὲ τόπους
ἀγνωστούς, γεμάτους ἐξωτι-
κῇ γοητεία, κινδύνους καὶ
δόξα. Τὶ ὥραϊο ἓνα τέτοιο
ταξίδι, ὅλο μυστήριον καὶ
ποίησι. Οἱ παλαιοὶ καιροὶ
εἶχανε τόση ποίησι...

Σήμερα ὁ κόσμος ἐγίνε πῶς
πρακτικὸς, ἐπειδὴ διαζέται
καὶ θέλει τὰ κομφορ του.
Ἔχει δίκαιο; Ἔχει ἄδικο; Τὸ
γεγονὸς εἶναι πῶς ὁ κόσμος
εἶναι ἀπαιτητικὸς. Θέλει νὰ
ξοίρη πού πάει, τί κάνει, τί
ἀγοράζει.

Παραδείγματος χάριν, ἀκόμα
καὶ μιά πούδρα νὰ δέλη νὰ
πάρη κανεὶς σήμερον, τὴ δέ-
λει ἱκανοποιητικῇ, καλῇ,
ἀπὸ κάθε ἀποψι. Γιὰ τὸ λόγο
αὐτὸ προτιμᾷ καὶ ἡ κάθε κυ-
ρία πού ξοίρει, κάτι γνωστὸ,
ἀφοῦ γνωρίζει καλὰ πὺς
τριάντα χρόνια τώρα καὶ αὐ-
τὸν τὸν κόσμον, ὅλο καὶ
διαδίδεται μὲ ἐπιτυχίᾳ ἡ
πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ.

Ὁ Βορονόφ τῶν παλαιῶν
φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανί-
καὶ Βαφὰ «ARTI».

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ

Οτι τὸν ὀργανισμὸν
τρέφει ἡ καθαρά κα-
τανοθευτος τροφή. Ποι-
τα κρατοῦμεν τὰς
καλλιτέρας ποιότητας

ΣΤΑΜΑΤΗΣ Γ.

Σταδίου 19

Τηλ 22 461

17 Φεβρουαρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

— Δὲν ἀνησυχῆσαι καθόλου ; εἶπεν ἡ Ὑθὼν στὸ σύζυγόν
τῆς θάζοντας τὸ καπέλλο τῆς κι' ἀκουμπώντας τὸ σ' ἓνα
τραπέζακι τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου ὁ ἄντρας τῆς τὴν περι-
μενε.

— Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μ' ἐκπληκτικὰ μάτια.
— Ὁχι, καθόλου, τῆς ἀποκρίθηκε, ἀφοῦ μοῦ εἶχες πε-
λεφώνησει πὺς δὲν θὰ γύριζες πρὶν ἀπ' τὶς δέκα.

— Ἡ Ὑθὼν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.
— Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐγενικὸ, καλὲ μοῦ Πέτρο, τοῦ εἶπε.
Καὶ οἱ δύο ἦσαν νέοι καὶ συμπαθητικοί, ἐκεῖνος τριάντα
χρονῶν καὶ κείνη εἰκοσιόχτ' ἔτη.

Ὁ Πέτρος τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του κι' ἐκεῖνη ἐγκα-
ταλείφθηκε μ' ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγκαλιά του.

— Γιατί μοῦ εἶπες, ἀγαπημένη μου, νὰ ἀπομακρύνω τοὺς
ὁπρῆτες καὶ γιατί μοῦ ἀπαγόρευες ν' ἀρθῶ στὸν σταθμό,
γιὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῶ ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, τοῦ ἀποκρίθηκε, ἀποθώντας τὸν ἄ-
παλά.

— Ἐκεῖνος τὴν ἄφησε. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, πού δὲν
τῆς χαλοῦσε τὸ χατήρι.

— Γευμάτισες ; τῇ ρώτησε.
— Δὲν ἔφαγα, μὰ δὲν πεινῶ καθόλου. Κάθησε, Πέτρο.
Ἔχουμε νὰ μιλήσουμε.

Τὸ ἔδειξε μιά καρέκλα, πού θρῖσκοτανε μπροστὰ στὸ
γραφεῖο, ὅπου κάθε πρωί, περνοῦσε πολλὲς ὥρες, κάνον-
τας μιά ὀλιγοπλήρη ἐργασία : Τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ σπι-
τιοῦ. Τὰ κτήματά τους δὲν ἀποδίδανε πειὰ σχεδὸν τίποτα,
τὸ δάσος ἦταν σχεδὸν ἀποψιλωμένο, τὰ κρασιά τους ἀδυ-
νατομένη... Τὸ ὄρος τῶν ὑποθηκῶν αὐθαῖνε ὀλοένα κι'
ὅμως ἔπρεπε νὰ κρατήσουνε τὴ θέσι τους στὰ διάφορα σα-
λόνια τῆς ἐπαρχίας, ὅπου ζοῦσαν.

Γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἤθελε, χωρὶς ἀμφισβολία, νὰ τοῦ

μιλήσῃ ἡ Ὑθὼν.

Ὁ Πέτρος καθῆσαν ὑπάκουος. Δὲν ἔλπιζε πειὰ, παρὰ
μόνο σ' ἐκεῖνην. Αὐτὴ εἶχε διαφορὰς σατήριες ἰδέες καμ-
μιά φορά, πού αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ.

Ἐκεῖνη τότε ἄρχισε νὰ ὁμιλᾷ τῇ μεσῇ στὸ δωμάτιο. Κοι-
νοῦσε τὸ κεφάλι τῆς μηχανικά, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτα. Ὁ
Πέτρος ἔκανε ὑπομονή. Δὲν ἦταν στενοχωρημένος. Ὅταν
ἡ Ὑθὼν ἔφευγε γιὰ τὴν πόλιν, τὸν εἶχε προειδοποιή-
σει πὺς ἐκεῖνο τὸ ὄραδον θ' ἀποφασίζαν γιὰ τὸ μέλλον
τους. Κι' ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀποφασίσουν τι θὰ ἔκαναν.
Δὲν ἦταν δυνατό νὰ κατασφραγίσουν τὰ νεῖδα τῆς Ὑθὼ-
νης, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Ἀλήθεια ἀγαπημένη μου, δὲν πεινᾷ ; τὴν ξαναρώ-
τησε.

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, πῆρε μιά καρέκλα, τὴν τοποθέ-
τησεν ἀντικρὺ ἀπ' τὸ γραφεῖο, κάθησε καὶ στηρίζοντας τὸ
ἄραιο τῆς μέταπ' στὰ χεῖρά της, μὲ τὸ βλέμμα τῆς καρ-
φωμένο στὰ μάτια τοῦ ἀνδρός τῆς, πολὺ ἤρεμῃ καὶ με φη-
νὴ καθορῇ, μὲ κείνον τὸν τόνο τῆς αὐθεντίας, πού τῆς ἔ-
δινε πάντα ἡ ἀκαταμάχητη λογικὴ τῆς, ἄρχισε :

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς τίποτα, οὔτε νὰ με δια-
κόψης. Θὰ μ' ἀκούσης ὥς τὸ τέλος, κι' ὅταν θὰ τελειώσω
θὰ σκεφθῇς αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ. Δὲν θὰ λυπηθῶ καθόλου
ἂν ἐνεργήσης ἐναντίον μου. Ξέρω πὺς εἶσαι ἐλεύθερος νὰ
τὸ κάμης. Νὰ γιὰ τί πρόκειται : Δὲν παρατήρησες ἀπο-
ψὺς πὺς δὲν φορῶ πειὰ τὸ κολλίε μου μὲ τὰ ψεύτικα δια-
μάντια ; Δὲν τὸ πούλησα, μόνον τὸ ἔβαλα ... Μὰ μιά στι-
γμὴ ! Θὰ καταλάβῃς... Ὅταν ἔφυγα, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε
μέρες, δὲν εἶχαμε ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ με
συνοδέψης στὸ Παρίσι καὶ ἡ ἀπουσία σου δηλητηρίασε κά-
θε χαρὰ μου. Σ' ἀγαπῶ, Πέτρο. Ἀγαπιώμαστε... Τὶ εὐτυ-
χημένα θὰ περνούσαμε, ἂν πηγαίναμε μαζὺ ἐκεῖ πέρα, ἂν

δεν χωρίζομαστε ποτέ...

»Στο Παρίσι, λοιπόν, μου ήρθε μία ιδέα... "Ένα πρωί, συνώδευα την εξαδέλφη σου Ίμπενουά στον αδομαντοπώλη της, για να έκτιμηση τα κολλιέ της και τα δαχτυλίδιά της, που ήθελε να τ' ασφαλίση έναντι της κλοπής. Στόν δρομο, καθώς πηγαίναμε, μου έδωσε όλες τις απαραίτητες οδηγίες, γι' αυτή την ασφάλεια. Τότε, κατέστρωσα το σχέδιό μου...

»Να εξακολουθήσουμε να ζούμε μ' αυτό τον τρόπο, είνε αδύνατο πειά. Δεν είμαι πειά μία γυναίκα, που μπορεί να ξεχάσει μέσ' στον έρωτα, την πολυτέλεια. "Αντίθετα, μου χρειάζονται χρήματα. Θέλησα να προμηθευτώ ένα ποσόν, που θα μās έδινε το μέσον ν' αλλάζουμε τη ζωή μας. Με νοιώθεις, δεν είν' έτσι ;... Αυτό το ποσόν πιστεύω πως θα το έχω, αν δεχτής να με βοηθήσης. "Υπάρχουν όμως και κίνδυνοι, που πρέπει να τους εξηγήσω. Πρόκειται για ένα κατό χιλιάδες φράγκα. Και άνθρωποι σαν κι' εμάς, δεν μπορούνε, θέθαινα, να προμηθευτούν έντιμα αυτό το ποσόν.

»Ω ! σε παρακαλώ, Πέτρο ! "Αργότερα, λές δ'τι θέλεις. Μά τώρα, πρέπει να μ' ακούσης, χωρίς να με διακόπτεις ! Σου έπαναλαβάνω μόνο, πως πρέπει ν' αποφασίσουμε απόψε οριστικά για το μέλλον μας. "Όταν θα σου πω τι έχω κάνει, θα φύγω και θ' αποφασίσης μόνος σου.

»"Η εξαδέλφη σου, παίζοντας, μου υπέδειξε πόσο ήταν εύκολο να ξεγελάση κανείς την εταιρεία που ασφάλιζε τα κοσμήματα, δημιουργώντας μια ψεύτικη κλοπή και εισπράττοντας την αξία των κοσμημάτων, που δεν θα τάχε χάσει καθόλου... Μά μου χρειάζοντουσαν κοσμήματα, για να τ' ασφαλίσω. Χάρι στην καλή πίστι των "Ωμπενουά, ο κοσμηματοπώλης μου έμπιστευθηκε για δυο μέρες ένα μαργαριταρένιο κολλιέ, αξιζέκατο χιλιάδων φράγκων. Είπα στον κοσμηματοπώλη, πως έπιθυμούσα να έπιχρυσώσω ένα παρόμοιο κολλιέ που είχα.

»Καταλαβαίνεις τι έγινε τότε. Πρίν επιστρέψω στον κοσμηματοπώλη το κολλιέ του, πέρασα από την "Ασφαλιστικήν "Εταιρεία και το ασφαλίσα για ένα κατό χιλιάδες φράγκα, όσο αξιζέ. "Υστερα, έδωσα στον κοσμηματοπώλη και το δικό μου, με τα ψεύτικα διαμάντια και τον παρεκάλεσα να το έπιχρυσώσει. "Έπρεπε να το έθλεπες, Πέτρο, όταν μου το παρέδωκε. "Ηταν έντελως όμοιο κι' απάραλλοχο με το αληθινό, τόσο που μόνάχα ο κοσμηματοπώλης μπορούσε να το αναγνωρίση. Τόν ευχαρίστησα και πήρα το ψεύτικο κολλιέ μου. Μά φεύγοντας, είχα στην τσέπη μου μίαν ασφάλεια για ένα κατό χιλιάδες φράγκα, που θα τάπαιρνα, αν μου κλέβανε αυτά τα ψεύτικα μαργαριτάρια.

»Πραγματικά, μου τα κλέψανε σήμερα το απόγευμα, καθώς προχωρούσα προς τόν σιδηροδρομικό σταθμό, περνώντας από μίαν υποπητη συνοικία. Φορούσα το κολλιέ μου, έτσι που να χτυπά άμέσως στο μάτι. Σαφνικά ένας άνθρωπος, με τραγιάσκα κι' ένα κασκόλ γύρω στο λαιμό του, μου έπετθε, μ' έπιασαν από το λαιμό, μου έρπαξε το κολλιέ και τσέβαλε στα πόδια.

»Γι' αυτό δεν θέλησα νάρθης να με πάρης από το σταθμό και γι' αυτό σε παρεκάλεσα να απομακρύνης τους υπηρέτες. Καταλαβαίνεις τώρα ; Δεν ήθελα να υποπτευθής κανείς αυτή την κωμωδία. Μόλις συνήλθα από την έπιθεσι του αγνώστου, έτρεξα άμέσως στο ταχυδρομείο κι' έγραψα στην "Ασφαλιστικήν "Εταιρεία. Μην διαμαρτύρεσαι, Πέτρο. Αυτό έγινε πειά...

»Τώρα, αν η "Εταιρεία δεν έχη καμμιάν αμφιβολία για την προέλευσι και την γνησιότητα του κολλιέ μου, θα εισπράξω σ' ένα μήνα τις ένατο χιλιάδες φράγκα, φτάνει μόνο να βελήσης να γίνης συνένοχος μου. Πρέπει να θεθαώσης πως είχα στην κατοχή μου πάντα αυτά τα διαμάντια, που τα κληρονόμησα από τη θεία μου, ξέρεις, εκείνη τη γρηά τρελή, που ζούσεν αποτραβηγμένη από τόν κόσμο... Φυσικά θα κάνουν μίαν αυστηρήν έρευνα και μπορεί ν' α-

νακαλύψουνε την αλήθεια. Μά το όνομά μας και το παρελθόν μας, θα τούς κάνουν εύπιστους. Αυτά είνε όλα τα δεδομένα και ο κίνδυνος.

»"Ας μιλήσωμε τώρα για σένα. "Αν με καταδικάσης — και είνε δικαίωμα σου — θα με χάσης άμέσως. Τι θ' άπογίνης τότε ; Δεν ξέρω... "Αν γίνης συνένοχος μου, θα έχης τύψεις, θέθαινα, μά κρατώντας με μαζί σου θα με κάνει εύτυχομένη, γιατί έχω ένα τη δύναμι να μη νοιώσω τύψεις.

»Δεν θέλω να σε εκθιάσω. Δεν σου λέω τι θα μπορούσαμε να κάνουμε μ' αυτά τα χρήματα, πόσην εύτυχια θα μās φέρνανε. Νά με χάσης για πάντα, ή να με κάνης εύτυχομένην, αυτό είνε όλο το ζήτημα. Και δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς, γιατί δ'τι έγινε είνε ανεπανόρθωτο πειά. "Εμπρός, λοιπόν, Πέτρο. Κράτησε την ψυχραιμία σου ! "Εγώ φεύγω τώρα ! Μείνε δώ, σκέψου και αποφάσισε !»

»Ο Πέτρος, απολιθωμένος από την κατάπληξί του, την άφες να φύγη. "Όταν θέλησε να την φωνάξη, εκείνη είχε κλείσει πειά την πόρτα.

»Έτρεξε ξωπίσω της, μά τόν σταμάτησε στον διάδρομο. — "Όχι ! ακόμα μία φορά, όχι ! το φώναζε. "Αν προσπαθούσα να σε πεισω, μπορούσα να έχω τύψεις άργότερα. Σκέψου μόνος σου την υπόθεσι κι' όταν θ' αποφασίσης, έλα να με θρής στο δωμάτιό μου.

»Ο Πέτρος, παραπαίοντας από την παραζάλη του, διευθύνθηκε προς το γραφείο του και κάθησε στη συνηθισμένη του θέσι.

Πάνω στο γραφείο του ήταν μιά λάμπα, που φώτιζε τα χοντρά θιθλία, όπου ο Πέτρος έγραφε τούς λογαριασμούς του. "Ένα άπ' αυτά τα θιθλία ήταν ανοιχτό και στις διάφορες στήλες του ΔΟΥΝΑΙ και ΛΑΒΕΙΝ έθλεπε κανείς την οίκτην οικονομική κατάστασι, στην οποία θρискόταν το άντρώγγο τόν τελευταίο καιρό.

»Ο Πέτρος ήταν ένας έντιμος άνθρωπος. Μετά τόν στρατό παντρεύτηκε την "Υβόνη, κοπέλλα της τάξέως του, που την άγαπούσεν από καιρό. Στη ζωή του, πάντα από το κάθε τι, έθαζε την τιμή του και τόν έρωτά του.

Τόν έρωτά του ; Μά μπορούσε ν' αγαπά πειά μίαν έγκληματία ; Την τιμή του ! Μά τι θα γινόταν αυτή, αν εξακολουθούσε ν' αγαπά την

"Υβόνη ; Για τόν τίμιο και ειλικρινή χαρακτήρα του Πέτρου το δίλημα ήταν φοβερό.

»Αν κρατούσε την "Υβόνη, πως μπορούσε να εξακολουθή νάνε έντιμος, αφού εκείνη δεν ήταν ; Μπορούσε ποτέ να φανταστή μιά ψυχή πιό ώραια από της "Υβόνης ; Χτές ακόμα δεν θάδινε τα πάντα, για να μπορή να της μοιάση ; Χτές, ναι, μά τώρα ;

"Όχι ! όχι ! Ποτέ ! "Έπρεπε ν' αντισταθί. Το αποφάσισε. Θ' ανέβαινε στο δωμάτιό της και θα κυτάζανε μαζί πως μπορούσαν να σωθούν.

»Αλλοίμονο όμως ! Την ήξερε πολύ καλά. "Ηξερε πως μιά προδοσία του έρωτά της, θα την σκότωνε. Τόν αγαπούσε. "Όχι τώ χρόνια που ζούσανε μαζί, δεν είχε παρουσιαστή το παραμικρό σύννεφο για να σκιάση τόν έρωτά τους. Τόν αγαπούσε, όπως την αγαπούσε και κείνος. Δεν ζούσανε, παρά μόνο για τόν έρωτά τους. Κι' ο ένας κι' ο άλλος, ποθούσανε ν' άποχτήσουνε πολλά χρήματα για να μπορέσουν να χαρούνε καλύτερα τόν έρωτά τους.

Πόση λύπη ένοιωθαν, όταν δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν μίαν έπιθυμία τους γιατί τούς λείπαν τα χρήματα ! Θυμώταν μία φορά πως η "Υβόνη είχε πολυλήσει κάτι μετωά της, για να τόν βοηθήση ν' άνοράση ένα άλογο, που ήθελε. Κι' αυτός ο ίδιος, δεν της έλεγε στις παθητικότερες στιγμές του έρωτά του : «Θα σκοτώσω, θα κλέψω για σένα !...» ; Νά τώρα, που αυτή είχε κλέψει για κείνον !... Πόσο ένοιωθε πως την αγαπούσε ! "Η λατρεμένη του γυναικούλα τα θυσιάζεν όλα γι' αυτόν, και κείνος καθό-

"Έσκυψε και κύτταξε μέσα άπ' την κλειδαρότρυπα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη ζων των Αλφιδων

Πολι διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την περασμένη Παρασκευή το απόγευμα δεξίσις, παρά τω γραμματεί της τουρκικής πρεσβείας και τη κ. Σαμάν. — Παρευρέθησαν μεταξύ άλλων ο πρεσβευτής της Τουρκίας και η κ. Ρουσέν "Εσρέφ, ο πρεσβευτής της Νοτιο-αλαβίας και η κ. Αλαζαρεβιτς, ο πρεσβευτής της Ρουμανίας και η κ. Φιλόντι, ο πρεσβευτής της Αιγύπτου κ. Σε-ρή "Ομάρ, η κ. Βάν Μπρέγκελ, ο γραμματεὺς της τουρκικής πρεσβείας και η κ. Τεφίκ, ο γραμματεὺς της νοτιο-αλαβικής πρεσβείας και η κ. Λιότιτς, ο ταγματάρχης και η κ. Περονιέ, ο κ. και η κ. Μπογδάν, ο κ., η κ. και η δις Μεζεβίρη, ο κ. και η κ. Μαυρομυχάλη, η κ. Βάττη, ο κ.κ. Παπαδάκης, Ζολώτας, Παπαδόπουλος.

Γεύμα την περασμένη Παρασκευή θράδυ παρά τω κ. και τη κ. Κ. "Ηλιάσκου, όπου παρεκλήσαν ο πρεσβευτής της Γαλλίας και η κ. Κόσμ, ο πρεσβευτής της Ρουμανίας και η κ. Φιλόντι, ο κ. και η κ. Ι. "Ηλιάσκου, η κ. Παντζήρη, ο κ. και η κ. Μεταξά, ο κ. και η κ. Γ. "Αρθαντιδής, η δις Σαύρου, ο κ. και η κ. Π. Καρέλλα, ο κ. Μαύρογορδάτος, ο κ. "Αλμανάχος.

Την περασμένη εβδομάδα στον «Παρνασσό» η δυο διαλέξεις, του κ. Δ. Σκουζέ δηλήσαντος περί της Δουκίσσης της Πλακεντίας και του κ. Α. Κορομηλά περί της Κοντέσσας Θεοτόκη.

— Την όμιλίαν έτίμησαν διά της παρουσίας των η Α. Μ. ο Βασιλεύς και αί Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. η πριγκίπισσα Μαρία και ο πρίγκηψ Γεώργιος.

— Η αίθουσα του «Παρνασσού» ήτο ασφυκτικώς γεμάτη. Διεκρίνανεν τόν ναύαρχον κ. "Ιωαννίδην, τόν αυλόαρχον κ. Μερκάτην, τήν κ. Κων. Κοτζιά, τόν κ. Τρικούπην, τόν κ. και τήν κ. Γέροντα, τόν κ. και τήν κ. Καλλιφρονά, τόν κ. και τήν Ζαβιτσιάνου, τήν κ. κ. Μομφερράτου, τόν κ. Βλαχόπουλον, τόν κ. και τήν κ. Π. Ράλλη, τόν κ. και τήν κ. Κορομηλά, τόν κ. και τήν κ. Τώπην, τήν κ. Β. Μελά, τόν κ. Ζαλοκώστα, τόν κ. Α. Μιχαλόπουλον, τόν κ. και τήν κ. Γ. "Αρθαντιδής, τόν κ. Δ. Δαμασκηνόν, τήν κ. Μιγάλου, τόν κ. Ροδόφον, τήν κ. Καρόλου, τήν κ. Κάσδαγλη, τήν κ. Δ. Συριάτη, τήν κ. Π. Κυριακού, τήν κ. Καρούσου, τόν κ. και τήν κ. Τσαρλαμπά, τόν κ. και τήν κ. Ρίσκ, τόν κ. και τήν κ. Ζωιπούλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

"Εκυκλοφόρησε το 28ον τεύχος του 159ημέρου παιδικού περιοδικού «Η Χάρα τών Παιδιών», πολύχρωμο, με παραμύθια και διηγήματα και γενικώς με μορφωτικήν και δι-σκαεστικήν ύλην για μικρά παιδιά.

Ταν και συζητούσεν ακόμα ! Δεν ήτανε εξαίσια, την ώρα που τού τα διηγώταν, χωρίς καμιά τρεμούλα στη φωνή της, δίχως κανένα φόβο γι' αυτό που είχε κάνει για την εύτυχία τους, διακινδυνεύοντας τα πάντα ;

"Όχι, ήτανε μιά μεγάλη ψυχή, περήφανη, τολμηρή, που τα θυσίαζεν όλα για τόν έρωτά της... "Ενώ αυτός διατάζε ακόμα ν' αποφασίση, εκείνηθά περίμενεν ασφαλώς στο δωμάτιό της, με την ψυχή γεμάτην άγωνία, για να κρίνη την τύχη της, που την κρατούσε μέσα στα χέρια του.

»Ο Πέτρος δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο. "Η άποψαί του ήτανε πειά παρμένη. Τού ήταν ανυπόφορη η σκέψι, πως η αγαπημένη του περνούσε στιγμές μαύρης άγωνίας, περιμένοντας να κριθή η τύχη της. "Ανέθεός τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες έσκυψε μπρός στην πόρτα του δωατιού της και κύτταξε μέσα άπ' την κλειδαρότρυπα.

Μά στάθηκε ξαφνικά σάν αποσβολωμένος. Ξαπλωμένη στο μεγάλο ρόζ κρεβάτι, η "Υβόνη, με τα ώραια μαλλιά της εξέπλεκα, κοιμώταν άμέριμνη, έχοντας έμπιστοσύνη στον έρωτά του !...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ, Μυτιλήνην. — Δεν είμαι έναντιόν τού θαψίματος. Λίγο ρουζ στα μάγουλα και στα χείλη είνε απαραίτητο. "Αλλά πρέπει να γίνεται συγχρόνως και γενική περιποίηση του προσώπου και τα καλλυντικά που θα χρησιμοποιή κανείς να είνε απόλυτως έγγυημένα. "Η συνταγή της λουσιόν σας είνε έλαεινή και άπορω πως δεν σάς καύρισε το δέγμα σας. Το δαφνοκέρασο μπορεί να ωφελή τα μαλλιά, αλλά όχι το πρόσωπον. Καθαρίζετε κάθε θράδυ το πρόσωπό σας με το Σκίν Τονικ Νο 2 του Ζώοζ και προμηθευθήτε και την κρέμα Σκίν - φούντ της ίδιας μάρκας με την οποία κάνετε ένα ελαφρό μασσάζ στο πρόσωπό σας δυο φορές τη δομάδα και αλείφετε γύρω-γύρω τα μάτια σας κάθε θράδυ. Κάθε δομάδα θράζετε σ' ένα καταρολάκι μιά πρέζα χαμομήλι και μιά πετσέτα τιλ-λιου και σκεπάζοντας το πρόσωπό σας με μιά πετσέτα το αφήνετε επί δέκα λεπτά στους ατμούς αυτούς. Κατόπιν σφουγγίζεσθε μ' ένα θαμπάκι βουτηγμένο στη λουσιόν και θράζετε στο πρόσωπό σας μιά κομπρέσσα κρούα από νερό στο όποιον έχετε προσθέσει μιά κουταλιά της σούπας θόρακα. "Ανανεώστε την κομπρέσσα δυο ή τρεις φορές. Στα υπόλοιπα θα σάς άπαντήσω, προσεχώς.

ΠΥΡΓΙΩΤΗΝ. — Το πολύ γνωστόν αυτό μέσον που άνέφερα είνε το έξης και όλοι οι κουρείς το γνωρίζουν: Θά κόψετε τα μαλλάκια του παιδιού σύρριζα με την ψιλή μηχανή, αλλά προς μία κατεύθυνσι, π. χ., όλο προς τα πίσω. Κατόπιν, μόλις άρχίσουν να φυτρώνουν θα τού τα ξανακόψετε, αλλά τώρα προς την αντίθετον φοράν, δηλ., όλο προς τα εμπρός. Θά έπαναλάβετε το πείραμα δυο φορές ακόμη κόδοντας, δηλ., τα μαλλιά, μιά φορά προς το ένα πλάι και την άλλη προς το άλλο. Πάντως περί της αποτελεσματικότητος του μέσου αυτού δεν μπορώ να σάς δώσω καμιά έγγυήσι.

ΚΑΤ'ΕΜΕΝ ΣΥΛΒΑ, Λάρισα. — "Η διευθυνσις που με ρωτάτε, είνε όδός Λυκαβηττού 16. "Εκει θα σάς δώσουν όλες τις οδηγίες που ζητείτε.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, Κωνσταντινούπολιν. — "Η κόουρα που έφαρμάζετε για τα μαλλιά σας είνε η μόνη αποτελεσματική. Συνεχίστε την χωρίς να άπελπίσεθε. Πρίν από δυο μήνες δεν είνε δυνατόν να φανούν τα αποτελέσματά της. Τότε μου έγραψάρατε.

Μ. Σ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ. — Μήπως πάσχετε από ορτυκάρια ; "Υποφέρετε από το στομάχι σας ; Πάντως άρμόδιότερος να σάς συμβουλεύση θα ήταν ένας γιατρός, γιατί αυτό που μου αναφέρετε δεν είνε δερματική φύσεως. Κάνετε μιά σχετική διαίτα. Δηλ. μην τρώτε αυγά, άλμυρά, μέλι, σπανάκι. Σχετικώς με τη θεραπεία τών σπαριών τού προσώπου γράφω λεπτομερώς ν' σε προηγούμενο φύλλο. Είμαι πάντοτε στην διάθεσί σας για δ'τι θέλετε.

«ΜΙΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ». — "Αν ιδρώνατε και τόν χειμώνα ρωτήστε και ένα γιατρό, γιατί ο ιδρώς αυτός θα προσε-χεται από κακήν κυκλοφορία. Πάντως σάς συνιστά να κρατάτε απόλυτη καθαριότητα στις μασχάλες σας, να φο-ράτε εύρυχωρά άσπρόρουχα, όχι μαλλίνες φανέλες (όν τις συνήθιζτε πέτος τουλάχιστον) κάνετε τες πολύ άνοι-χτές στην μασχάλη) πλένετε τες κάθε μέρα με ένα σαπού-νι αντισηπτικό και με νερό κρύο στο όποιον έχετε προσθέ-σει λίγη σόδα, και πουδράρετέ τες με την έξης σκόνη :

Talc 25 gr.
Borate de soude 25 gr.

Για τα μαλλιά σας σάς συνιστά να τούς κάνετε κάθε πρωί ένα ελαφρό μασσάζ με την άκρη τών δακτύλων επί δέκα λεπτά. Πρίν να λουθήτε αλείφετε τα με χλιαρό λά-δι, τρίβοντας καλά τις ρίζες τών μαλλιών, ώστε να το απορροφήσουν, τυλίγετε το κεφάλι σας με μιά πετσέτα και λούζεσθε μετά μισή ώρα. Μή χρησιμοποιείτε σαπούνι, γιατί καταστρέφει τα μαλλιά, αλλά ένα σαμπουάν π. χ. Σαμπο-ζάν Τέτ - Νουάρ. Νά λούζεσθε το νωρίτερο κάθε 15 μέ-ρες.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

ΜΑΚΡΥΣ-ΜΑΚΡΥΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ.....

(Ο Ιερολογιώτατος Μυριανθούσης)

ΤΟ αίνιγμα, το «νοιώσας» ή παράδοσις τὸ συμπλήρωσις: «Καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει». Ὁ δικός μας όμως ὁ καλόγερος καὶ μακρύς-μακρύς ἦταν καὶ κόκκαλα εἶχε, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σάρκα καὶ μοῦσι καὶ ὀμπρέλλα. Ἄρα δὲν ἦταν ὁ μαῦρος κατνός, ποὺ ὑπονοεῖ τὸ αἰνίγμα.

Ἦταν ὁμως ὁ Ιερολογιώτατος Μυριανθούσης. Ἐνας καλόγερος ψηλός, σὰν Μακρυὰ Σαρακοστή, ποὺ αὐτὴ ἀκριβῶς τοῦφαγε τὸ κεφάλι, ξερακιανός, κομμένος με μοντέλλο μιά στέκα τοῦ μπιλιάρδου.

Εἶχε, εἶπαί, καὶ μοῦσι. Αἱ λοιπὸν αὐτὸ τὸ μοῦσι, στριφτὸ σὰν τριμπουσὸν καὶ μακρὸ ὡς τὸ ὑπογάστριο σὰν πλεξούδα σκόρδων, τοῦ ἀνέκοψε ὅλη τὴν κληρικὴ σταδιοδρομία.

Προσθέσει τώρα στὸ κεφάλι καλυμμαῦχι ψηλὸ καὶ στενὸ, σὰν τοιμινιέρα βαποριοῦ καὶ — χειμῶνος τε καὶ θε-
ρους — μιά μεγάλη ὀμπρέλλα, ἀπὸ κείνες, ποὺ στεγάζουν τοὺς πλανοδίους πωλητὰς τῆς Μασσαλίας, τοὺς «καμελόν», καὶ θὰ ἔχετε ἕνα τέλειο μανιτάρι ἢ τὸν Ιερολογιώτατον Μυριανθούσην.

Εἶχε ἔλθει στὴν Ἀθήνα ὁ φτωχὸς γιὰ νὰ σπουδάσῃ Θεολογικά. Ποιὸς ξέρει με τί ὄνειρα; Νὰ γίνῃ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας στὸ Πανεπιστήμιο; Καθηγητὴς τῶν Ὀρησευτικῶν σὲ κανένα γυμνάσιο; Ἡ γούμενος μοναστηριοῦ; Ἀρχιεπίσκοπος; Μητροπολίτης; Πατριάρχης;

Μὰ ἡ Ἀθήνα δὲν χωροτεῖ. Ἡ ἀναδείχτηκες ἢ χάθηκες. Δὲν «περνᾷς» εὐκόλα. Δὲν «πέρασε» λοιπὸν καὶ ὁ Ιερολογιώτατος Μυριανθούσης.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε στοὺς δρόμους μ' ἐκεῖνο τὸ τρίχινο κομποχοῖνι, ποὺ τοῦ κρεμῶταν ἀπὸ τὸ σαγόνι σὰν ξεροψημμένη γαρδουμπα, στεκόταν ὁ κόσμος καὶ τὸν κύτταζε σὰν οὐράνιο φαινόμενο.

— Καλόγερε, τί τοῦ λές τοῦ Θεοῦ ἀπὸ κεῖ ψηλά, ποὺ ἀνέθηκες; τοῦ φώναζε κάποιος ἀλανάκι.

Αἱ. Αὐτὸ ἔφτασε. Ἡ μαρίδα ποῦτρεχε ἐπισπῶ του ἀλάλαξε. Χάχανα, καζούρα... Πάει πειὰ. Ὁ Μυριανθούσης περνοῦσε στὴν ἀθανασία τοῦ σκόμματος.

Δὸς τοῦ ζοπίσω του τ' ἀλάνια. Ἔτσι ὁ ἰδιόρρυθμος καλόγερος ἔγινε... Κομήτης. Ἀπέκτησε οὐρά, ἀπὸ «μαρίδα» πολυάριθμη.

— Δὲν τὴν φυτεῖς αὐτὴ τὴ βολβόριζα, ποὺ κρέμετ' ἀπ' τὸ σαγόνι σου, νὰ πιάσου με σοί;

Τὰ θέλουν, λέει, αὐτοὶ ποὺ πειράζονται. Ἐχομε καὶ σχετικὲς παροιμίες τοῦ λαοῦ: «Γκιάξε με Γιάννη κιάξε με», «Τράβα με κ' ἄς κλαίω».

Ὁ Κώστας ὁ Σακκουλέτ, ἄλλος τύπος τοῦ Ἀθηναίου Πανθέου, διασχίζοντας τοὺς ἀθηναίους δρόμους, σὰν θολίς, με τὸ ροπαλό του στὸ χέρι, ἐπροκαλοῦσε τὸ διαβάτη νὰ τὸν πειράξῃ, γιὰ νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ τὴν «ψιλή» ἢ τὴ «χοντρή», πεντάρα ἢ δεκάρα τοῦ Γεωργίου Α' μπακιρένια.

— Τί κυτᾷς ρέ! Διάλογος τὸν πατέρα σου! ἔλεγε σὸν ἀνύποπτο διαβάτη.

Ὅποιος δὲν τὸν ἤξερε, τάχανε, ποὺ τὸν ἔβλεπε ἀγριεμένο.

— Δὲν σὰς κύταξα κύριε, τ' ἀπαντοῦσε μασσημένα Λάθος κἀνάτε.

— Αἱ, ἀφοῦ δὲ μ' ἐκύτταξες σκάσε μας τότενες τὴ χοντρή. Ἔχε χάρι.

Ὁ Ιερολογιώτατος δὲν ἐπροκαλοῦσε με τέτοιον τρόπο, γιὰτὶ δὲν ἀπέβλεπε σὲ ψιλή ἢ σὲ χοντρή. Ἀντὶ νὰ κἀν ὁμως τὸν κουφὸ καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὸ δρόμο του, ὅταν τὸν ἐπειράζαν, κοντοστεκόταν καὶ με Βιβλικὴ μακαριότη-

τα ἔλεγε ρητὰ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀπὸ τὰ πειράγματα καὶ τὰ κοντοστασίματα ἔκανε μιάμιση ὥρα γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὴν Ὀμόνοια στὸ Σύνταγμα.

Ἡ μακαριότης ἐκεῖνη, ἐννοεῖται, ἀπεθάρσυνε τ' ἀλάνια, ποὺ τὸν «ἐπιλάτουν» καὶ χυμοῦσαν νὰ τοῦ τραβήξουν τὸ μοῦσι. Τότε γύριζε ἀπειλητικὸς!

— Ὑπάγεται ἀπ' ἐμοῦ κατηραμένοι εἰς τὴν Γέενναν τοῦ πυρός!

Ἐμάζευε τὰ ράσα του τότε καὶ τὰ κυνηγοῦσε, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχὴ τῆς... ὀμπρέλλας του.

Ἡ «οὐρά» ἐκυμάτιζε καὶ σκόρπιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά σὰν κοπάδι, ποὺ σκιάζεται στὸ διάβα τοῦ πραινοῦ, ὁ καλόγερος ξανάπαιρνε τὴ ρότα του καὶ ἡ σκόρπια ἐμαρίδα, ξεθαρρεύοντας, ἐπανήρχετο... δριμύτερη.

— Χααὰ καλόγερε!

Τέλειωσαν τὰ ψέματα. Ὁ Ιερολογιώτατος μοναχὸς Μυριανθούσης περνοῦσε πειὰ ἐπισήμως στὸ Πάνθεο τῶν ἀθηναϊκῶν τύπων. Ὁ μακαρίτης ὁ Θέμος ὁ Ἀννινος τὸν πα-
ρέλαθε με τὸ ὑπέροχο κ' ἐξυπνότατο κραγιόνι του καὶ τοῦ ἀλλάξε τὸν ἀδόξαστο με τὴς ἀθάνατες γελοιογραφίες του. Τοῦκανε ξεκαρδιστικὲς γελοιογραφίες. Βινιέττα τὸν ἔκανε. Κοσμήματα τὸν σελίδων τοῦ σατυρικοῦ του Ἀστεως τὸν ἔκανε. Ὡς καὶ ἡ καθημερινὴς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς τὸν πα-
ρέλαθαν σὲ χρονογραφήματα καὶ τοῦ πῆραν συνεντεύξεις.

Ἀνεκάλυψαν οἱ δημοσιογράφοι τότε ὅτι ὁ Ιερολογιώτατος ἔκαθαλλε καὶ τὸν «Πήγασσο».

Μάλιστα! Ἐγραφε καὶ στίχους ὁ Μυριανθούσης. Καὶ δὴ φουτουροκυβιστικὸς. Ἄς μὴν εἶχε ἀκόμη θγῆ ὁ ἱδρυτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς φουτουροκυβιστικῆς σχολῆς κ. Μαρινέττι.

Κάμποσα χρόνια νωρίτερα εἶχε ἀκμάσει ὁ συμβολικὸς ποιητὴς Ἐξαρχόπουλος.

Ἄκουσε κάποιους στίχους του, ποὺ θὰ τοὺς ἐξήλεγε ὁ Ἰταλὸς φουτουροκυβιστὴς:

Ὁ Νί, ὁ Δέλτα καὶ ὁ Γρη
ἔκαναν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερή.

Σὰν τί νομίζετε ἦθελε νὰ πῇ με αὐτὸ τό... δύστυχο; Ὁ Νικόλαος, ὁ Δημήτριος, καὶ ὁ Γρηγόριος Ὑψηλάντης ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα.

Σὰς σερβίρω τώρα καὶ μερικὸς στίχους τοῦ ὑφιδρυτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς τῶν φουτουροκυβιστῶν Μυριανθούσης:

Ὁ κόσμος εἶνε ἕνα περιβόλι
ποὺ μπαίνει ὁ ἄνθρωπος με τὴν ταμπάκερα του
καὶ παίρνει τὸν ἀέρα του.

Πάρτε κ' ἄλλο ἕνα σκονάκι... ἐμετικό!

Ὡ γενναίε τῶν γενναίων
τῆς γενναίας γενεᾶς
τῶν γενναίων Κολοκοτρωνέων
Γενναίε Κολοκοτρώνη χαίρει!

Ἀρχισε ὡς τόσο καὶ πρόγκα... γενναία. Στους δρόμους, στίς πλατείες, στὸ Σύνταγμα, ποὺ ἐπαίρνε «λιακάδα» με ἀνοικτὴ πάντα τὴν ἰδιόρρυθμη ὀμπρέλλα τοῦ τῆς θροχῆς, ὅπου τὸν ἀντίκρυζαν με τὴ μαθημένη σκορδοπλεξούδα τοῦ σαγονιοῦ του, τὸν ἐπαίρναν ἐπισπῶ.

Ὅταν μάλιστα ἡ ἐφημερίδες τὸν παρουσίασαν καὶ ὡς

Ο Μυριανθούσης

ποιητή, ἔγινε καὶ ἡ πρόγκα του ἔμμετρη:

Μυριανθούση, Μυριανθούση,
θγάλο πειὰ αὐτὸ τὸ μοῦσι.

Ἐξω φρενῶν γίνονται πειὰ. Σὰν τοὺς καλόγερους τῆς Δύσεως, ποὺ τοὺς περιγράφει ὁ Ἑμμαν. Ροῖδης στὴν «Πάπισσα Ἰωάννα», ἔβαζε τὸ ράσο στὰ δόντια καὶ χρεμέτιζε σὰν αὐτὸ με τὴν ὀμπρέλλα σηκωμένη καὶ τοὺς κατάρριε κατακεφαλιάς.

Αἱ τότε πειὰ ἡ μαρίδα ἐξετραχηλίσθηκε!

Μυριανθούση, Μυριανθούση,
Νὰ σοῦ..... τὸ μοῦσι!

Ὅπου τὰ πράγματα ἔφτασαν στὸ ἀπροχώρητο. Ὁ καλόγερος κατάντησε σκάνδαλο. Ρεζίλευσαν τὸ «σχῆμα». Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν δηλαδὴ τὰ ρεζίλια τῶν περιφημῶν ἡγουμένων τῆς Πεντέλης, τοῦ Ἱερόθεου Ἀλητροφάνη — σύγχρονου τότε — με τὰ ὄργια του καὶ τὸ μαῦρο χαδιέρι, ὁκάδες.

Κατατοῦσε κάθε του ἐμφάνισις ἀληθινὴ διαδήλωσις εἰς θάρος τοῦ ράσου.

Ὅσο ποὺ ἐξυπνῆσε πειὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις. Τί νὰ κἀν ὁμως; Τί ἔφταγε ὁ ἄκακος καλόγερος; Ἀλλὰ καὶ τὸ γόητρο τῆς ἐκκλησίας;

Ἀπὸ δῶ τὸν εἶχαν, ἀπὸ κεῖ τὸν εἶχαν, μιά ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ εὑρουν ἄλλη πρόφασι — ἐσπούδαζε, ἔβλεπε ὁ χριστιανὸς — γιὰ νὰ τὸν καθαιρέσουν, τοῦ ὄρκισαν, ὅτι ἦταν Ιερομόναχος. Καὶ ἦταν πράγματι. Ἄρα μπορούσε ἡ Μητρόπολις νὰ τοῦ... δάλῃ χέρι.

Τὸν περιώρισαν λοιπὸν εἰς τὴν ἐκαουστὴν Μονὴ τοῦ Ὁσίου Λουκά. Ὁ ἐμπνευσμένος καλόγερος ἐπῆγε πρόθυμα στὸ μοναστήρι νὰ ἐψηχάσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὰ ζιζάνια τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων.

Θὰ εὑρίσκε μάλιστα καὶ εὐκαιρία γιὰ νὰ διαβάσῃ. Μὰ κ' αὐτὸ ἡ κακὴ του μοῖρα τοῦ τὸ ἐφθόνησε. Ἐκεῖ, ποὺ ἐμόναζε ἀπασχολημένος με τὰ Θεολογικὰ συγγράμματά του γιὰ τὸ δίπλωμα ἢ γράφοντας... στίχους, στὴ Μητρόπολι ἕνα πρῶτ' ἐξερράγη μιά φοβερὴ καὶ τρομερὴ μπόμπα.

Τὴν εἶχαν σφενδονίσαι τὸ Μεγάλο Σάββατο ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Λουκά οἱ ἅγιοι πατέρες.

Με λίγα λόγια: Ἐνῶ τὴν προηγούμενη μέρα, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἐκεῖνοι ἐτρώγαν φασολάδα νερόθραστη, χω-
ρίς λάδι, με μιά-δυὸ ὁκάδες φρέσκες ἐληνὲς μονάχα μέσα, ὅλο τὸ μοναστήρι μύρισε σκανδαλωδέστατα ἀπὸ τὴν κνίσσα ὀρνίθας κοκκινιστῆς, ποὺ ἔθγαινε ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ «ἀδελφοῦ» Μυριανθούσης.

Εἶδες ἐκεῖ ὁ ἀντίχριστος! Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ νὰ φάῃ ὀρνίθα κοκκινιστὴ!

Μήνυσι ἀμέσως στὴ Μητρόπολι, εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, Μεγάλο Σάββατο.

Ὁ Θεάνθρωπος ἐσυγχώρησε τοὺς δημίους του. «Ἄφες αὐτοὺς Πάτερ, οὐ γὰρ οἶδαι τί ποιοῦσι» εἶπε. Οἱ δῶσι πατέρες ὁμως δὲν τοῦ ἐσυγχώρησαν τοῦ «Καλαμαρά», ὅπως ἔλεγαν τὸν Μυριανθούση, τὸ παρὰπτωμά του.

Συνταράσσεται ἡ Μητρόπολις, ὁ Κληρὸς γυρεύει στὸ πιάτο τὸ... μοῦσι του.

Εἰς δίκην λοιπόν! Ἐπελήφθη πρῶτα-πρῶτα ἡ διοικητικὴ ἀνάκρισις, ἡ ὁποία διεπίστωσε, ὅτι ὁ Ἰσάδελφος Μυριανθούσης ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς δὲν ἐζέμυσε ἀπὸ τὸ κελλί του. Οὐτε καὶ ἔφαγε στὸ κοινό τραπέζι με τοὺς ἄλλους καλόγε-
ρους.

κατηγορούμενον δὲν στεγάζει ἀπὸ τὰ λεμόνια τῆς ἀγορᾶς μόνον ἡ μυκητοειδὴς ὀμπρέλλα του. Τὸν στεγάζει πρωτί-
στως καὶ κυριώτατα τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου...

Οὕτε λέει παραπάνω. Τὸ ἀκροατήριον, ποὺ δὲν ἤξερε τί λέει τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔμεινε βουδὸ.

Μὰ οἱ δικασταὶ ξεκαρδίσθηκαν στὰ χέλια. Ἦσαν αὐτοὶ ὅτι τὸ ἄρθρον 86 προβλέπει τὸ ἀκαταλόγιστον καὶ ἀπαλ-
λάσσει λόγω θλακείας τὸν ἀδικούντα.

Καὶ πράγματι τὸν ἀθάσαν τὸν πελάτη του.

Ἀπὸ τότε ὁμως ὁ Ιερολογιώτατος Μυριανθούσης χάθη-
κε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀόρατος ἔγινε. Καὶ κανεὶς δὲν ἔμα-
θε τί ἀπέγινε.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΑΝ ΠΡΑΣΟ!

Ὁ Γάλλος εὐπατρίδης Λαμοβοτιέρ εἶχε καταδικασθῇ σὲ θά-
νατο γιὰτὶ ἐσκότωσε τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἄνδρα, με τὸν ὅποιον τὸν εἶχε ἀπατήσῃ.

Ὅταν ὁ Λαμοβοτιέρ ἐβρέθηκε μπρο-
στὰ σὸν δῆμιον, τοῦ ζήτησε τὸ σπαθί
του, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν κόβῃ. Ὁ δῆμιος τοῦ
τὸ ἔδωκε. Ὁ γενναῖος εὐπατρίδης ἔκο-
ψε πέρα-πέρα μ' αὐτὸ τὰ ὀστάκια τοῦ
ἀριστεροῦ χερσὶ τοῦ καὶ χωρὶς νὰ
μορφάσῃ, τὸ ἔβασε πίσω στὸ δῆμιον, λ' ἔ-
γοντάς του:

— Καλὰ κόβει. Δὲν θὰ με τυραννῇ-
σῃς καθόλου!...

Καὶ πραγματικὰ, ὁ δῆμιος τοῦκοψε
τὸ κεφάλι σὰν πράσο!...

Ο Μυριανθούσης

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΗ

ΤΟΥ BINET VALMER

Το δωμάτιο ήταν μικρό, καθώς επίσης και το αντικρινό, που η πόρτα του έμενε ανοιχτή. Το άρωμα των φρεσκοκομμένων λουλουδιών του κήπου, που στόλιζαν το ένα δωμάτιο, ανακατευόταν με την πνιγνή μυρουδιά του θανάτου, στο μισοσκόταδο που ήτανε θυσιάζονταν και τα δυο δωμάτια.

Στο πρώτο δωμάτιο, σ' ένα μεγάλο κρεβάτι ήταν σκεπασμένη η νεκρή γυναίκα, ενώ κοντά στο παράθυρο, σε μια πολυθρόνα, καθόταν ο Ρενέ, με το κεφάλι του μέσα στα χέρια του και απέναντι από το κρεβάτι της νεκρής στεκόταν η Ισαβέλλα, που μ' ήσαν να κοιμηθεί μόνη της στο αντικρινό δωμάτιο με τη σκέψη πως εκεί κοντά θρυσόταν μια πεθαμένη, είχε σηκωθεί από το κρεβάτι της και είχαν έρθει άθροισμα στο νεκρικό δωμάτιο.

Η Ισαβέλλα στεκόταν τώρα όρθια μπροστά στην πόρτα και κύτταζε τρομαγμένη τη νεκρή. Παρατηρούσε το λευκό σεντόνι, που τα πόδια της το ανασήκωναν λίγο, τα σταυρωμένα της χέρια, τα κάτασπρα μπράτσα της, τους μικρούς της ώμους, το γλυκό πρόσωπο, το καθαρό μέτωπο, τις μαύρες μπούκλες... Αύτη η νεκρή, που της είχε κλέψει τον αγαπημένο της Ρενέ, είχε πάνω της κάτι το τρομαχτικό, αλλά και γεμάτο χάρη...

Συγκινημένη η Ισαβέλλα, έστρεψεν άλλοι τα μάτια της. Ήτανε μια γυναίκα πολύ ώμορφη κι ευαίσθητη, που δεν μπορούσε να υποφέρει, κείνη τη στιγμή, το τραγικό αυτό θέαμα. Καθώς είχαν έρθει διαστική, δεν είχε προφτάσει να ρίξει κανένα ρούχο πάνω της. Το νυχτικό της είχε γλυστρήσει από τους ώμους της και μόλις σκέπαζε το μισόγυμνο σώμα της, ενώ τα ξέπλεγα μαλλιά της ξεχυνόντουσαν πλούσια στις πλάτες της.

Ο Ρενέ δεν κινήθηκε καθόλου, όταν την άκουσε να μπαίνει μέσα στο νεκρικό δωμάτιο. Χωμένος στην πολυθρόνα του στήριζε το κεφάλι του στα δυο χέρια του, θυσιάζοντας σε μαύρες σκέψεις. Το μυαλό του ήταν κουρασμένο και παραζαλισμένο από τη φοβερή αυτή περιπέτεια.

Τι νύχτα ήταν εκείνη!

Όταν η Λάουρα, που κοιτόταν τώρα νεκρή μπροστά του, του είχαν αναγγείλει τον έρχομό της, φοβήθηκε πως δεν θα χαίροταν καθόλου γι' αυτό. Μά την ώρα που πήγαινε στον σταθμό για να την υποδεχτεί, έλαμπεν δολόκληρος από τη χαρά του. Του φαινόταν πως ξανάβαινε και πως ο παλός τους έρωτας θα ξανανοδούσε.

Ω! η φτωχή μικρούλα Λάουρα! Τι ευτυχισμένα χρόνια που είχαν περάσει μαζί... Ύστερα η Λάουρα είχε προσβληθεί από μια πνευμονικήν αρρώστεια κι' αναγκάστηκε να πάει στους γονείς της, στην επαρχία.

Τρία δολόκληρα χρόνια ζούσανε ο ένας μακριά από τον άλλο. Ο Ρενέ είχε αρχίσει να την ξεχνά και είχε συνδεθεί με την Ισαβέλλα. Μά σ' όλο αυτό το διάστημα φερόταν στην παλιά αγαπημένη του πολύ ευγενικά. Απαντούσε πάντα στα γράμματα που του έστελνε από την επαρχία, προς καλώς τον να πάει κοντά της, να ξαναζήσουνε τις ώρες στιγμές του έρωτά τους γιατί ένοιωθε, όπως του έγραφε, πως η πνευμονική της αρρώστεια, θα την έστελνε γρήγορα στον τάφο...

Φτωχή, πληγωμένη μικρούλα! Όταν απελπίστηκε πια πως ο αγαπημένος της θα πήγαινε να την δει, ξεκίνησε κι' ήρθεν η ίδια. Ο Ρενέ, μόλις την ξαναείδε, χλωμόλα κι' αδυνατισμένη, με έρωτευμένη περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ένοιωσε

πως δεν είχε πάψει να την αγαπά ούτε μια στιγμή.

Την κράτησε μαζί του, ενώ η Ισαβέλλα είχε αποσυρθεί στο άλλο δωμάτιο, περιφρονημένη και κακιωμένη. Τα θράδσα την ένοιωθε να σφίγγεται στην αγκαλιά του και να του ψιθυρίζει παθητικά, ενώ την έκαιγε ο πυρετός: «Δεν αντέχω πια!... Πάρε με μαζί σου...»

Κ' ύστερα, ξαφνικά, ένα θράδυ πέθανε μέσα στην αγκαλιά του. Καθώς έγερνε στον ώμο του, ένοιωσεν απότομα το κεφάλι της να θαραίνει και τα βλέφαρά της να κλείνουν. Αφησε την τελευταία της πνοή, ψιθυρίζοντας τ' όνομά του.

* * *

Βλέποντάς την τώρα νεκρή μπροστά του, ο Ρενέ, ένοιωθε πόσο τον είχαν αγαπήσει αυτή η μικρούλα. Αλλά και μια άλλη σκέψη τον κρατούσε: Τι θα έλεγε την άλλη μέρα στους γονείς της Λάουρας, που θάρχοντουσαν να του ζητήσουν την κόρη τους; «Ήξερε πως ήσαν άνθρωποι απλοί, που δεν καταλάβαιναν και πολλά πράγματα. Τι θα τους αποκρινόταν, όταν θα του ζητούσαν ευθύνες για τον θάνατο της αγαπημένης κόρης των;

Ξεδίπλωσε τα χέρια του στενοχωρημένος. Η πολυθρόνα που καθόταν, ήτανε τοποθετημένη με τέτοιο τρόπο, ώστε ο Ρενέ δεν έβλεπε την Ισαβέλλα. Σηκώθηκε και πλησίασε στο νεκρικό κρεβάτι. Πόσο ήταν ώραία η νεκρή, με τα χαρακτηριστικά της ήμερωμένα από τη σφαγίδα του θανάτου!...

Του φαινόταν πως τώρα τάχα χάσει πια όλα, πως είχαν εγκαταλειφθεί ολόμυαλος. Έσκυψε πάνω από τη νεκρή και της φίλησε το μέτωπο. Μά η κραυγή αυτού του φιλιού τον γέμισε με τόσο πόνο, που τα μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα.

— Κλάις; του είπεν η Ισαβέλλα.

Είχε θρηνη ξαφνικά στο πλάι του, με τα χείλη σφιγμένα πεισματικά.

«Εκείνος έκανε πως δεν έβλεπε το γεμάτο μίσος βλέμμα της. Έλπιζε πως η συμφορά θα τους ένωσε πάλι, πως θα συμφιλιωνόντουσαν μπρος στο νεκρικό κρεβάτι.

Της αποκρίθηκεν απλά:

— Μ' αγαπούσε...

Και επιχείρησε να την τραβήξει κοντά του. Μά κείνη του αντίστασε πεισματικά, ξέφυγεν από τα χέρια του κι' έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο.

Η Ισαβέλλα είχε καταφύγει πίσω απ' την κουρτίνα του παραθύρου κι' έστρεψε τη ράχι της στην πόρτα. Όταν ο Ρενέ έπλησίασε κοντά της, την άκουσε που έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Ρενέ την συμμόνεσε κατάκαρδα, γιατί την αγαπούσε ακόμα αρκετά, ώστε να μη μπορεί να την βλέπει να υποφέρει. Την έσυρε στην αγκαλιά του και χαϊδεύοντάς την απαλά, ψιθύρισε:

— Ήσυχασε... Σ' αγαπώ.

Εκείνη τον άπωθοσε, γύριζε άλλοι το κεφάλι της και, παρ' όλα της τα δάκρυα, είχε μια φυσιογνωμία ψυχραμένη, πεισματική και σκληρή.

«Αρχισε να την ανακρίνει. Τι της είχε κάνει; Ήτανε κι' οι δυο τους δυστυχισμένοι και δεν έπρεπε να χωριστούνε. Μά εκείνη ήταν ανένδοτη:

— Αφσέ με! Πήγαινε σε κείνη!

Ο Ρενέ γέλασε μ' ένα γέλιο, που αντήχησεν απάισια κείνη την ώρα. «Έγινε απότομος, γιατί αυτή η σκηνή του ήταν αποτρόπαιη κι' έπρεπε να τελειώσει γρήγορα.

— Άκουσε να σου πω: Ξέρεις...

Σταμάτησε. Δεν είχαν ανάγκη να μιλήσουν. Κρατούσε πάντα την Ισαβέλλα από

Η Ισαβέλλα κύτταζε τρομαγμένη...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

«Ολοι έκλαιγαν μέσα στο σαλόνι.

Μόνο η Ρόζα με την όλη φριχτή συνεσπασμένη, απόσπρεφε τα βλέματά της απ' τη Ζιλμπέρτ και ήθελε να φανή αδιάφορη. Κατά βάθος όμως αυτή ίσως υπόφερε περισσότερο απ' όλους.

— Κύριε μαρκήσιε, εξακολούθησε η Ζιλμπέρτ απευθυνόμενη στο Νοέλ Φλαμαρέν, στη ζωή σας εκάματε πάντα καλό σ' όσους συναντούσατε στο δρόμο σας. «Ολοι οι άνθρωποι που σας πλησίασαν σας οφείλουν περισσότερα απ' όσα θα μπορούσαν ποτέ να σας ανταποδώσουν. Το ίδιο θα συμβαίνει και με την κόμισσα. Ήλετε λοιπόν να της ζητήσετε τη χάρη του πατέρα μου;

Αύτη η έπικληρη στη γενναιοψυχία του, αυτή η απέραντη εμπιστοσύνη στην καλωσύνη του, αυτό το διαθήμα να μεσολάβηρη για τον πιο θανάσιμο έχθρο του, συγκίνησαν το Λεόν Ζερβάλ περισσότερο από κάθε παράκληση και έκτα.

— Άν υπάρχει ένα πλάσμα στη γη στο οποίο δεν μπορεί ν' αντισταθεί κανείς, Ζιλμπέρτ, της απάντησε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση, είσαι σύ. Η Ρόζα υπόφερε πολύ, μά εινε μεγαλόψυχη και καλή. Μίλησε της μόνη σου και θά σ' ακούσει.

Η Ρόζα αντιστεκόταν του κάκου έναντιον της συγκινησεως που την πλημμύριζε. Δεν μπορούσε ν' αντισταθεί περισσότερο και, ορμώντας προς τη Ζιλμπέρτ την αγκάλιασε και τη γέμισε φιλήματα και δάκρυα.

— Ω! δυστυχισμένο, δυστυχισμένο παιδί! φώναξε. Τι με ζήτης; Τι θέλεις; Το ξέρεις τουλάχιστον;

Η Ζιλμπέρτ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Λες πως ξέρεις τους πόνους μου, τα μαρτυρία μου, τις απελπίσεις μου... κι' αυτές ακόμα τις ντροπές μου! φώναξε η Ρόζα με μια απ' τις παραφορές εκείνες του πάθους της. «Οχι, Ζιλμπέρτ, όχι... δεν ξέρεις, δεν υποψιάζεσαι τίποτε. Άλλοιως δεν θα θρυσόσουν εδώ.

τους ώμους κι' έχοντας καρφωμένα τα μάτια του μέσα στα δικά της, την φοβόριζε. Εκείνη ταλαντευόταν μέσα στην αγκαλιά του, με τον λαιμό και τα μπράτσα γυμνά και δεν απαντούσε τίποτα. «Όσο του αντιστεκόταν και τον απόδιωχνε, τόσο περισσότερο σφιγγόταν απάνω της, με το κορμί του φλογισμένο από τον πυρετό, γυμνό κάτω απ' το πουκάμισό του.

Καθώς πάλευαν έτσι, εκείνη τον τράβηξε ξαφνικά πάνω της και κύλισαν και οι δυο στο κρεβάτι.

Εκείνος επιχείρησε ακόμα να δικαιολογηθεί:

— Άκουσέ με... Άκουσε...

Η Ισαβέλλα όμως τον κρατούσε τώρα σφιχτά, σέρνοντάς τον προς το μέρος του κρεβατιού από όπου δεν μπορούσαν να δουν τη νεκρή. Τότε κόλλησε διασημένη το στόμα της στο δικό του και τον αγκάλιασε, όπως αγκάλιαζε μια γυναίκα έναν άνδρα που θέλει να τον εκδικηθεί, όπως όταν θέλει να συγκρατήσει τον εραστή της, που ξεφεύγει μέσα από τα χέρια της.

Και κείνος ένοιωθε ντροπή γιατί η αντίστασή του δεν ήτανε μεγάλη, γιατί η επιθυμία του ξεπερνούσε τη θέλησή του, γιατί ποτέ δεν είχαν επιθυμήσει τόσο πολύ αυτήν την γυναίκα, που τώρα δεν την αγαπούσε πια, μά ήθελε να την κάνει δική του αντίκρισε σε κείνο το νεκρικό δωμάτιο. «Όπως και την έκανε...

ΜΠΙΝΕΤ ΒΑΛΜΕΡ

«Ο Λεόν Ζερβάλ τη διέκοψε.

— Φτάνει, Ρόζα, είπε, μη βασανίζετε αυτό το παιδί. Ποτέ θύμα πιο άγνο δεν ήκτεψε για μεγαλύτερο ένοχο. Άκουσα τους χτύπους της καρδιάς σου και μέτρησα τη δύναμη της γενναιοδωρίας σου. Ήσουν πιο δυστυχισμένη, περισσότερο απ' όσο δεν μπορεί να καταλάβη κανείς ποτέ, κανείς, εκτός από εκείνη που υπέφερε όσο κι' εσύ!... Μή διαμαρτύρεσαι... Θα έπρεπε να πω ακόμα περισσότερα... Οί πολυαγαπημένοι νεκροί που κλαίς ήσαν τίμιοι και άγνοι, δεν πρόκειται πια ν' αποκαταστήσης τίποτε. Αγάπησες... Αυτοί στους οποίους έδωσες την ψυχή σου έφυγαν εύλογώντας σε και σου χαμογελούν από κεί ψηλά... Παρ' όλες τις δυστυχίες σου, η ευτυχία μπορεί να λάμψη ακόμα για σένα, ενώ για την...

«Όχι, Ρόζα, τα καταλαβαίνεις όλα, δεν έχω τίποτε να σου πω... Μά αν οι πόνοι μπορούν να εξαγοράσουν τα εγκλήματά, συχώρεσε, Ρόζα... συχώρεσε... Μην ξεχνάς πόσο κι' εγώ υπέφερα, αλλά συγχώρω...

Ο Νοέλ στάθηκε, συντριμμένος από το σπαραγμό των αναμνήσεών του.

Ο Άρμάνδος είχε γίνει κίτρινος σαν το κερί.

Η Ειρήνη έκλαιγε με την όλη κρυμμένη μέσα στα χέρια της.

— Ω! Ρόζα, φώναξε η Ζιλμπέρτ σηκώνοντας το κεφάλι της, δεν είχα παρ' τη ζωή μου να σου δώσω για να εξαγοράσω τη ζωή του πατέρα μου. Το έκανα κιόλας αυτό, Ξαναπάρ' του το χρυσάφι του, τον τίτλο του, τ' όνομά του! είνε δικαίο... Μά χάρη γι' αυτόν! Μην τον ατιμάσεις, μη τον καταγγείλεις! Μην τον ακοτώνεις!

Ένωσε τα δυο της χέρια και σε μια θερμή έκταση, τα ύψωσε προς τη Ρόζα.

— Δεν θα πεθάνεις! φώναξε εκείνη. Θα σε περιποιηθώ και θα σε κάνω καλά.

— Όχι, Άν υπήρχε έλπιδα να σωθώ, δεν θάρχονουν εδώ... Χάρι, Ρόζα! Εσύ που είσαι τόσο καλή, μη με αποπνέεις... Χάρη για τον πατέρα μου! Με τη ζωή μου θα σου πληρώσω τη ζωή του! Τι μπορώ να σου δώσω; Τι απαιτείς πιο πολύ;

— Τη ζωή σου, δυστυχισμένη μου άθωα, τί θέλεις να την κάνω; Σ' έκανα να υποφέρεις, το καταλάδες... Και δεν μνησκακείς καθόλου έναντιον μου! Όταν ένα παράπονο δεν βγήκε από τα χείλη σου, μένεις καλή κι' επιεικής, θαρραλέα σαν μια μικρή μαρτύρη...

«Οι αυτά δεν θα πανε χαμένα! Θα ικανοποιηθής, αυτή τη ζωή που μόλις ζήτησες να σου την αφήσω.

«Συγχώρω. Μά για όσην μόνο, Ζιλμπέρτ, παραιτούμαι της σκέψης να τον ατιμάσω, όπως ατιμάσε το Μισέλ.

«Ας ζήση λοιπόν αυτός που ήταν πιο σκληρός για μένα παρ' ότι ήταν για την πεθαμένη του αδελφή. Δεν θα τον καταδιώσω με την εκδίκησή μου... Ας φύγη μόνο κι' ας μη τον ξαναδώ ποτέ. Δεν θα υπάρχει πια για μένα.

Η Ζιλμπέρτ προσπάθησε να σηκωθεί.

— Ευχαριστώ, Ρόζα, ψιθύρισε.

Και κυττάζοντας το Λεόν Ζερβάλ, με μια απέραντη τρυφερότητα πρόσθεσε:

— Όταν θα γίνης ευτυχισμένη ανάμεσα σ' αυτούς που αγαπάς να σκέφτεσαι τη μικρή και φτωχή Ζιλμπέρτ χωρίς μνησικακία. Εκείνη θα σ' εύλογη από ψηλά.

«Απλώσε το μικρό της χέρι.

«Ολοι την σφίγγαν στην αγκαλιά τους.

Ο συμβολαιογράφος κι' ο γιατρός που την είχαν δη

νά μεγαλώνη κοντά τους, έκλαιγαν με θερμά δάκρυα. "Όταν ήρθε η σειρά του 'Αρμάνδου νά την αγκαλιάσει, η Ζιλμπέρτ κοκκίνισε λίγο κάτω απ' τη χλωμάδα της.

— Νά είντε εὐτυχισμένοι, εἶπε σὸ νέο, καὶ ν' ἀγαπάτε πολὺ τὴν Εἰρήνη. Εἶθε ὅλοι οἱ πόνοι μου νὰ κάνουν τὴν εὐτυχία σας πὶὸ μακρὰ καὶ πὶὸ γλυκεῖα.

Ὁ Λεὼν Ζερβαὶ τὴ μετέφερε σὸ ἀμάξι της. "Όταν τὴν ξάπλωσε στὰ μαξιλάρια της, ἡ Ζιλμπέρτ δίστασε λίγο κ' ἐπειτα εἶπε μὲ φωνὴ πολὺ σιγανὴ καὶ κλαίγοντας γιὰ πρώτη φορὰ:

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κλείσετε τὰ μάτια. Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι κάνατε... Θέλετε νὰ μὲ φιλήσετε;

Ὁ Λεὼν Ζερβαὶ τὴ γέμισε φιλήματα. — 'Εὐὸ μόνον θὰ μπορούσε νὰ σώσης τὸν πατέρα σου, ἀγαπημένη μικρούλα ἐξιδάστρια, τῆς ψιθύρισε. Γιατί νὰ μὴν τὸ ἔκανες; Γιατί θέλεις νὰ πεθάνης κιόλας; Ἡ ἀποστολή σου δὲν τελείωσε... Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διδάξης νὰ μετανοήσῃ...

XXII

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Ὁ κ. Εὐγένιος Ντυτίλ συνάδευσε τὴ Ζιλμπέρτ σὸ ἀμάξι της.

Ἡ νέα κόρη, ἐκμηδενισμένη κ' ἐξαντλημένη, δὲν πρόφερε οὔτε λέξι.

Ὁ γέρος κρατοῦσε τὸ χέρι της καὶ κάθε τόσο, τὸ ἐνοιώθε νὰ τινάζεται ἀπὸ ρίγη μέσα σὸ δικό του.

"Ενα πρᾶγμα τάραιζε τὴ Ζιλμπέρτ περισσότερο ἀπ' τὸ κάθε τι κ' ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ χτυπήτῃ πολὺ δυνατὰ. Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Λεὼν Ζερβαὶ τῆς ξαναρχόντουσαν στὴ μνήμη σὰ μιά θλιθερὴ προφητεία: «Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διδάξης νὰ μετανοήσῃ».

Ἦταν ἀλήθεια, ὁ πατέρας της δὲν μετανοοῦσε. Ἀπελπίζονταν πού τὴν ἐβλεπε νὰ πεθαίνει, ἡ ἰδέα ὅτι τὸν περιφρονῶσε ἡ κόρη του, τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ χιλίους θανάτους, θασανίζονταν ἀπὸ τὸν τρομερὸ φόβο ὅτι ἴσως ἤξερε τὸ ἔγκλημά του... Μὰ μετάνοια γιὰ τίς πράξεις του δὲν αἰσθανόταν.

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις ἀγαθῶν αἰσθημάτων, καὶ κατὰ συνέπειαν τιμιῶν ἀποφάσεων, θὰ ἐκμηδένιζε τίς προσπάθειες τῆς Ζιλμπέρτ καὶ θὰ ἄφηνε χωρὶς ἀποτέλεσμα τὸ σκληρὸ τῆς μαρτύριο;

Ὁταν ἐκείνη δὲν θὰ ζοῦσε πειά, γιὰ νὰ τὸν συγκρατῇ καὶ νὰ τὸν προφυλάσῃ, ἐρεθισμένος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια ὁ λων αὐτῶν τῶν πραγμάτων πού τοῦ εἶχαν στοιχίσει τόσο ἀκριβὰ, δὲν θὰ ἔτρεχε ὁ ἴδιος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τιμωρία πού ἡ ἴδια εἶχε κατορθώσει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτόν;

Αὐτὲς ἡ τρομερές ἀγωνίες συνέτριβαν τὴν καρδιά τῆς Ζιλμπέρτ.

Ἐξ ἄλλου, τὸ τόσο ὀδυνηρὸ αὐτὸ διάθεμα, ἡ ταραχὴ πού τὴν εἶχε κάνει νὰ αἰσθανθῇ, ἡ κούρασι, ὅλ' αὐτὰ μαζὺ, τῆς εἶχαν ἀφαιρέσει τίς τελευταῖες ἐνδυνάμεις.

Φτάνοντας σὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ἀναγκάστηκε νὰ πλαγιάσῃ.

Ὁ 'Αντουάν δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα.

Ὁταν ἐπέστρεψε καὶ μῆκε στὴν κάμαρὴ τῆς κόρης του, ξαφνιάστηκε μὲ τὴν τρομαχτικὴ ἀλλοίωσι τῶν χαρακτηριστικῶν της.

Πραγματικά, τὰ μάτια της θαθεῖα χωμένα μέσα στὶς κόγχες τοῦς ἑλαμπαν μὲ μιά λάμψι ἐντονὴ. Παρ' ὅλο τὸν πυρετὸ πού τὴν ἔλυνε, τὰ μάγουλά της ἦσαν λευκὰ σὰν τὸ κερί κ' ἡ μικρὴ τῆς μύτη εἶχε ἀρχίσει νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ τοὺς μελανοὺς ἐκείνους κύκλους πού ἀποτελοῦν συνήθως ἓνα τόσο κακὸ προμήνυμα.

Ὁ κ. Ντυτίλ, καθισμένος πλάι σὸ προσκέφαλό της, δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει.

Ὅσο μεγάλη κι' ἂν ἦταν ἡ ἀγωνία τοῦ 'Αντουάν, μόλις εἶδε τὸν κ. Ντυτίλ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρὴ ὅλ' ἡ παλαιὰ ἔχθρα τοῦ ἐναντίον τοῦ γέρο δημάρχου διαλύθηκε γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι της σ' ἓνα αἰσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ὥστόσο θεωροῦσε ἐχθρό του.

Ὁ κ. Ντυτίλ, τοῦ ὁποῖο ἡ καλωσύνη ἦταν μεγάλη, συγκινήθηκε πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τοῦ πατέρα καὶ ἔσχασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς εἶχε μπροστὰ του τὸ δολοφόνου τῆς Ἰωάννας.

Παρ' ὅλη τὴ φρίκη πού τοῦ προκαλοῦσε ἀπὸ καιρὸ ὁ μαρτύριος, τὸν εὐσπλαχνίστηκε καὶ δὲν τραβήχτηκε πρὶν θλεπόντας τον. Ὁ 'Αντουάν, παρασυρόμενος ἀπὸ μιά συγκίνησι, ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑπολογισμό, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ γέρο δημάρχου.

— 'Α! φώναξε. 'Εσεῖς δὲν μ' ἐγκαταλείπετε!... Σὰς εὐχαριστῶ...

Ὁταν πέρασαν τὰ πρῶτα δάκρυα, πλησίασε τὴ Ζιλμπέρτ καὶ θέλησε νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε κι' οὔτε φάνηκε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ 'Αντουάν κατάλαβε πραγματικά τὴν κατάστασι τῆς κόρης του.

Τραβήχτηκε μερικὰ θήματα πίσω καί, ξεφωνίζοντας σὰν ἀγρίμι πού τὸ σκοτώνουν, φώναξε:

— 'Α! ἡ Ζιλμπέρτ θὰ πεθάνῃ!

Οἱ ὑπῆρες ἔτρεξαν ἀκούγοντας τὰ οὐρλιάσματα πού ἔβγαλλαν ἀπ' τὰ χεῖλι της.

— Ἡ δεσποινὶς πέθανε; ρώτησε ἡ καμαριέρα τῆς Ζιλμπέρτ, ἡ Μαργαρίτα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ κ. Ντυτίλ, μὰ εἶνε πολὺ ἀσχημα. Στείλε νὰ φέρῃς τὸ γιατρό...

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὰς στιγμῆς, ὁ γιατρός ἔφτασε. Ἐπὶ πολλὰ ὥρα, ἐξέτασε τὴ νέα κόρη.

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, εἶπε σιγανὰ σὸ γέρο δημάρχο. Ἀσφαλῶς θὰ δοκίμασε κάποια δυνατὴ ταραχὴ πού τὴν ἀποτελεῖωσε. Δὲν εἶμαι χρήσιμος ἐδῶ... Νὰ πάντας μιά συνταγή, μὰ δὲν ἐλπίζω πολλὰ ἀπ' αὐτὴ. Δοκιμάστε τὴ σὺνταξη. Χαίρετε.

Ὁ γιατρός αὐτὸς δὲν ἦταν φίλος τῆς οἰκογενείας. Μὰ πού δὲν μπορούσε ν' ἀνακουφίσῃ, καταλάβαινε πὼς ὅν μπορούσε νὰ κλάψῃ μαζὺ μὲ τὸν πατέρα, οὔτε νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὁ 'Αντουάν, ἐκμηδενισμένος σὲ μιά πολυθρόνα, εἶχε χάσει κάθε συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντός του.

Δὲν μπορούσε ν' ἀποσπᾶται τὰ μάτια του ἀπ' αὐτὸ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, ἀπάνω σὸ ὁποῖο εἶχε ἀπλωθῇ κιόλας ἡ τρομερὴ χλωμάδα τῆς ἀγωνίας.

Σὲ κάθε στεναγμὸ τῆς ἐτοιμοθάνατης, ἀνατρίχιαζε ἀπ' τὸ κέφαλό της τὰ πόδια, τὰ νύχια τοῦ χωνόντουσαν μέσα σὸ στήθος του κι' ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο πουκάμισό του, ἀποστοῦσε κομμάτια ἀπ' τίς σάρκες του.

Κατὰ τίς δέκα ἡ ὥρα, ἡ Ζιλμπέρτ ἀποκοιμήθηκε.

Ἀμέσως ὁ κ. Ντυτίλ ἔβγαλε ἔξω τοὺς ὑπῆρες καὶ χαμήλωσε τίς λάμπες.

— Ἄν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ λίγο, σκέφτηκε, θ' ἀνακτοῦσε ἴσως μερικὲς δυνάμεις.

Μὰ ὁ ὕπνος τῆς Ζιλμπέρτ δὲν ἦταν μεγάλης διαρκείας.

— Πατέρα μου, εἶπε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς, διψῶ.

Ἦσαν τὰ πρῶτα λόγια πού πρόφερε ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού εἶχε ξαναγυρίσει ὁ 'Αντουάν.

Αὐτὸς ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὴν κόρη του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ φάρμακο πού εἶχε διατάξει ὁ γιατρός.

Ἡ Ζιλμπέρτ κάρφωσε τότε ἑπάνω του ἓνα σκληρὸ κι' ἀγριο βλέμμα. Κ' ἔπειτα τὸν ἐσπρώξε μὲ μιά δύναμι πού ἦταν ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεὶς πὼς εἶχε.

— Φώναξα τὸν πατέρα μου, εἶπε ἀπευθυνόμενη στὸν κύριο Ντυτίλ καὶ δίνοντας του τὰ χέρια. Πατέρα, ἔλα λοιπόν...

Ἡ καρδιά τοῦ 'Αντουάν λίγο ἔλειψε νὰ σπάσῃ μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά.

— Ζιλμπέρτ, ψιθύρισε προσπαθώντας νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του. Κόρη μου πολυαγαπημένη, ἀναγνώρισέ με...

Παραμιλάς!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου πού σε λατρεύει!...

Μὰ ἐκείνη μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς σθυσμένης φωνῆς της καὶ μὲ μιά ἑκφρασι ἀκατανίκητῃ τοῦ τρόμου, τοῦ ἀπάντησε:

— Ὁχι, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πατέρας μου... Ἄ! σὲ ξέρω καλά!... Μὴ μ' ἀγγίζεις!... Προδότη!... Ψεῦδη!... Δολοφόνε!... Ἐὐὸ σκότωσες τὴν Ἰωάννα!...

Εἶχε τραβήχτῃ στὴν ἄκρῃ τοῦ κρεβατιοῦ της καὶ μὲ τὸ χέρι τεντωμένο, τὸ βλέμμα θλοσσυρὸ τὸ πρόσωπο πελινδρό, φαινόταν νὰ στέλνῃ στὸν 'Αντουάν κάποια τρομερὴ κατάρρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ἀκατανίκητῃ θαρρυθμία γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν συντηρητικὴν πατρίδα του, μὰ κι' ἓνας ἀχαλίνωτος πόθος γιὰ ταξίδια καὶ περιπέτειες, ὥθησαν τὸ Βύρωνα νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πρώτη περιόδον τοῦ Μεσόγειο καὶ τὴν Ἀνατολή. Καὶ πολλοὶ βιογράφοι τοῦ ἱσχυρίσθησαν, πὼς ὁ ποιητὴς δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ μιά ἐκπαιδευτικὴν περιόδον, ὅπως συνήθιζαν τὰ παιδιὰ τῶν εὐγενῶν τῆς Ἀγγλίας ἀφοῦ τέλειωναν τίς σπουδὰς τους. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μερικὸς ἀληθινός. Ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι σπουδαῖοι λόγοι, πού θίαζαν τὸ Βύρωνα ν' ἀναχωρήσῃ τὸ γλιγορῶτερον ἀπὸ τὴν πατρίδα του: Κατὰ τὴν περίοδο τῶν σπουδῶν του κι' ὕστερα ἀφοῦ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ, εἶχε χρεωθῇ σὲ βαθμὸν, πού ἡ ἀτομικὴ λευτεριά του κινδύνευε σὲ Λονδίνο. Ἐτοί ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μαζὺ μὲ τὸν παλαιὸν τοῦ συμμαθητῆ κι' ἐγκάρδιον φίλον τοῦ Χοπάουζε, ἀφοῦ ἔδωκεν ἐντολὴν σὸ δικηγόρον του νὰ ποιλήσῃ τὸ κτήμα τοῦ Ρότονταϊλ, πούχε κληρονομήσει γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του... Κι' αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι τοῦ πρώτου ταξιδιοῦ του· ἄλλ' ὅτι τραβοῦσε καὶ μαγνήτιζε τὴν ψυχὴν τοῦ ἦταν ἡ Ἀνατολή. Οὔτε ἐκπαιδευτικὸς σκοποὺς ἐπέδιωκε, οὔτε τίποτε καθωρισμένο εἶχε μέσα του ὅταν τ' ἀποφάσιζε. Ἡ φλογερὴ φαντασία του τὸν ὠθοῦσε σὲ παράδοξες κι' ἀλλόκοτες περιπέτειες. Ἦταν τόσο νέος, πού μονάχα ἡ γοητεία τοῦ ἀγνώστου τὸν κυρίευε. Ἦταν εἰκοσι ἑνὸς χρόνων, ἀρκετὰ γνωστός στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴν πρώτη ποιητικὴν συλλογὴν του, πούφερε τὸν τίτλον: «Ὁ ρεζ' Ἀργίας» κι' ἀπὸ τὸ φοβερὸν λίδελλο, πού δημοσίευσε ἑνάντιον τῶν ἐπικριτῶν του: «Ἀγγλοὶ Βάρδοι καὶ Σκωτικοὶ Κριτικοὶ» πού διαβάσθηκε ὅλητοτα κ' ἐξοντλήθηκε ἀμέσως κι' ἀνατυπώθηκε τρεῖς φορές. Κι' ὅμως ἄφησε τὰ πάντα γιὰ νὰ ταξιδεύῃ κι' ἀποφύγῃ τοῦς ὀχληροὺς ἐκλειστέας του. Ὁ ποιητὴς ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸν Ἰούλιον τοῦ 1809. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐπεσκέφηκε τὴν Πορτογαλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, ὕστερα ἔπλευσε πρὸς τὴν Σικελίαν, ἐκεῖθε κατευθύνθηκε στὴ Μάλταν καὶ τέλος ἔφθασε στὶς ἐλληνικὰς θαλάσσεας, πού τόσο λαχτοῦσε... Ἀπὸ μικροῦ ὀνειρευόταν νὰ ταξιδεύῃ στὴν Ἑλλάδα, στὸν τόπον τῆς δημοκρατικῆς λευτερίας καὶ τῆς ποιητικῆς ἐξάρσεως, ἀπὸ τότε, πού ὁ δασκάλος του σὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ, ὁ μεγάλος ἐλληνοφίλος Πόρσκυ, μ' ἐμπνευσμένα λόγια διδάσκει κι' ἀνέλεως τοὺς Ἕλληνας τραγικοὺς καὶ λυρικοὺς τῶν κλασσικῶν χρόνων. Ὁ Βύρων εἶχε μάθει λίγα ἀρχαῖα ἐλληνικά: ἐγνώριζε καλὰ καὶ θαύμαζε τὴν παλαιὰ ἱστορίαν μας, μὰ δὲν ἤξερε καθόλου τὴ νεώτερη Ἑλλάδα καὶ τὴ γλῶσσα της. Εἶχε

μάλιστα πολλὰς προκαταλήψεις γιὰ τὸ νεοελληνικὸν κόσμον, προκαταλήψεις, πού τοῦ μετέδιναν οἱ περιηγητῆς, πού τοῦ περιέγραφαν, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν καὶ μιλοῦσαν περιφρονητικὰ γι' αὐτόν. Εἶχε διαβάσει τοῦ Παθίου, τοῦ γνωστοῦ συμπατριώτη του «τὶς Φιλοσοφικὰς Παρατηρήσεις» στὶς ὁποῖες δριμυτάτα κατέκρινε τοὺς Ἀρχαίους καὶ Νεώτερους Ἕλληνας — κι' εἶχεν ἀσπασθῇ τίς ἀπαισιόδοξες ἀντιλήψεις του. Ἀλλὰ κι' ἄλλους περιηγητὰς εἶχε μελετήσῃ, πούχαν τότε κυκλοφορήσει τὰ ταξίδια τους στὴν Ἀνατολή: Τὸν Θόρντωνα καὶ τὸν Μπαρόλδου, πού κι' αὐτοὶ μὲ πάθος εἶχαν μιλήσει ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Γιὰ τὸ Βύρωνα δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα κι' ὁ θαυμαστός φωτιστεφάνος τῆς νύχτας, τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της. Εἰδικότερον ὅτι τραβόυσε τὸν ποιητὴν στὴν Ἑλλάδα ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι, ἡ παραδόσεις τῆς ἀρχαιότητος, τὰ μνημεῖα τῆς κι' οἱ τόποι, ὅπου ἔζησαν οἱ ἀπαράμιλλοι ἐκεῖνοι δημιουργοὶ τῶν ἀριστουργημάτων.

Μὰ ἐκεῖνο, πού τὸν γοήτευε περισσότερο ἦταν ἡ ἀναρχικὴ καὶ πρωτόγονη κατάστασις τῆς Τουρκίας, ἡ ποικιλία τῶν λαῶν της, ἡ περίεργη ζωὴ της κ' ἰδίως τὸ κλίμα τῆς χώρας μὲ τίς ἀέχαστες αὐγὰς καὶ τὰ δειλινὰ τὰ ὀλοπύρφυρα. Πόσο δὲν συγκένευσεν ἡ φιλελεύθερη κι' ἀναρχικὴ ψυχὴ τοῦ μὲ τὸν πίνακα, πού παρουσίαζε τότε ἡ Ἀνατολή! Ἡ ψυχὴ τοῦ ἡ ποιητικὴ κι' ὀνειροπαρμένη στὸν ποικιλόχρωμον καὶ φανταχτερόν ἐκεῖνον πίνακα θὰ ἐξάνοιξε τὴν πηγὴν ἀέσαν ποιητικῶν ἐμπνεύσεων καὶ περιπετειῶν, σφοδρῶν συγκινήσεων καὶ παθῶν πρωτογενῶν κι' ἐκπληκτικῶν.

Ὁ Βύρων, πού λάτρευε τὸ ἡρωικὸν πνεῦμα, πού κυνηγοῦσε τὸ παράδοξον, πού ἐθαύμαζε τὴ βία καὶ τὴ δύναμι, στὴν Ἀνατολὴν πίστευε πὼς θάβρισκε μίαν ἀναπόκρισιν τῶν ἐσωτέρων κλίσεων τῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Καὶ τοῦ προσένησε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ Πορτογαλία, ὅπου τραγοῦδησε μὲ φλογεροῦς στίχους τὴν ὥρα τὰ τοποθεσία τῆς Σίντρας. Καὶ ἐξόμνησε τίς καλλονὰς τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ βίαια πάθη τῶν κατοικῶν τῆς μὰ μόλις ἀντίκρουσε τίς ἐλληνικὰς θαλάσσεας, ἡ καρδιά του σκίρτησε καὶ στὴ φαντασίαν τοῦ ἀρχίσει νὰ προσβάλλῃ. Καὶ ταυγνίσθη ἓνας καινούργιος κόσμος, ἓνας χορὸς νέων μορῶν, πού δὲν πέριεμένα. Μέσα τοῦ ἐξυπνήσαν ὅλες ἡ πηγὲς τῆς μεγάλης τοῦ καρδιάς κι' ἀνοῖξαν οἱ κρονοὶ τῆς ἀλλόκοτης κι' ἀχαλίνωτης φαντασίας του. Ἦτον νύχτα φεγγαρόλου, στὴν ὅταν πέρασε σὸ στενὸν ἀνάμεσα Λευκάδος καὶ Κεφαλληνίας κ' ἡ σκῆσι τοῦ ποιητοῦ στρέφεται στὰ περασμένα. Ἀκουμπισμένος στὴν κουρπαστὴν τοῦ καραβιοῦ ἀκούει τὸ κύμα νὰ ψιθυρίζει, ἐνῶ οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι ζωντανεύουν μέσα του. Ἀναθυμᾶται τὴν Πηνελόπην καὶ τὴν Σαπφώ, πούπεσε ἀπὸ τὸν ἀπὸ-

Ὁ Λόρδος Βύρων.

κρημνο θράχο του Λευκάτα. Οι στίχοι φθάνουν στα χείλη του αθύρνητα.

Κι' ο Χάρολδ, άρμενίζοντας προσέπασε την Ξέρα,
'Απ' όπου εθώρει τον γυαλό θλιμμένα ή Πηνελόπη,
Καί βλέπει τον άξεχαστο τὸ θράχο παρπαέρα,
Πὸν ὡς σήμερα τὸν εραστῶν στεγνὸ εἶνε χαροκόπι,
Καὶ πὺν γιὰ μνήμα διάλεξεν ἡ Μοῖσα ἡ 'Ερεσία.
Πὼς τάσμα σου μελαχροινὴ Σατρώ, νὰ μὴ γλυτώσῃ
Καρδιά, πὺν φλόγα ἀθάνατη τὴν εἶχε ἀέριον ζώσει ;
"Ω αὐτὴ νὰ ζήσῃ ἀπόστασε, πὺν ἐσκόρπα ἀθανασία !

Ροδίζει καὶ ροδίζουσε στὸν ρόδιον αἰθέρα
τῆς ἀγρίας τῆς 'Αρσενίας τὸν λόφον ἡ θωριές
Τὸ Σοῦνι μὲ τὰ μαῦρα του τὰ θράμα καὶ πὺν πέρα
Μὲ μύριες φούγες ἰσκιερές καὶ ρόδινες πλαγιές,
Σχιμένη ἀπ' ἀσπροπόταμο, στήν καταχνιά ντυμένη,
Τοῦ Πίνδου φαίνεται ἡ κορφή κ' ἡ ἀρχὴ σὰ διαλύση
Σπληνὰ θονίσια ὀλομεσίς θὰ δὴς νὰ ξεχωρίσῃ,
'Εδὼ ζῇ ὁ λόκος κι' ὁ αἰὼς τὸ ὁμόφρον του τροχίζει.

Στις 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1809 ἔφθασαν ἐπὶ τέλους στὴν Πάτρα. Ὁ Βύρων μαζί μὲ τὸν φίλο του Χορχάουζε γῆ-
καν ἔξω τὸ μεσημέρι καὶ περιδιάσσαν μέσα στὰ στενορο-
ύμια τῆς πόλεως πὺν τότε ἦταν ἡ μεγαλύτερη τοῦ Μω-
ρηά κι' ἀριθμοῦσε ἑπτὰ ἔως ὀκτὼ χιλιάδες κατοίκους.
Ἀνέβηκαν στοὺς γύρω λόφους κι' ἐκεῖθε θαύμασαν τὴν
καταπράσινη θλάστησι τοῦ πατραϊκοῦ κάμπου. Πλανήθη-
καν πολλὰ μέσα στ' ἀμπέλια καὶ τὸ δειλινὸ, σὰν ἐκστατικοί,
παρακολούθησαν τὸ ἐξαίσιο ἡλιοσασίλημα, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡ-
ραιότερα τοῦ κόσμου. "Ὅσοι εἶδαν τὰ δειλινὰ τῶν Πα-
τρῶν, τὸν τεράστιο ὀλοπόρφυρο ἥλιο, πὺν δύνει πίσω ἀπὸ
τὰ θουὰ τῆς Κεφαλληνίας ἢ πὺν πέρα, μέσα στὰ κατὰ-
χρυσά θάθη τοῦ Λιτικοῦ πελάγους, μποροῦν νὰ φαντα-
σθοῦν ποῖαν ἐντύπωσι θὰ προκαλεσε στὸν ποιητὴ. Ἐκεῖθε
γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκρουσε καὶ τὴ λιμνοθάλασσα τοῦ Με-
σολογγίου καὶ πὺν πέρα τὰ λευκὰ σπιτάκια τῆς ἡρωικῆς
πόλεως, ἐκεῖ πὺν ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ἐμέλλει νὰ
ξεψυχῇ. Τὸ θράδυ γύρισαν στὸ πλοῖο τους, στὸ ὀρικόιο
τοῦ πολεμικοῦ στόλου τῆς Ἀγγλίας «Ἀράχνη». Τὴν ἄλλη
μέρα ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Πρέβεζαν, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπισκε-
φθοῦν τὰ Γιάννινα, πὺν τότε περνοῦσαν σὰν μιά ἀπὸ τὶς
πὺν πολυάνθρωπες καὶ πὺν ἐνδιαφερόμενες πόλεις τῆς Ἀ-
νατολῆς. Ὁ θρύλος τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ εἶχε συνεισφέρει τὴ φαν-
τασία τοῦ Βύρωνος, πὺν ζητοῦσε πάντα τὸ παράδοξο κι'
ἐκπληκτικό. Μέσα στὴν πρωτόγονη καὶ ὀργιαστικὴ φύσι
τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἡπείρου, ὁ ἀλλόκοτος ποιητὴς ἤ-
θελε νὰ ζήσῃ μερικὲς ἔντονες στιγμὲς καὶ τὸ κατάρθωσε.
Θοτε συνέλαβε κι' ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὸ σχέδιο τοῦ
ἔργου ἐκείνου, πὺν μελλε νὰ τὸν καταστήσῃ τὸν ὀνομαστό-
τερο ποιητὴ τῆς Εὐρώπης: «Τὴν περιήγησι τοῦ Τσαλδ-
Χάρολδ».

Στις 28 Σεπτεμβρίου, ἐνῶ ἔπλεαν τὰ παράλια τῆς Ἀ-
καρνανίας κι' ἀντίκρουζαν καὶ πάλι τὴν φοβερὴ καὶ περή-
φανη ὄροσειρὰ τῆς Πίνδου, ξάφνου ξέσπασε μιά φθινοπο-
ρινὴ θύελλα ἀπὸ τὶς τόσο συχνές στὰ μέρη αὐτά. Ὁ Βύ-
ρων δὲν ἀνησύχησε· ξαπλωμένος πάνω στὸ κατὰστρωμα
τοῦ καραβιοῦ καὶ τυλιγμένος μέσα στὸν μανδύα του, πα-
ρακολούθησε τὴν ἀνεμοθύελλα, πὺν παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς
ἀνατρέψῃ. Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας ἔφθασαν στὴν
Πρέβεζαν κι' ἀμέσως πῆδηξαν ἔξω. Ὁ Βύρων κι' ὁ Χορχά-
ουζε ἔσπευσαν νὰ περιγηθοῦν τὴν πόλιν, πὺν τοὺς προσέ-
εισε μιά ἀπογοητευτικὴ ἐντύπωσι. Ἡ Ἀνατολὴ δὲν πα-
ρουσίαζε τὸ θέλητρο πὺν φανταζόταν: Οἱ δρόμοι τῆς πό-
λεως ἦσαν θρώμικοι καὶ στενοὶ κ' οἱ κάτοικοι ὄλοι ἀγρι-
ωποὶ καὶ προκλητικοί. Ὡς γνωστὸ τὴν Πρέβεζαν ἔχει ἀ-
ποικίσει ἕνα ἀλλόκοτο μῦγμα ἀνθρώπων: Βλοσυροὶ Ρου-
μελιῶτες κι' ἐπιτήδριοι καὶ θρασεῖς Ἑπτανήσιοι, μαζί μ'
Ἀρβανίτες κι' Ἡπειρώτες ἀποτελοῦν τὸ περίεργο αὐτὸ
μῦγμα κι' ὄλοι ὠπλισμένοι, φέροντες στὰ σελάχια τους ὀ-
λόκληρο ὀπλοστάσιο. Οἱ δὲ Τούρκοι τῆς πόλεως φημίζον-
ταν γιὰ τὴ θηριωδία τους. Ὁ Βύρων, ἀν καὶ συμπαθοῦσε
καὶ θαύμαζε ὅ,τι περίεργο κι' ἀλλόκοτο, στὴν ἀρχὴ, ἔ-
νοιωσε κάποια δυσἀρέσκεια, μὰ σὲ λίγο συνήλθε καὶ συγ-
χωρίσθηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους· ἔδειξε μάλιστα
καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς κατοίκους καὶ τὴν ἐκ-
πληκτικὴν στάσι τους, πὺν χωρατεύοντας ἀπλῶς, πυροβο-
λοῦσαν. Ἐνῶ περίμενε στὸ ὑπόστεγο τοῦ προξενείου, εἶδε
ἕνα νεαρὸ Τούρκο ν' ἀδειάζῃ τὸ πιστόλι του ἀπάνω σὲ
κάποιους Ρωμηοὺς ναῦτες, πὺν διεσκέδαζαν καὶ χόρευαν.

Η Σ ΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

(Τοῦ Π. Ραντῶ)

Καὶ πάλι ξαναμπήκε τὸ Τριώδιο
τὴν τρέλλα φέρνει, τὴ χαρὰ, τὸ κέφι,
Χωρὶς ν' ἀποτελοῦν κανένα ἐπιμόδιο
τῆς χειμωνιάς τὰ μαῦρα νέφη.

Τὶ κρίοι!... Τὶ ἀγέρας!... Τὶ χιονιά!
Μὰ ἐμὰς καθόλου δὲν μὰς νοιάζει
Γιὰ τὴν κακὴ τὴν παγωνιά
Καὶ γιὰ τὸν ἀνεμο πὺν οὐρλιάζει.

Μὲ τὸ ἑλαφρὸ σὰν χνοῦδι ντόμινο μὰς,
Μὰ καὶ μὲ τῆς καρδιάς μὰς τὴ φωτιά,
Θὰ τρέξουμε, παρ' ὄλο τὸν χειμῶνα,
Μέσ' στὸ τρελλὸ τὸ γλέντι, στὴ νυχτιά...

Θὰ πιούμε ! Θὰ χορέψουμε τρελλοὶ !...
Καὶ μ' ἔρωτα θὰ ζοῦμε νύχτα-μέρα !...
"Ὅποιοι γλεντήσῃ ἀπ' ὄλους πὺν πολὺ,
Θὰ θυγὴ πὺν κερδισμένοι ἐδὼ πέρα.

Καὶ σὰν περάσῃ ἡ τρελλὴ ἀποκρῆ
τὴ μάσκα ἂς πετάξουμε στὴ γῇ
Καὶ ἂς ζήσουμε σὰν μιά φωτιὰ νερὰ
Πὺν μ' ἀναμνήσεις ζῇ καὶ νοσταλγεί.

ΟΝΟΜΑΤΑ

(Τοῦ Π. Βερν)

Τὸ ὄνομα τὸν ἀνθρώπο δὲν κάνει,
Μιά παροιμία λέει παλὰ πολὺ.
Πιστέψτε τὴν, φίλοι μου καλοί,
Γιατὶ, ὅποιοι δὲν τὴν πετοῦν, χάνει.

Θέλετε λίγα παραδείγματά της ;
Θὰ σὰς τὰ δώσω μὲ μεγάλη μου χαρὰ.
Λοιπὸν πὺν λέτε, γινώρισα κάποια φορὰ
Μιά νέα— Σωφρονία τὸνομά της.

Ἀκούγοντάς το, ἀμέσως τὴ φαντάστηκα
Φρόνιμη, ταχτική, συμμαζεμένη
Κι' ὅμως — Θεέ μου, πὼς γελάστηκα ! —
Ἦταν ἡ πὺν τρελλὴ στὴν οἰκουμένη.

Κατόπιν ἔσχετίστηκα μὲ μ' ἄλλη:
Ἀγγελικὴ τὴ λέγαν οἱ δικοὶ της.
Μὰ οἱ Σατανᾶδες, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι
Φώληαζαν ὄλοι μέσα στὴν ψυχὴ της.

Κατόπιν ὀρθῶν μ' ἄλλη: Ἀρετὴ
τὴ λέγανε. — Τὶ τρομερὴ εἰρωνεία !
Τὶ ψέμα φοβερό !... Γιατὶ
Ἦταν τέρας τῶν τεράτων στὴν κακία.

Λοιπὸν, κανεὶς ποτὲ δὲν θαῦρη
Ἀλήθεια στὸνομα. Γιατὶ — εἰρωνεία ! —
Αὐτὴ πὺν λέγεταὶ Λευκὴ εἶνε μαύρη
Κ' εἶνε Λευκὴ ἡ κάθε Μελανιά !...

ΕΠΥΜΒΙΟΝ

(Τοῦ Ζ. Μαυλῶ)

Ἐνθάδε κεῖται μιά φτωχὴ νέα.
Πέρνα, διαβάτη, σκυφτὸς, θουδός:
Εἶχε Ματοὺς δεκαεννέα,
Κ' εἴκοσι φίλους ἀκριβῶς !

Ὁ Βύρων παραξενεύθηκε. Ἀλλὰ καὶ πάλι συνήλθε, δταν
εἶδε πὼς οἱ ναῦτες ἐξακολούθησαν ψυχραμένοι κι' ἀδιάφο-
ροι τὸ γλέντι τους...

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ ΑΡΤΑΜ

ΑΓΑΠΗΤΕ μου Νετζέτ, εἶπα, κατάλαβα, τώρα πὺν
σ' ἔχω γινώρισε καλὰ, πὼς εἶσαι ἕνας ἀνθρώπος
μὲ ἀξία καὶ γεμάτος χαρίσματα... Σοῦ τὸ λέω χω-
ρὶς περιστροφές αὐτὸ, μὰ μὴν τὸ πάρης ἀπάνω
σου... Μονάχα, φαίνεται, δὲν ἔχεις τύχη, γιατί ὄλοι ἐκεῖ-
νοι πὺν τοὺς μίλησα γιὰ σένα ὡς τώρα, ὕψωσαν τοὺς ὡ-
μους τους ἢ σὲ κακολόγησαν... Ἐχὼ ὅμως τὴν ἰδέαν πὼς
ὄλα, ὅσα εἰπώθηκαν ἢ λέγονται γιὰ σένα, δὲν θαοίζονται
σὲ καμμιὰ πραγματικότητα... Μὰ, πὲς μου, ξέρεις τὴν ἀ-
φορμὴ ὄλων αὐτῶν τῶν φλυαριῶν ;

Ὁ Νετζέτ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.
— Εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἀγνοῶ ; ἀπάντησε. Ἡ ἴδια μου
ἢ πράξεις προκάλεσαν τὶς κατηγορίες πὺν μὲ θαοαίνουν.
Ὅταν μιλῶ γιὰ τὶς πράξεις μου, δὲν μιλῶ γιὰ πράξεις
ἀξιοκατάκριτες, μὰ ἀπεναντίας καλὲς πράξεις.

...Καθὼς ξέρεις, δὲν εἶμαι οὔτε ἀνόητος, οὔτε ἄσχημος,
οὔτε καὶ δύστροπος, γιατί πιστεύω, σὰν τοὺς Ἑγγλεζούς,
πὼς τὸ κέφι, ἡ χαρὰ εἶνε ἕνα τονωτικό. Ἡ πὺν μεγάλη
μου εὐχαρίστησι εἶνε ν' ἀστεϊεύωμαι καὶ νὰ λέω μερικὰ
πνευματώδη λόγια. Ἐπὶ πλέον μερικὰ κομμάτια πὺν ἔχω
συνθέσει, παίζονται ἀκόμα καὶ σήμερον τὰ σαλόνια, ὅπου
μὲ κακολογοῦν. Εἶμαι λοιπὸν ἀρκετὰ ἐνδοξος.

...Μιά μέρα, δὲν ξέρω σὲ ποιά συγκέντρωσι, μὰ ἡλικι-
ωμένη κυρία ὀρθῆκε σὲ μένα κάποια ὁμοιότητα μ' ἕνα πρω-
ταγωνιστὴ τῆς ὀδῆς. Αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀποκτήσω κάποια
φήμη κοντὰ στὶς νέες γυναῖκες καὶ τὶς κοπέλλες, πὺν προ-
φέρουν ἀσχημα τὶς λέξεις «σὲξ ἀππὴλ», μὰ πὺν ξέρουν πο-
λὸ καλὰ τὴν σημασία τους.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν περίοδο χρονολογεῖται ἡ ἀτυχία πὺν ἐξ-
έσπασε σὲ μένα. Δὲν θ' ἀγνοῆς ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἔδι-
να μαθήματα βιολογίου σὲ καλὰ στίτια. Ἦταν τότε τῆς ὁ-
δῆς σὲ πολλὲς νέες, ἀσκέτως ἀν ἔχσαν τάλαντο ἢ ὄχι, νὰ
παίρουν ἀπὸ μένα, μαθήματα βιολογίου.

Μιά μέρα, κάποια νέα ἀπὸ πολλὰ πλούσια οἰκογένεια,
ἦρθε νὰ προστεθῇ στὸν κατάλογο τῶν μαθητῶν μου, γιὰ
ν' ἀκολουθήσῃ, χωρὶς ἄλλο, κι' αὐτὴ τὴ μόδα. Εἶχε μεγα-
γαλῶσει μέσα στὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια καὶ ἦταν

ματαιόδοξη. Τῆς ἐ-
δωσα μερικὰ μαθη-
ματα καὶ εἶδα πὺν
δὲν εἶχε κανένα κε-
φι γιὰ δουλειά. Ἐ-
τοι θρέβηκα μιά μέ-
ρα στὴν ἀνάγκη νὰ
πῶ σ' αὐτὴν τὴν μι-
κροῦλα:

— Μὰ δὲν μελετᾷ-
τε !... Ἐτοι παίρνω
τοῦ κάκου τὰ λεπτά
τοῦ πατέρα σας. Μὴν
ἐξηγᾶτε πὼς, καλὰ
ἢ κακὰ, ἔχω ἀπο-
κτήσει ἕνα ὄνομα, κ'
ἡ τεμπελιά σας μπο-
ρεῖ νὰ θλάψῃ τὴ φή-
μη μου. Σὲ περίπτω-
σι, πὺν στὸ προσε-
χές μάθημα, θὰ εἰ-
σθε πάλι ἀμελέτητη,
θὰ θρεθῶ στὴν ἀνάγ-
κη νὰ διακόψω τὶς
παραδόσεις.

Παρ' ὄλα τὰ λό-
για μου, ἐπειδὴ καὶ
στὸ ἐπόμενο μάθημα
ἡ μαθήτριά μου ἦ-
ταν πάλι ἀμελέτητη,
πῆρα τὸ κουτὶ μὲ τὸ
ὄλοϊ μου κι' ἔφυγα.

Ἡ νεαρὴ σὺμπ-
δηγήθηκε τὴ σκηνὴ
αὐτὴ στοὺς φίλους
της, μὰ χωρὶς νὰ σε-
βασθῇ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ μαθήτριά μου ἦταν πάλι ἀμελέτητη.

Εἶπε, σὲ ὅσους θέλησαν νὰ τὴν ἀκούσουν, ὅτι διέκοψε μό-
νη της τὰ μαθήματα γιατί ἤμουν ἕνας καθηγητὴς ἀνίκανος.
"Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα τῆς μικρῆς ψεύτρας, αὐτὸς ἐπλει-
οδότησε κι' ἄρχισε νὰ κατακρίνῃ τὸ τάλαντό μου, τὴ δι-
δασκαλία μου καὶ οὐτὰ ἀκόμα τὰ ἦθη μου.

— Ἐξ ἄλλου, πρόσθετε, τί νὰ τὸν κάνουμε αὐτὸν τὸν
μουζικάντη ; Σκοπεύω νὰ πάρω γιὰ τὴν κόρη μου ἕναν
ἱταλὸ καθηγητὴ τῆς γαλλικῆς.

Ἐτοι ἀπόκτησα δυὸ ἑχθρούς, στοὺς ὁποίους δὲν εἶχα
κάνει κανένα κακὸ. Καὶ καθὼς ὁ πλούσιος πατέρας κ' ἡ
κόρη του, εἶχαν γύρω τους μιά μικρὴ αὐλὴ ἀπὸ κλάκες,
σχηματίστηκε ὀλόκληρη κλίκα πὺν μὲ κακολογοῦσε...

Θὰ σοῦ μιλῶ τώρα γιὰ μιά γοητευτικὴ νέα κόρη τῆς
ὁποίας γινώριζα τοὺς γονεῖς. Τώρα πὺν ὄλα τελείωσαν,
μπορῶ νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι αἰσθανόμουν γι' αὐτὴν τὴν
κοπέλλα τὴν πὺν θαθεῖα ἀγάπη. Οἱ γονεῖς της, πὺν ἦσαν
φιλοφρονέστατοι ἀπέναντί μου, ἤθελαν νὰ τὴν παντρεύουν
μ' ἕνα νέο τῆς καλῆς τάξεως μὲ ἀξία. Μιά μέρα, ὁ πατέ-
ρας της ξανοίχθηκε σὲ μένα καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὰ σχέ-
διά του:

— Νά, εἶπα, ἀφοῦ τὸν ἄκουσα, ἕνα ἰδεῶδες ζευγάρι. Εἶ-
νε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... Τοὺς εὐχόμει νὰ εὐ-
τυχίσουν μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά.

Θυμᾶμαι σήμερον πόσες προστάθειες κατέβαλα γιὰ νὰ
προφέρω αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀληθινὰ. Ἀγνο-
οῦσα ὥστόσο τὴ στιγμὴ ἐκείνη πόσο ἡ νέα αὐτὴ μ' ἀγα-
ποῦσε... Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔλαθα μιά ἐπι-
στολὴ της, γραμμένη σ' ἐκλεκτὸ χαρτὶ πὺν μοῦ τὸ φανέ-
ρωνε αὐτὸ:

«Θέλουν νὰ μὲ παντρεύουν — μοῦ ἔγραψε — μ' ἕνα νέο πὺν
δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ γιὰ σύζυγο. Δὲν εἶχα τὸ κοινὸ γινὸ
ἀναντῆσω ἀμέσως στὰ σχετικὰ λόγια τῶν γονέων μου. Τοὺς πα-
ρακάλεσα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ σκεφτῶ. Ἐ, λοιπὸν, σκέφτηκα καὶ
ζήτησάς πὺν καταλαβαίνετε καλλίτερα ἀπ' ὄλον τὸν κόσμο τὰ
αἰσθήματα πὺν θέλησα νὰ κρύψω ὡς σήμερον, νὰ μὲ βγάλτε ἀπὸ
τὴ δύσκολη θέσι μου».

Ἀρχίσα ν' ἀπο-
τίμα, μόλις διάβα-
σα αὐτὴν τὴν ἐπιστο-
λή, ποῖος ἀπ' τοὺς
δυὸ μὰς, ἐκείνη ἢ ἐ-
γώ, θρῆσκόταν σὲ
δυσκολὴ θέσι.

Μοῦ ἦταν ἀδύνα-
τον νὰ τὴ συμβουλεύ-
σω γραπτῶς νὰ κά-
νῃ αὐτὸν τὸν γάμο
καὶ ν' ἀναλάβῃ ἕ-
τσι γελοῖο ρόλο ἡθι-
κὸ γόστου. Ὁχι, γιὰ
νὰ μὴν κατατρέψῃ
τὴν τύχη της ἔπρεπε
νὰ ἐνεργήσῃ ἔτσι ὡ-
στε νὰ τὴν κἀνω νὰ
ἀλλάξῃ στάσι ἀπέ-
ναντί μου καὶ νὰ μὲ
συχώσῃ.

Ἀρχίσα λοιπὸν νὰ
συντάξω σ' ἕναν κυ-
κλο μὲ ἦθη κατὰ πε-
ρισσότερο ἀπὸ ἑλα-
φρά καὶ τὸν ὁποῖο
συστηματικὰ εἶχα ἀ-
ποφύγει ὡς τότε. Ὁ
λόγος ὁ κόσμος ἤξερε
τὴ «μεγάλῃ κυρία»,
πὺν ἦταν ἰδιοκτήτρια
τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁ-
ποῖο κατὰ πείρασιν
σύνταξαν ἡ καινούρ-
για μου γυναικίαις.
(Συνέχεια στὴ σελί-
δα 50)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΕΣΕΤΕ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!..

(Ομιλεί ο Μωρίς Ντεκομπρά)

Οι νέοι της εποχής μας οσανίζονται από ένα μεγάλο, ένα ζωτικό πρόβλημα, όπως άλλοτε ο Άμλετ, ο μελαγχολικός πρίγκιπς της Δανίας. Σήμερα όμως το περίφημο εκείνο δίλημμά του «να ζή κανείς ή να μη ζή» παρουσιάζεται με μια πιο συγχρονισμένη μορφή. Κι' έτσι, όλοι οι νέοι που μπαίνουν στη ζωή, που αρχίζουν την σταδιοδρομία τους, αναρωτιούνται με αγωνία: «ν' άρεση κανείς ή να μην άρεση στις γυναίκες;»

Άλλ' όλοι αυτοί οι νεώτεροι Άμλετ δεν άργούν να δώσουν μια λύσι σ' αυτό το πρόβλημα. «Όλοι τους άναισρέτως θέλουν ν' άρέσουν στις γυναίκες! Μά πώς; Με ποιόν τρόπο;

Εδώ ακριβώς παρουσιάζονται ή μεγάλες δυσκολίες. Για ν' άρεση κανείς στις γυναίκες πρέπει να κατέχη το μεγάλο μυστικό της γοητείας. Κι' αυτό το μυστικό θα σας άποκαλύψω σήμερα «προς γνώσιν και συμμόρφωσιν».

Βέβαια, ο σκοπός μου δεν είναι να κάνω όλους τους νέους άκατανίκητους Δών Ζουάν. Ο γόης γεννιέται όπως κι' ο ποιητής, ο καλλιτέχνης. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί κανείς να γίνη «ένας άνδρας που άρέσει στις γυναίκες».

Το πιο σπουδαίο λοιπόν για έναν νέο είναι να προκαλή την συμπάθεια των γυναικών, από την πρώτη κιόλας στιγμή, έτσι κι' αν αυτή ή συμπάθεια είναι τελείως επιφανειακή. Ένας τέτοιος σκοπός επιτυγχάνεται, όταν ζέρη κανείς παιδί είναι το ιδανικό της ανδρικής καλλονής για τις γυναίκες. Με άλλα λόγια, πρέπει να ζέρη ποιόν θεωρούν ως ιδανικόν άνδρα ή περισσότερο γυναικείας. Εδώ ακριβώς χρειάζεται λίγη προσοχή. Το ιδανικό αυτό δεν είναι πάντα το ίδιο. Άλλάζει με τις μόδες και τις εποχές. Έτσι έχομε πολλούς τύπους ιδανικών ανδρών από την εποχή της Εύας μέχρι σήμερα. Έκείνος λοιπόν που θέλει ν' άρεση στις γυναίκες, πρέπει να ζέρη πολύ καλά τον τύπο του γόητος της εποχής του.

Αν άκούση κανείς τις εξομολογήσεις που κάνουν μεταξύ τους ή γυναίκες, θα δειλιάση λίγο και θα νομίση πως δεν είναι εύκολο να θρή αυτόν τον ιδανικό, τον γενικό τύπο.

Άλλες βρίσκουν γοητευτικούς τους μελαχροινούς κι' άλλες τους ξανθούς. Άλλες τους λεπτούς και τους νεύρδεις και άλλες τους φιλάθλους και τους καλοδεμένους. Αυτές όλες όμως είναι λεπτομέρειες δευτερεύουσας σημασίας. Έπάνω από αυτές τις λεπτομέρειες υπάρχει ένας γενικός τύπος, που αντιπροσωπεύει τον ιδανικό άνδρα της εποχής και που τον θέλπει κανείς στα φιγουρίνια της μόδας και στα μανικέν των μεγάλων ραφτών του συρμού.

Ο σύγχρονος λοιπόν τύπος του ιδανικού άνδρος παρουσιάζει δυο μορφές, δυο κατηγορίες.

Πρώτα έχομε τον άνδρα με το σκληρό και αποφασιστικό πρόσωπο, με τους τετράγωνους ώμους, το πλατύ στήθος, τα μακρυά και ευρύνδια πόδια. Τον πρόσωπό του είναι αδύνατο, γονιώδες και το χρώμα του μελαχροινό ή ώχρo προς το σκούρο.

Αυτός ο τύπος συγκεντρώνει όλη την κλίμακα των κατακτητών της ζωής, από τον γκάγκστερ ως τον δικτάτορα. Ο άλλος τύπος του άθλητου άνηκει στο παρελθόν. Η

εποχή μας έχει σχηματίσει ένα νέο μοντέλλο ιδανικού άνδρος. Πολλοί νέοι τώρα απελπίζονται γιατί δεν συγκεντρώνουν όλα τα στοιχεία του τύπου που περιγράψαμε. Κάνουν έτσι ένα μεγάλο σφάλμα. Το σπουδαιότερο δεν είναι να έχουν σ' αλήθεια αυτά τα στοιχεία, αλλά να φαίνεται ότι τα έχουν. Με άλλα λόγια, πρέπει να ζητούν τη βοήθεια του ράφτη τους...

Το καλοκαίρι, όμως, που όλος ο κόσμος είναι στις «πλάζ» με τα μαγιώ; Μπορούν και τότε να μείνουν κρυφές μερικές ατέλειες του σώματος; Μα βέβαια, φθάνει να γίνη μία προσεκτική έκλογη στο μαγιώ και σ' ένα πουκάμισο του σπόρ. Όλα εξαρτώνται από μία επιδέξια εμφάνιση!

Υπάρχουν τώρα περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι κόπος μάταιος κάθε προσπάθεια τέτοιου είδους. Έ, λοιπόν, καιρός είναι να μιλήσουμε και για τον δεύτερο τύπο του συγχρόνου γόητος.

Ο τύπος αυτός είναι ο «διανοούμενος» ή ο «καλλιτέχνης». Ένα ζευγάρι αμερικανικά γυαλιά και ένα μικρό, ώμορφο γενάκι είναι ό,τι χρειάζεται. Συμπλήρωμα αυτής της εμφάνισης είναι ένα όνειροπόλο ύφος, που δείχνει μια έντονη εσωτερική ζωή.

Αυτοί οι δυο τύποι είναι εκείνοι που άρέσουν σήμερα στις γυναίκες.

Άλλ' ή γυναίκες δείχνουν ότι αγαπούν στους άνδρες τα εύγενα, τα θαθεία, τα μεγάλα αισθήματα. Γι' αυτό οι νέοι δεν πρέπει να είναι σιωπηλοί, λιγλόγοι, όπως επίσης δεν πρέπει να είναι και φιλαρμό. Πρέπει ωστόσο να προσποιούνται ότι δοκιμάζουν όλα τα συναίσθηματα, όλες τις χαρές κι' όλους τους πόνους για πρώτη φορά.

Εδώ, ζητάζουμε ένα άκανθώδες ζήτημα. Τα προτερήματα είναι βέβαια ένα μεγάλο προσόν για την επιτυχία, αλλά πολλές φορές μάς βοηθούν και τα ελαττώματα, φθάνει να είναι ευχάριστα.

Ο θυμός, παραδείγματος χάριν, δεν πρέπει να καταπνίγεται, όταν έχη κανείς δίκη, αλλά δεν πρέπει επίσης να φθάνη ως την υπερβολή. Η λαιμαργία δεν είναι και τόσο ευχάριστο και διασκεδαστικό ελάττωμα: προμηνύει τον άγαθό σύζυγο, εκείνον ακριβώς που δεν καταλαβαίνει ότι τον άπατά ή γυναίκα του.

Ένα από τα ελαττώματα των ανδρών που άρέσουν στις γυναίκες είναι ή τεμπελιά, ή πλήρης όμως και θριαμβευτική τεμπελιά! Πιστεύουν ότι τέτοιοι άνδρες δεν κάνουν τίποτε άλλο, παρά να συλλογίζονται διαρκώς τον έρωτα.

Επίσης δεν πρέπει κανείς να παρουσιάζεται ως «μοναδικός», ως ένας δηλαδή που μπορεί να κάνει εύτυχημένη μία γυναίκα περισσότερο από τους άλλους, γιατί αν δεν έχη αυτή τα προσόντα σ' αλήθεια, άργά ή γρήγορα θα γελοιοποιηθή με τον πιο αξιοθρήνητο τρόπο.

Τέλος, οι υπερήφανοι δεν είναι διόλου ευχάριστοι. Η γυναίκα τους θεωρούν ως ψυχρούς άνδρες. Για τους φιλάργγους και τους φθονερούς έχω να πω ότι δεν έσας σκούν καμμία άπολύτως γοητεία. Η γυναίκες δεν συγκινούνται από αυτούς.

Εκτός όμως από τους δυο ιδανικούς τύπους που ανέφερα (Συνέχεια στη σελίδα 50)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΜΥΣΤΙΚΤΗΡΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Μισείς λοιπόν τον Γαετάνο, είπε ή δεσποινίς Μονμορανσύ όπως εγώ μισώ τη σενορίτα. Αυτοί οι δυο ήρθαν μαζί στο Κοαράς. Τους συνδέουν μ' αυτόν πολλοί μυστηριώδεις δεσμοί κ' είναι σύμφωνοι στις ένεργειές του.

Ναι, άπάντησε ο Μπαθολέ, λέτε την αλήθεια και μόνο ή γυναίκες ξέρουν να μαντεύουν καλά. Λοιπόν, από τους μυστηριώδεις δεσμούς των, τί συμπεράσμαθ' άγάζετε;

Τό έξης: Ο βασιλεύς, άνθρωπος καλοκάγαθος που ενδιαφέρεται μόνο για το κυνήγι και για τον έρωτα, δεν είναι καθόλου καλός πολιτικός... Νά είσαι θέβαιο γι' αυτό. Ο Γαετάνο, ο οποίος προσποιείται πως αγαπάει τη βασίλισσα κ' ή σενορίτα που έρωτοτροπεί με τον βασιλέα, τα κάνουν όλα αυτά γιατί έχουν κάποιο πολιτικό σκοπό.

Νομίζετε;

Είμαι θέβαιο γι' αυτό. Χθές ο Γαετάνο έρωτοτροπούσε μαζί μου... Σήμερα στρέφεται προς την βασίλισσα, όχι γιατί προτιμάει τον έρωτά της από τον δικό μου, αλλά γιατί θέλει να μάθη τα μυστικά του βασιλέως... Αυτό είναι όλο!

Τό βλέμμα του Μπαθολέ φωτίστηκε.

Άς συμμαχήσουμε! είπε στην δεσποινίδα Μονμορανσύ.

Παιδί που είσαι! Μιά ώρα τώρα σου τό προτείνω αυτό!

Είμαστε ένωμένοι και δυνατοί.

Δεν μπορούσε να γίνη, άλλωως, άφου λεγόμαστε Μονμορανσύ και Μπαθολέ.

Γι' αυτό δεν πρέπει να κάνετε λόγο σε κανένα εδώ... Ούτε για τις συνεννοήσεις που κάναμε εδώ...

Άλλά θα είναι άνάγκη να θλεπώμαστε συχνά, να άνακοινώμε ο ένας στον άλλο τις παρατηρήσεις μας, να συνεννοώμεθα...

Άς συνεννοηθούμε άμέσως, ώραίε μου σύμμαχε, και άς ορίσουμε τό μέρος του καθενός μας.

Τί πρέπει να κάνουμε;

Ο βασιλεύς αγαπάει τη σενορίτα, αλλά ή σενορίτα δεν τον αγαπάει. Δεν υπάρχει άμφιβολία γι' αυτό, όμως επίσης δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι ο Γαετάνο δεν αγαπάει σ'α σοβαρά τη βασίλισσα.

Ω! είσθε θέβαιο γι' αυτό;

Σιωπή! Άν ή σενορίτα σ' αγαπούσε και ο Γαετάνο παρατούσε τη βασίλισσα και πουλούσε αισθήματα σε μένα έφ' όσον υποτίθεται ότι ξέρω μυστικά του βασιλέως, πώς θα σου φαινόταν αυτό;

Ναι! φώναξε ο Μπαθολέ, ο οποίος κατάλαθε θαύμασια. Ο βασιλεύς δεν θ' αγαπούσε πειά τη βασίλισσα και ή βασίλισσα δεν θα πίστευε πειά στους όρκους του άχρείου εκείνου Γαετάνο.

Είσαι έξυπνος νέος, Μπαθολέ, και θα κάνουμε καλά άρχίζοντας άμέσως τις έχθροπραξίες, έσθ έρωτοτροπώντας με τη σενορίτα κι' εγώ με τό Γαετάνο.

Βέβαια. Άλλά, τραύλισε ο Μπαθολέ κοκκινίζοντας, εγώ είμαι παιδί και δεν είναι θέβαιο, ότι μία γυναίκα ώραια σαν τη σενορίτα...

Η σενορίτα δεν είναι ώραία, τον διέκοψε ζωηρά ή Μονμορανσύ. Έσθ άπειναντίας, είσαι κομψός άκόλουθος κι' ώραιότατος ίππότης.

Η Μονμορανσύ είπε τα λόγια αυτά μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, προσηλώνοντας στον Μπαθολέ ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια, τα ώραίτερα της Γαλλίας και της Ναβάρρας.

Ο Μπαθολέ πρόσεξε τέλος την ώμορφιά της συμάχου του και της είπε χαμογελώντας.

Κρίμα, που αγαπάτε τον βασιλέα!...

Είπ' εύτύχημα άπειναντίας, ώραίε μου πανούργε, γιατί αν σ' αγαπούσα, σ' δεν θα μ' αγαπούσες. Έσθ αγαπάς

τή... — Ω! σιωπή, ράς παρακαλώ! Ικέτευσε ο Μπαθολέ σκιρτώνοντας και παίρνοντας τα χέρια της νέας γυναικας.

— Σας άγαπώ σαν άδελφή, πρόσθεσε, γιατί είσθε εύγενική και καλή.

Και ο έρωτευμένος νεανίας έσκούπισε ένα άκρικο.

— Έμπρός, ώραίε μου άκόλουθε, ψιθύρισε ή Μονμορανσύ, συγκινημένη χωρίς να θέλη' άς διώξουμε τα σύννεφα από τό μέτωπό μας... Άς γαληνέουμε, άς γίνουμε δυνατοί... Και πρέπει να γίνουμε για να νικήσουμε... Ή σενορίτα θα σ' άγαπήσει!

Διάθολε! φώναξε ο Μπαθολέ. Είμαι άνόητος!...

Τό ξέρω.

Βλάκας!

Ίσως...

Και έέχασα έντελώς... ότι χθές... Ή σενορίτα...

Ο Μπαθολέ στάθηκε για να συγκεντρώσει τις άναμνησεις του κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Έέχασα ότι χθές ή σενορίτα μου είπε πως μ' αγαπά...

Χμ! ψιθύρισε ή δεσποινίς Μονμορανσύ, όταν κανείς άγαπά, δεν τό λέει...

— Σωστά! είπε ο Μπαθολέ. Άδιάφορο όμως!... Θα μ' αγαπήσει...

Ο άκόλουθος σηκώθηκε και κυττάχτηκε στον καθρέφτη. Καμάρωσε τό θλιμένο του πρόσωπο, στερέωσε τη γροθιά του στη μέση του, έρριξε προς τα πίσω την κόμη του, φώτισε τό ώραίο και σχεδόν γυναικείο πρόσωπό του μ' ένα χαμόγελο τόσο άξιολάτρευτο, ώστε ή δεσποινίς Μονμορανσύ άνασκήτισε από ευχάριστη και ψιθύρισε μέσα της: «Είπε σχεδόν ώραίος σαν τον βασιλέα...»

Η δεσποινίς Μονμορανσύ δεν πρόφθασε ν' άνακοινώσει τη σκέψη της αυτή στον Μπαθολέ, γιατί έξαφνα κάποιος χτύπησε την έξωτερική πόρτα του διαμερίσματος.

Η Μονμορανσύ άφησε τό Μπαθολέ στο μπουντουάρ της κι' έτρεξε ν' άνοίξη.

Ήταν ή βασίλισσα Μαργαρίτα!

Σηκώθηκε κιόλας, Μεγαλειότητα; ρώτησε ή Μονμορανσύ, που ταραχθηκε μόλις την είδε.

Κατέβηκα να κάνω μία βόλτα στον κήπο... Καλημέρα, κόρη μου... Ξέρετε τί ήλθα να κάνω εδώ...

Περιμένα από τη Μεγαλειότητα σας να εύάρεστηθ' να μου τό πη...

Μία συναισθήση έχει έξυφανθή, καθώς φαίνεται, και τα των βασιλέων στο Κοαράς. Ψάχνω να βρω τον άκόλουθό μου... Μου τον έκλεψαν χωρίς άλλο και του κάκoυ φανάζω πατατού: Μπαθολέ! Μπαθολέ!... Κι' ή ήχώ μου άπαντάει; δεν ξέρω πού είναι...

Νά'μαι! άπάντησε μία φωνή.

Ο Μπαθολέ βγήκε από τό μπουντουάρ και παρουσιάστηκε μπρος στη βασίλισσα με τό μαντήλι του στο μάγουλο.

Τί έχετε; τον ρώτησε ή Μαργαρίτα μ' ενδιαφέρον.

Πονόδοντο, Μεγαλειότητα...

Και ήρθες εδώ να θεραπευθής;

— Ξέρω λίγα πράγματα από ιατρική, άπάντησε άπαθής ή Μονμορανσύ. Τού έδωσα ένα βάλαμο που τό είχα άγοράσει στο Παρίσι και που είχε θαύμασια άποτελέσματα.

— Αλήθεια; ρώτησε μ' άφέλεια ή βασίλισσα.

— Αληθέστατα, άπάντησε ο Μπαθολέ, που είχε γίνη πάλι δειλός και αννεσταμένος μπροστά στη γυναίκα που αγαπούσε. Τώρα άποφέρω λιγότερα.

— Α! είπε ή βασίλισσα, δείξτε μου τό βάλαμο αυτό, δεσποινίς Μονμορανσύ!

— Ευχαρίστως, Μεγαλειότητα, άπάντησε ή νέα διευθυνομένη προς τό μπουντουάρ της.

Άλλά ή βασίλισσα την άκολούθησε και μπήκε μέσα μαζί της. Είπε τη λεκάνη με τό ματωμένο νερό κι' έβγαλε

μιά κραυγή.

— Τί είν' αυτό ; φώναξε με τρόμο. Αίμα !...

— Βγήκε απ' τα δόντια του Μπαθολέ...

Η βασίλισσα προσήλωσε άπάνω της τ' ολοκάθαρο θλέμμα της.

— Είνε αλήθεια, είπε ο Μπαθολέ.

Αλλά ή βασίλισσα δέν έπεισθη καθόλου από τη βεβαίωση του κι' εξακολούθησε νά έχη προσηλωμένο στον Μπαθολέ τό έρευνητικό της θλέμμα.

Ο Μπαθολέ υπέφερε καθώς τό αντίκρυζε.

— Μεγαλειότητα, είπε έξαφνα ή Μονμορανσύ, ή όποία, μέ τό φαλίδιο του θάλασσάμου στά χέρια είχε πλησιάσει στό παράθυρο, έλάτε νά δήτε τόν κ. Γαετάνο... Θά έρχεται από πολύ μακριά, γιατί τό άλογό του στάζει ιδρώτα.

Η βασίλισσα πλησίασε στό παράθυρο, είδε τόν Γαετάνο και, λημονώντας τό αίμα της λεκάνης και τό θάλασμο, γύρισε πρós τόν Μπαθολέ και του είπε:

— Πήγαινε και παρακάλεσε τον ν' άνέθη άπάνω. Άρχισε νά μου λέη χθές μία ιστορία και θά ήθελα νά μάθω τό τέλος της...

Ο Μπαθολέ χλώμιασε κάτω απ' τό μαντήλι του, αλλά υπάκουσε και θγήκε έξω.

— Ω! Ω! συλλογίστηκε ή βασίλισσα ή όμοια πρότεξε την ταραχή του. Ίσως αυτό τό παιδί κρατάει στά χέρια του έν' από τά νήματα του μυστηρίου.

Ενδ ή βασίλισσα έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Μπαθολέ κατέθηκε στην αύλή και πλησίασε τόν πρέσβυ.

— Κύριε, του είπε, πιάστε μέ οικειότητα τό μπράτσο μου κ' άνεχίτε μαζί μου στά δωμάτια της δεσποινίδος Μονμορανσύ όπου σάς περιμένει ή βασίλισσα.

— Η βασίλισσα! είπε ο Γαετάνο, σκιρτώντας.

— Και έχετε ύπ' όψει σας τρία πράγματα, έπρόσθεσε ο Μπαθολέ. Έν πρώτοις, ή βασίλισσα δέν πρέπει νά μάθη ότι...

— Σιωπή! Είμαστε κιόλας σύμφωνοι γι' αυτό.

— Τό δεύτερο είναι ότι σάς μισώ μέ όλη τη δύναμη της ψυχής μου και ότι όρκίζομαι ν' άρχισω πάλι τό παιγνίδι της περασμένης νύχτας.

— Όταν θέλετε... Και τό τρίτο...

— Τό τρίτο είναι ότι θά θυθίσω τό μαχαίρι μου στην καρδιά σας άν υπερβήτε μπροστά μου τά όρια του όφειλομένου πρós τη βασίλισσα σεβάσμου...

— Ω! Ω! όρατε μου αυθέντα, άστειεύσετε !...

— Δέν άστειεύομαι ποτέ, άπάντησε ψυχρά ο Μπαθολέ. Έλάτε, κύριε!

ΣΤ'.

Από πού λοιπόν έρχόταν ο Γαετάνο μέ τό άλογό του κάθιδρο, ένδ ήταν ή ώρα μόλις έφτά τό πρωί;

Πριν προχωρήσουμε θά τό εξηγήσουμε αυτό στους άναγνώστες μας και θ' ακολουθήσουμε τόν πρέσβυ από τη στιγμή πού άφησε τόν Μπαθολέ λιπόθυμο κάτω απ' τά δέντρα του κήπου.

Ο Γαετάνο, θγαίνοντας από τόν κήπο, διευθύνθηκε πρós τους σταύλους, όπου διάλεξε ένα άλογο μέ' λεπτά και στερεά πόδια ικανά νά θαδίση στους πιο άπότομους θράβους.

Ο Γαετάνο τό καθάλλησε, θγήκε απ' τόν πύργο, είπε τό όνομά του στον άξιωματικό, πού θρισκόταν στην κρεμαστή γέφυρα και τράβηξε πρós τόν δρόμο του Νεράκι.

Μόλις όμως έφθασε σ' ένα γειτονικό δάσος, ακολουθήσε δρόμο αντίθετο πρós αυτόν πού ακολουθούσε ως τη στιγμή εκείνη, θύθισε τά σηπούνια του στα πλευρά του άλόγου του και έκανε στροφή πρós τό θουνό, αντί νά τραβήξη πρós τόν κάμπο... Η ανηφορία ήταν άπότομη, αλλά και τό άλογο γερό.

Μετά μία ώρα, άφού πέρασε γκρεμούς και θράχους, θρέθηκε σέ μία στενή και άγρια κοιλάδα, γεμάτη θαλανιδές, ανάμεσα από την όποία κυλούσε ένα ρυάκι πού τό είχε έξογκώσει τη νύχτα τό λυώιμο των χιονιών.

Η κοιλάδα αυτή ήταν ή τουλάχιστον φαινόταν έρημη. Σέ λίγο όμως ο καθάλλάρης είδε ένα άμυδρό φως ανάμεσα από τά δέντρα και, άφού πέρασε τόν χειμάρρο, τράβηξε πρós μία καλύβα δασοφύλακος, από την όποία έγγαινε ένας λεπτός καπνός.

Εκεί, παρά κάθε προσδοκία του, θρήκε μόνο ένα γέρο τσοπάνη νά κοιμάται ακόμα.

— Έε ! του φώναξε ο Γαετάνο.

Ο τσοπάνης ξύπνησε άμέσως.

— Είσθε σείς, έξοχώτατε ; ρώτησε φέρνοντας τό χέρι του στον κούκο του.

— Ναι. Είσαι μόνος ;

— Μάλιστα, έξοχώτατε. Δέν ήρθε κανένας ακόμα.

— Δέν άκουσες τίποτε στην όχθη τού χειμάρρου ;

— Όχι, έξοχώτατε...

— Α! ψιθύρισε ο Γαετάνο. "Αν δέν ήταν ο άναθεματισμένος εκείνος ακόλουθος, θά μπορούσα νά εξακολουθήσω την διήγησί μου πρós την βασίλισσα, χωρίς νά χάσω στιγμή κατόπιν... Ο δόν Παέθ καθώς φαίνεται, θάρθη τη σημερινή νύχτα.

Ο Γαετάνο, πού είχε άφιππεύσει, έτοιμαζόταν νά ίππεύσει πάλι και νά φύγη. Δίστασε όμως, και μπαίνοντας στην καλύβα, κάθισε σ' έναν κορμό δέντρου, πού χρησίμευε γιά κάθισμα κοντά στο τζάκι.

— Άς περιμένουμε λίγο ακόμη, ψιθύρισε. Από την Μαδρίτη ως έδώ ή άπόστασις είναι μεγάλη. Τά χιόνια λιώνουν, οι χειμάρροι φουσκώνουν κ' οι έρόμοι δύσβατοι.

Άς περιμένουμε μία ώρα ακόμα κι' άν ο δόν Παέθ δέν έρθη έν τω μεταξύ, αυτό σημαίνει ότι δέν θά φθάση ως την έπομένη νύχτα.

Ο δασοφύλακας είχε άποκοιμηθί πάλι κι' ο Γαετάνος άκούπησε στον τοίχο, σταύρωσε τά χέρια του κι' άρχισε νά σκέφτεται.

— Περιέργη ή τύχη ή δική μας ! μονολογούσε. Δέκα χρόνια τώρα, μάς ύψώνει και μάς ταπεινώνει άδιάκοπα. Ο δόν Παέθ ήταν βασιλεύς, κι' ο "Εκτωρ θά μπορούσε νά γίνει. Κατόντησαν όμως κ' οι δυο τυχοδιώκτες, ένδ ο Γκοντράν κι' ένδ, οι όποιοι δέν είχαμε καμμία φιλοδοξία και είμαστε εύχαριστημένοι μέ την εύνοια των κυρίων μας, φτάσαμε τώρα στον κολοφώνα των άξιωματών, άφού γιά πολύν καιρό κάναμε τη ζωή πού κάνουν αυτοί τώρα. Ο Γκοντράν είναι παντοδύναμος στη Λωρραίνη, έγινε μοχλός του έργου στο όποίο άποθλέπουμε, ο άρχηγός του συνδέσμου μας. Έπειτα απ' αυτόν, έρχομαι έγώ...

Ο Γαετάνο άρχισε νά γελάει.

— Η τύχη είναι παράδοση, εξακολούθησε. Είναι ή άσταθέστερη κ' ή πιο ιδιότροπη έρωμένη. Δυό χρόνια τώρα μέ μεταχειρίζεται σαν κακοαθρεμμένο παιδί κι' έγώ την εύχαριστώ.

«Η κόμησσα πού μ' άγαπούσε και την όποια παντρεύτηκα, πέθανε αφήνοντάς μου όλην την περιουσία της. Ο Ίσπανός αντίβασιλεύς της Νεαπόλεως θάωρησε καλό νά μέ διορίση διοικητή του Παλέμρου κι' έπί πλέον ο νέος βασιλεύς της Ίσπανίας Φίλιππος Γ' μ' έπροσκάλεσε ν' αναλάβω την διοίκησι της Καταλωνίας. Έγώ όμως του ζήτησα θέσι πρósθεως στη Ναβάρρα και την έδωσε πρθυμα σέ μένα, τόν άδελφό του δόν Παέθ.

Ο Γαετάνο σκέφθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Ω! άτυχε δόν Παέθ, ή τυφλή θεά, πού μέ ύπηρετεί τώρα θαυμάσια, πόσο σέ καταπάτησε κάτω απ' τά σιδερένια πόδια της ! Πόσο θά ύποφέρης, Παέθ, σ' ο μεγάλος ψυχος και περήφανος, άναγκασμένος καθώς είσαι τώρα νά σκύβης τό μέτωπο και νά ζήεις ταπεινά, άγνωστος, κάτω απ' τη σκιά μου, σ' ο πού γιά μία στιγμή ήσουν τόσο μεγάλος κι' άνέθηκες τόσο ψηλά, ώστε τά κεφάλια από μακριά έσκυβαν μπροστά σου μέ σεβασμό και τρέμανε τό άέτιο θλέμμα σου. Ούτε καν σέ άνεγνώρισαν, άδελφέ μου, όταν ήμαστε στην Ίσπανία, ανάμεσα στην ακολουθία μου πού θρισκόσουν. Ούτε ο γραμματεύς του βασιλέως, ο θανάσιμος έχθρός σου, ούτε ο δούξ της Άλμπας, ο δήμιός σου, ούτε όλοι εκείνοι οι όποιοι πρós πέντε χρόνων έπειδίωξαν μέ πείσμα τόν θλεθρό σου, ούτε ή Ίνφάντα πού τόσο σ' άγάπησε και πού χωρίς άλλο σέ έέχασε, δέν άναγνώρισαν στον ταπεινό ίπποκόμο του Γαετάνο, τόν δόν Παέθ, τόν βασιλέα των Μαυριτανών, τόν δόν Παέθ, γιά τόν όποιο ο Φίλιππος Β' συνήθιζε νά λέη: «Θά έδινά όλο τό βασιλείο μου της Γρενάδας γιά νά θρισκεται ακόμα ένας τέτοιος άνδρας στην ύπηρεσία μου...»

Ο Γαετάνο διέκοψε τους συλλογισμούς του από ένα εαφνικό θόρυβο πού άκούστηκε σέ μικρή άπόστασι από την καλύβα.

Ήταν τό θήμα ενός άλόγου.

Μόλις θγήκε έξω, είδε έναν καθάλλάρη, πού πέρασε τό ρυάκι κι' έρχόταν καλπάζοντας πρós αυτόν.

Δέν ήταν ο δόν Παέθ, αλλά ο "Εκτωρ πού έρχόταν από τη Λωρραίνη, ένδ ο δόν Παέθ θάρχόταν από την Ίσπα-

νία, ο "Εκτωρ γεμάτος σκόνη και λαχανιασμένος.

Ο Γαετάνο έθγαλε μία κραυγή χαράς.

— Από τώρα ; φώναξε.

— Ναι, άπάντησε ο "Εκτωρ άφιππεύοντας, ή διαταγή δόθηκε και μπορούμε νά ένεργήσουμε.

— Οι Γκιζ είναι έτοιμοι ;

— Ναι, σέ όχτώ μέρες ο βασιλεύς της Γαλλίας θά θρισκεται στα θάδη ενός μοναστηριού.

— Τό ίδιο κι' ο βασιλεύς της Ναβάρρας, είπε ο Γαετάνο μ' ένα περήφανο χαμόγελο. Νά είσαι θέβαιος γι' αυτό...

— Και τότε ; ρώτησε ο "Εκτωρ τόν άδελφό του.

— Τότε, άπάντησε όρμητικά ο Γαετάνο, τό δουκάτο της Βρετανίας είναι δικό μας.

— Και ή Ναβάρρα της Ίσπανίας.

— Είναι άναγκαίο αυτό. Έξ' άλλου ο βασιλεύς Φίλιππος Γ' ο ύψηλός κύριός μου δέν θά μάς δώση τη βοήθεια του παρά μόνο μέ τό άντάλλαγμα αυτό... Περιμένω τόν δόν Παέθ μέ άνυπομονησία...

Ο "Εκτωρ φάνηκε εξαφνισμένος γιά την καθυστέρησι του δόν Παέθ και είπε:

— Συμμερίζομαι την άνυπομονησία σου. Μά ο βασιλεύς της Ίσπανίας δέν ήξερε λοιπόν τίποτε ;

— Τίποτε άπολύτως. Του είχα στείλει μία έπιστολή συντεταγμένη ως εξής:

«Αν στον βασιλέα της Ίσπανίας έποβαλλόταν κανονική παύση της Μεγαλειότητός του το βασιλέως της Ναβάρρας, ο βασιλεύς της Ίσπανίας θά δεχόταν ; Και άν δεχόταν θ' άνελόμηνε νά κρατήσει κλεισμένο σέ μοναστήρι και μέ καλή φρουρά, τόν βασιλέα της Ναβάρρας, ο όποιος πιθανόν νά μετανόεισε άργότερα και νά έλεγε νά άναστήση τό βασίλειό του ;»

— Ο δόν Παέθ, πρόσθεσε ο Γαετάνο, πρέπει νά φθάση σήμερα τό πρωί ή τό πολύ την νύχτα. Σύμφωνα μέ την άπάντησι του Φίλιππου Γ', θά ένεργήσουμε.

— Ο βασιλεύς θ' άπάντησε καταφατικά, είπεν ο "Εκτωρ. "Όσο μικρό κι' άν είναι τό στέμμα της Ναβάρρας θά είναι πάντα ένα πολύτιμο κόσμημα στο στέμμα της Ίσπανίας. Τό δύσκολο είναι νά πετύχουμε την παύση.

— Θα προσπαθήσουμε...

— Λένε πως ο βασιλεύς της Ναβάρρας είναι άνθρωπος καλοκάναθος.

— Είναι παμπόνηρος !...

— Είναι άνδρειος ;

— Δέν έξρω, αλλά τόν φοβόμαι.

— Πίνει ;

— Σάν ασκί, αλλά χωρίς νά χάνη ποτέ την νηφαλιότητα.

— Διάβολε, είπεν ο "Εκτωρ. Αυτός ο βασιλεύς δέν πρέπει νά καθήση ποτέ στο θρόνο της Γαλλίας. Άλλοίως είμαστε χαμένοι.

— Εύτυχώς έχει μία άδυναμία.

— Ποιά ;

— Τις γυναίκες. Κονστά σ' αυτές γίνεται φλύαρος. Η σύζυγός του, ή βασίλισσα Μαργαρίτα, δέν τόν αγαπά και ίσως τόν προδίδει. Γι' αυτό τό λόγο άρχισα νά τη θολιδόκωπώ. Έπίσης κ' ή έρωμένη του, ή δεσποινίς Μονμορανσύ, την όποια δέν αγαπά πειά, ίσως νά θέλη κι' αυτή νά εκδικηθί... Πρέπει νά την πλησιάσουμε κι' αυτή... Αλλά πρέπει ν' άρθή κι' ο δόν Παέθ γιά νά συνεννοηθούμε καλύτερα. Λοιπόν άς έλπίσουμε ότι θάρθη άπόψε όποτε και θά συναντηθούμε πάλι. Καλήν άντάμωσι "Εκτωρ.

Οι δυό άδελφοί χώρισαν κι' ο Γαετάνο έπηρε τό δρόμο του Κουαράς.

Μόλις έφθασε εκεί, ένας ύπηρετής πήγε και του άνήγειλε ότι ή βασίλισσα τόν περίμενε στο διαμέρισμά της.

Ο Γαετάνο έσπευσε άμέσως νά πάη.

Μά, όταν μήκε μέσα, εξαφνίστηκε θλέποντας κοντά της την δεσποινίδα Μονμορανσύ και τόν Μπαθολέ.

Ο Μπαθολέ ήταν κατάχλωμος και φαινόταν ότι στεκόταν μέ δυσκολία στα πόδια του.

— Έτρεξε πολύ αίμα ή πληγή, έλεγε εκείνη την στιγμή ή βασίλισσα και τό άγαπημένο μου παιδί εξαντλήθηκε.

Καθώς είδε τόν Γαετάνο νά πλησιάζη προχώρησε πρós αυτόν περήφανη, και σχεδόν άπειλητική.

Από την έκφρασί της κατάλαθε ότι ή βασίλισσα είχε μάθει ότι αυτός είχε χτυπήσει τόν άγαπημένο της ακόλουθο.

Η Μαργαρίτα κάτι θέλησε νά πη, αλλά την ίδια στιγμή ο Μπαθολέ πού κατέβαλλε όλες τις δυνάμεις του γιά νά σταθί όρθιος, δέν μπορούσε νά κρατηθί περισσότερο κι' έπεσε κάτω λιπόθυμος.

Η βασίλισσα, ή Μονμορανσύ κι' ο Γαετάνο έτρεξαν άμέσως πρós αυτόν.

Η βασίλισσα τόν άνασκήκωσε στην άγκαλιά της και σπρώχνοντας μέ όργη τόν Γαετάνο, του είπε.

— Σήμερα τό πρωί μου τόν χτυπήσατε και ή δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν... Κυτάξτε, ή πληγή του άνοιξε πάλι και ματώνει.

Κι' έπειδή ο Γαετάνο την κύτταζε κατάπληκτος, εκείνη πρόσθεσε μέ περιφρόνησι :

— Τόν χτυπήσατε γι' ας έμπόδιζε νά περάσετε και γι' ας νόμισε γιά κλέφτη. Υποκριθήκατε ότι είστε ένας έραστής πού τόν περιμένει ή άγαπημένη του και τό κρύψατε σ' όνομά σας... Θελήσατε νά ένοχοποιήσετε μία βασίλισσα, και δέν έξερετε, κύριε, ότι ή βασίλισσα δέν πρέπει νά εκτίθενται χωρίς λόγο.

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά ή βασίλισσα, άνιρθώθηκε μεγαλοπρεπώς και όρατα περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ο Γαετάνο, χλωμός από όργη, τραβήχτηκε ένα θήμα πίσω, και μέ την περήφανη και γεμάτη σεβασμό στάσι του, φαινόταν σαν νά διεμαρτύρεται ένεργητικά εναντίον των προσηλυτικών λόγων της Μαργαρίτας.

Μόνο ή Μονμορανσύ είχε έλπιήσει την ψυχραιμία της.

— Κυρία, είπε τέλος ο Γαετάνο γυρίζοντας πρós τη βασίλισσα, μέ κατηγορήσατε... Τώρα όμως πρέπει νά μου έπιτρέψετε ν' άπολογηθώ.

Τό άξιωματικό ύφος του πρósθεως ήσυχασε και γαλήνεψε τη Μαργαρίτα.

— Κύριε, του είπε, συγχωρήστε με γιά την παραφορά μου, αλλά αισθάνομαι γιά τόν Μπαθολέ μία άγάπη έντελώς μητρική και θλεποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση, ήταν φυσικό νά παραφερωθώ.

— Σας καταλαβαίνα, κυρία, αλλά έγώ θέλω ν' άπαλλάγώ από την κατηγορία πού μου άπευθύνετε πρós όλίγου.

Η βασίλισσα γύρισε πρós την δεσποινίδα Μονμορανσύ και φάνηκε σαν νά τή ρώτησε μέ τό θλέμμα της.

— Ο κύριος πρόςθευς, είπε τότε ή Μονμορανσύ άδυσώπητη, μονομάχησε περισσότερο από μία ώρα μέ τόν Μπαθολέ.

— Αλήθεια ; έκανε ή βασίλισσα έκπληκτη.

— Μάλιστα, κυρία, είπε ο Γαετάνο, και πληγώθηκα στον ώμο, άν και πολλές φρρές έφείσθη της ζωής αυτού του παιδιού.

(Ακολουθεί)

Ο Μπαθολέ

Α NAMEΣΑ στα βουνά του Πορτοβέτσι και του Μπονιφάτσιο, στο μεσημέρινο μέρος της Κορσικής, βρίσκεται στην πλαγιά του θουνού Σκοπέτο ένα χωριουδάκι διακοσίων κατοίκων. Τους κατοίκους του χωριού αυτού τους χώριζε από χρόνια μία κληρονομική οικογενειακή έχθρα. Μ' άλλους λόγους ή οικογενειακές των "Αρμπολι και των Μαράτα ήταν στα μαχαίρια, έχοντας μαζί τους αρκετούς οπαδούς. Μολαταύτα το χωριό τους το θεωρούσαν ως ουδέτερον έδαφος Ζούσαν σ' αυτό ειρηνικά κ' οι "Αρμπολι κ' οι Μαράτα. Η γυναίκες συναντώντο τακτικά και πολλές φορές κουβεντιάζανε μαζί, σαν να μην υπήρχε καμιά διαφορά ανάμεταξύ τους. Τα παιδιά όμως τ' άρσενικά παίζανε ξεχωριστά, ακολουθώντας το παράδειγμα των μεγαλύτερων.

Έξω όμως από το χωριό άρχισε ο πόλεμος. Έξω στα βουνά, οι "Αρμπολι κ' οι Μαράτα παραμόνευαν στις γωνιές με το τουφέκι στο χέρι. Αυτό γινόταν από χρόνια πολλά, τόσα πολλά, που κανείς πειά δεν ξέρει την αρχική αίτια της θανάσιμης αυτής κληρονομικής έχθρας. Ο πόθος της εκδίκησης, ή περιήληψη «θεντέττα» ήτανε ριζωμένη θαθεία μέσα στο αίμα τους. Ο γιός την κληρονομούσε πάντα από τον πατέρα. Η δολοφονία ενός "Αρμπολι έφερε και τη δολοφονία ενός Μαράτα, και αντίστροφα, ο φόνος ενός Μαράτα προκαλούσε τον φόνος ενός "Αρμπολι. Τους χωροφύλακες δεν τους φοβούνταν, ούτε τους λογαριάζανε καθόλου. Οι Κορσικανοί μπροστά στη θεντέττα τα περιφρονούν όλα.

Ο "Αντόνιο "Αρμπολι, γιός του τελευταίου "Αρμπολι, που σκότωσε τον τελευταίο Μαράτα, σκότωσε το περασμένο φθινόπωρο έναν χωροφύλακα, κι αναγκάστηκε να πάρη τα βουνά.

Στείλανε έπειτα αποσπάσματα χωροφυλάκων για να τον πιάσουν κι' ο "Αντόνιο "Αρμπολι, κυνηγούμενος από παντού, πήγε και κρύφτηκε στο σπίτι του παπιά του μικρού χωριού, που ήτανε κι' αυτός "Αρμπολι και συγγενής του "Αντόνιο.

Το καταφύγιο αυτό ήταν ασφαλές, γιατί ούτε ο παπιάς θά τον επρόδιδε, ούτε άλλος κανένας μπορούσε να ύποψιασθι τίποτα.

Αλλά σαν άρχισε να θραυιάζει, ο "Αντόνιο σκέφτηκε ότι δεν ήτανε σωστό να έκθετη έτσι τον ιερωμένο συγγενή του. Σκαρφάλωσε λοιπόν στον τοίχο της αλύης, πήδηξε έξω, και άρχισε να κατεβαίνει τον δρόμο του χωριού λογαριάζοντας που θά μπορούσε τώρα να κρυφτή καλλίτερα.

Καθώς περνούσε απ' έξω από το σπίτι των Μαράτα, είδε την πόρτα ανοιχτή. Στο κατώφλι είδε την Κάρα Μαράτα, τη γυναίκα του τελευταίου Μαράτα, μαζί με τον Γιαννάκη ήταν ένα χαριτωμένο μικρό αγοράκι έξη χρονών.

Ο "Αντόνιο κύτταξε τη μητέρα και με μία απλή χειρονομία της έδειξε το σπίτι του παπιά, απ' όπου ακουγότανε κλαγγές σπαθιών... Μία έννοια χαροφύλακων είχε μπή κι' έψαχνε εκεί μέσα. Ο "Αντόνιο "Αρμπολι την είχε γλυτώσει φτηνά!

— Κρύψε με, είπε στην Κάρα Μαράτα.

Τά ήθη και έθιμα των Κορσικανών είναι παράξενα πολλά. "Ε-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΒΕΡΓΕΡΑΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

(Ηθη και έθιμα της Κορσικής)

— Χαμένος κόπος, είπε, αφήνοντας κάτω το τουφέκι του. Έψαξα παντού για να τον βρω, μά τίποτα. Δεν τον βρήκα πουθενά. Τον έγύρευα ως το θράδυ, που άπλωσθε το σκοτάδι και δεν έβλεπα πειά.

— Είπε εδώ, του είπε τότε η γυναίκα του.

— Ποιός; Έκαμε ο Μαράτα.

— Ο "Αντόνιο "Αρμπολι!

— "Α, έτσι; Έκαμε απλώς ο Πάολο.

Ναί, τον εκρωπα γιατί τον κυνηγούν οι χωροφύλακες...

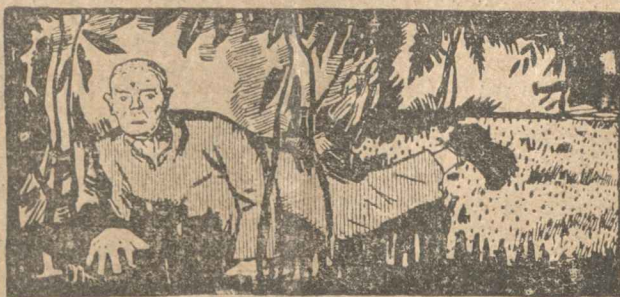
— Καλά έκανες. Αλλά δεν θέλω να τον ιδώ... Κρύψε τον καλά και φρόντισε να μη τ'ον βρουν. Έγώ θά φύγω τώρα και την νύχτα θά λειψώ. Θάρθω αύριο το πρωί κατά τα χαράματα.

— Πήγαινε και μέινε ήσυχος. Δεν θά τον βρουν. Θά ζηση για να πεθάνη μία μέρα από το χέρι σου, τοῦπε η Κάρα Μαράτα.

Ο Μαράτα έφυγε. Σε λίγο, άφ'ου είδανε πως δεν κάνανε τίποτε, φύγανε κι' οι χωροφύλακες απ' το χωριό. Την άλλη μέρα, όμως ξαναφάνηκε ο έννομοτάρχης. "Ητανε μοναχός του. Περνώντας από τη θρύο του χωριού άκουσε τις γυναίκες που συζητούσαν φλύαρα εκεί κοντά να λένε ότι η Κάρα Μαράτα είχε πάει στο γρασίδι ν' απλώση τα ρούχα της πλύσης. "Αν και ο έννομοτάρχης ήτανε βέβαιος ότι ο "Αντόνιο "Αρμπολι δεν είχε βγί από το χωριό, δεν φαντάστηκε πως θάταν δυνατό να κρύβεται ένας "Αρμπολι σ' ενός Μαράτα το σπίτι.

Και όμως, άλλη εξέγηση δεν χωρούσε. "Ολων των "Αρμπολι τα σπίτια τάχανε ψάξει. Ώρισμένοι λοιπόν θά κρυβότανε ο "Αντόνιο "Αρμπολι, π'ε κανενός Μαράτα σπίτι. Δεν φαντάστηκε όμως ότι μπορούσε να βρίσκεται στοῦ Πάολο Μαράτα, όχι γιατί ήτανε έχθρο: άσπονδοι, αλλά γιατί η γυναίκα του Πάολο είχε αφήσει έρημο το σπίτι της κ' είχε πάει έξω στο θουνό. Μολαταύτα αποφάσισε να κάνει μία βόλτα στο χωριό μην ανακαλύψη τίποτα.

Την ώρα που περνούσε μπροστά στοῦ Πάολο Μαράτα το σπίτι, είδε στην πόρτα τον γιό του τον Γιαννάκη. "Η πούτα ήταν ανοιχτή κι' άλλος από τον Γιαννάκη δεν υπήρχε στο σπίτι. Μπορούσε να μπη μέσα και να ψάξη. Για να μη του αντισταθί το παιδί και φωνάξη θόηθεια, κάθισε, εκεί κοντά και τοῦπιασε κουβέντα. Τό ρώτησε αν ήτανε μόνο του, αν είχε αδέρφια, αν είχε παιχνίδια, κι' άλλα πολλά.

νας άνθρωπος, όταν ο έχθρος του κινδυνεύει, και του ζητάει άσυλο και προστασία, είναι υποχρεωμένος να τον μπάση στο σπίτι του και να τον κρύψει, όσο κι' αν τους χωρίση το οικογενειακό μίσος. "Αν μάλιστα τον προδώσει, αυτό θεωρείται ως το χειρότερο έγκλημα. "Οταν όμως περάση ο κίνδυνος και ο έχθρος του φύγη απ' το σπίτι του, θά πάη, θά παραμονεύει, κι' αν υπορέση, θά τον σκοτώσει στ' ανοιχτά.

Δεν άρνήθηκε λοιπόν η Κάρα Μαράτα να κρύψη τον "Αντόνιο.

— Πέρασε, τοῦπε ξερά, και ιαράμεισε για να του κάνει τόπο να μ'έ μέσα.

Ο "Αντ... "Αρμπολι είχε σκοτώσει τον πεθερό και τον θείο της Κάρα Μαράτα, τον γέρο Πάολο Μαράτα, πατέρα του Πάολο Μαράτα, του νέου, που γιός του ήταν ο μικρός Γιαννάκης. Λεγότανε κι' αυτός Πάολο, όπως και ο πατέρας του, κι' αυτός ήτανε τώρα ο κύριος έχθρος του "Αντόνιο "Αρμπολι.

Σε λίγο, ο Πάολο Μαράτα ήρθε σπίτι του για να φάη.

— Χαμένος κόπος, είπε, αφήνοντας κάτω το τουφέκι του. Έψαξα παντού για να τον βρω, μά τίποτα. Δεν τον βρήκα πουθενά. Τον έγύρευα ως το θράδυ, που άπλωσθε το σκοτάδι και δεν έβλεπα πειά.

— Είπε εδώ, του είπε τότε η γυναίκα του.

— Ποιός; Έκαμε ο Μαράτα.

— Ο "Αντόνιο "Αρμπολι!

— "Α, έτσι; Έκαμε απλώς ο Πάολο.

Ναί, τον εκρωπα γιατί τον κυνηγούν οι χωροφύλακες...

— Καλά έκανες. Αλλά δεν θέλω να τον ιδώ... Κρύψε τον καλά και φρόντισε να μη τ'ον βρουν. Έγώ θά φύγω τώρα και την νύχτα θά λειψώ. Θάρθω αύριο το πρωί κατά τα χαράματα.

— Πήγαινε και μέινε ήσυχος. Δεν θά τον βρουν. Θά ζηση για να πεθάνη μία μέρα από το χέρι σου, τοῦπε η Κάρα Μαράτα.

Ο Μαράτα έφυγε. Σε λίγο, άφ'ου είδανε πως δεν κάνανε τίποτε, φύγανε κι' οι χωροφύλακες απ' το χωριό.

Την άλλη μέρα, όμως ξαναφάνηκε ο έννομοτάρχης. "Ητανε μοναχός του. Περνώντας από τη θρύο του χωριού άκουσε τις γυναίκες που συζητούσαν φλύαρα εκεί κοντά να λένε ότι η Κάρα Μαράτα είχε πάει στο γρασίδι ν' απλώση τα ρούχα της πλύσης. "Αν και ο έννομοτάρχης ήτανε βέβαιος ότι ο "Αντόνιο "Αρμπολι δεν είχε βγί από το χωριό, δεν φαντάστηκε πως θάταν δυνατό να κρύβεται ένας "Αρμπολι σ' ενός Μαράτα το σπίτι.

Και όμως, άλλη εξέγηση δεν χωρούσε. "Ολων των "Αρμπολι τα σπίτια τάχανε ψάξει. Ώρισμένοι λοιπόν θά κρυβότανε ο "Αντόνιο "Αρμπολι, π'ε κανενός Μαράτα σπίτι. Δεν φαντάστηκε όμως ότι μπορούσε να βρίσκεται στοῦ Πάολο Μαράτα, όχι γιατί ήτανε έχθρο: άσπονδοι, αλλά γιατί η γυναίκα του Πάολο είχε αφήσει έρημο το σπίτι της κ' είχε πάει έξω στο θουνό. Μολαταύτα αποφάσισε να κάνει μία βόλτα στο χωριό μην ανακαλύψη τίποτα.

Την ώρα που περνούσε μπροστά στοῦ Πάολο Μαράτα το σπίτι, είδε στην πόρτα τον γιό του τον Γιαννάκη. "Η πούτα ήταν ανοιχτή κι' άλλος από τον Γιαννάκη δεν υπήρχε στο σπίτι. Μπορούσε να μπη μέσα και να ψάξη. Για να μη του αντισταθί το παιδί και φωνάξη θόηθεια, κάθισε, εκεί κοντά και τοῦπιασε κουβέντα. Τό ρώτησε αν ήτανε μόνο του, αν είχε αδέρφια, αν είχε παιχνίδια, κι' άλλα πολλά.

Τέλος, με τρόπο, κατώρθωσε να μάθη ότι ο "Αντόνιο "Αρμπολι ήτανε κρυμμένος μέσα στο σπίτι. Τότε ο έννομοτάρχης, για να μη φωνάξη το παιδί, τοῦδωσε το ρολόι του για να παίξη και μπηκε μέσα στο σπίτι.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας ο "Αντόνιο "Αρμπολι, άναμαλ-λίσμένος, ιδρωμένος, άνω-κάτω, κατέβαινε τον δρόμο του χωριού συνοδευόμενος από τον έννομοτάρχη, που τον είχε πιάσει μέσα στο σπίτι του Μαράτα.

Εκεί στην στροφή του δρόμου άνταμωθήκανε με την Κάρα Μαράτα, που έρχόταν απ' το θουνό και πήγαινε στο σπίτι της. Από την άπελπισία της, ή φτωχή Κάρα δεν μπόρεσε ν' άρθρώσει λέξι.

— Δεν είσαι Κορσικανή, της είπε ο "Αντόνιο "Αρμπολι, με περιφρόνηση μεγάλη. Θάνατος στους Μαράτα! Ντροπή στους άναήδρους!

Τό παιδί, καθισμένο στο κατώφλι του σπιτιού, άκουγε το «τκ-τκ» του ρολογιού, χωρίς να δίνει σημασία σ' ό,τι συνέβαινε παρακάτω... "Η φτωχή μητέρα του το είδε και κατάλαθε...

Κι' όλη εκείνη την νύχτα έκλαιγε. Είχε έμπιστευθί την φύλαξη του σπιτιού της στον μικρό Γιάννη της και τοῦχε δώσει έντολη να μέινε μέσα και να μην ανοίξη καθόλου την πόρτα. Αλλά τό παιδί δεν άκουσε. Και έκανε τό μεγαλύτερο έγκλημα που μπορεί να κάνει ένας Κορσικανός. Είχε προδώσει τον έχθρο, που έζητησε προστασία...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, μόλις έφεξε, φάνηκε ο Πάολο Μαράτα.

— Τά ξερω, έκανε μόλις είδε την γυναίκα του, τά ξερω όλα. Είδα τον "Αντόνιο "Αρμπολι στον δρόμο. Τον πηγαίνει άλυσσοδεμένον οι χωροφύλακες.

Λοιπόν, έξακολούθησε ο Μαράτα έπειτα από λίγων λεπτών σιωπής, όλοι οι Μαράτα πρέπει νάρθουνε και να μαζευτούν εδώ το μεσημέρι, στο σπίτι μας. Έσύ, γυναίκα, ετοίμασε τό παιδί!

— Γιατί; Έκαμε τρομαγμένη η Κάρα.

— Είσαι ή μητέρα του, της άπάντησε αυτός λακωνικά.

— Ω, θεέ μου. Πάολο με τά σωστά σου τό λές! Ω, μά δεν έχουμε άλλο!

— Ετοίμασε τό παιδί, σου είπα!

Της Κορσικής ή γυναίκες είναι συνηθισμένες να ύπακούουν πάντα τυφλά στους άντρες τους.

Κι' όλοι οι Μαράτα έμειναν σύμφωνοι! "Η άπόφασι τους ήταν κοινή και άμετάκλητη. Και τότε ή δυστυχισμένη μητέρα —

τέτοιες είναι ή γυναίκες στο νησί αυτό της τιμής — πήρε τό μικρό στα γονατά της κι' άρχισε να τοῦ εξηγεί τό έγκλημα πουχε κάνει. Τοῦ εξήγησε λεπτομερώς τί συνέβαινε, τοῦ εξήγησε γιατί αυτό ποῦχε κάνει ήταν άσυγχώρητο, και τοῦπε με ποιά τιμωρία χρωστούσε να τό πληρώσει. Τοῦ είπε ότι όλοι θάταν εκεί κοντά του, τη στιγμή της τιμωρίας, κι' ο πατέρας του κ' ή μητέρα του κι' όλοι οι συγγενείς του. Και τόν έβεβαίωσε ότι δεν θά αίσθανότανε τό παραμικρό.

— Έννοια σου, τοῦ είπε, ο πατέρας σου είναι ο πρώτος σκοπευτής της Κορσικής, τό θόλι του δε λαθεύει ποτέ...

Όταν ήρθε ή ώρα, πήραν τό παιδί και τό στήσανε στο θάλασσο του κήπου. Την τελευταία στιγμή ο δυστυχής Γιαννάκης ζήτησε να τοῦ κρεμάσουν στο μέρος της καρδιάς τό ρολόι, που τοῦχε αφήσει ο «κακός χωροφύλακας». Οι γονείς φάνηκαν πρόθυμοι να ικανοποιήσουν τοῦ δύστυχου παιδιού τους

Κρύψε με! Είπε στην Κάρα Μαράτα.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Αί κατωτέρω συνταγαι έδόθησαν από τον κ. Λαίην).

ΑΓΡΙΟΧΗΝΕΣ "Η ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

"Ολα αυτού του είδους τά πουλιά, που τρώνε ψάρια έχουν στο κρέας τους μία μυρωδιά ψαρίλας. Για να εξαλειφθί δέ ή όσμη αυτή κάμνουν τό εξής: "Ανάθουν μερικά χονδρά ξυλοκάρθουνα και άφου κοκκινίσουν έντελώς θάζουν ένα-δύο μέσα στην κοιλιά κάθε πάπιας — άφου ξεκοιλιασθούν έννοείτε πρώτα και καψαλισθούν με οινόπνευμα απ' έξω για να καούν τά ψιλά πούπουλα και ή τρίχη. "Αμα θάλουν δέ τά άναμμένα κάρθουνα μέσα στην κοιλιά, τά στριφογυρίζουν με την ταμπίδα να ταισιάζουν καλά και τότε ρίχνουν μέσα και 2-3 κουταλιές ξύδι για να σθούσουν τά κάρθουνα. "Ο άχνός τους που μένει στην κοιλιά λίγα λεπτά της ώρας άφαιρεί τη μυρωδιά. "Υστερα πετούν έξω τά κάρθουνα και πλύνονται τά πουλιά με άφθονο κρύο νερό. Και άφου άλατοπιπερωθούν είναι έτοιμα για μαγείρεμα, που γίνεται ως εξής:

"Αλείφουν τις άγριοπάπιες απ' έξω με λεμόνι και τις θάζουν σε κατσαρόλα να κοκκινισθούν με καλό λάδι και άμα κοκκινίσουν καλά στραγγίζουν όλο τό λάδι — τό όποιο δεν κάνει πειά για τίποτε, διότι έχει πάρει όλη την θοραειά όσμη της πάπιας ή χήνας — θάζουν άνάλογο θούτυρο και έξακολουθεί τό ψήσιμό τους ρίχνοντας πότε-πότε λίγο κρασί μαύρο, καθώς και άνάλογη ντομάτα, άλατόπιπερο, λίγο μπαχάρι κι' ένα έως δύο φύλλα δάφνης. Και άφου μισοψηθούν, τότε προσθέτουν αρκετά κάστανά μισοψημένα, καθαρισμένα και κομμένα σε μικρά κομμάτια, αφήνουν δέ να ψηθούν και αυτά μαζί με τις πάπιες και να μέινε στο τέλος με μία δεμένη σάλτσα τό φαγητό.

ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ ΣΤΙΦΑΔΟ

Τό κομμάτιασμα τοῦ κρέατος μπορεί να γίνει, είτε σε δύο-τρία μεγάλα τεμάχια ή σε μικρά κομμάτια, όπως συνηθως για έντράδα.

Τά θάζουν τότε σε λεκάνη ή γαβάθα με μισό ξύδι και μισό νερό καθώς και μερικές φέτες κρεμμυδιά και σέλινα. Και τ' αφήνουν έτσι έως 10-15 ώρες.

Κατόπιν τά στραγγίζουν και τά τηγανίζουν με λίπος χοιρινό ή μισό λάδι και μισό θούτυρο, εις πολύ δυνατή φωτιά δέ για να μη χύσουν τό αίμα τους στο τηγάνι και γίνεται σαν νερόβραστο. Τά ρίχνουν ύστερα σε κατσαρόλα με κρασί μύρο ή με μπρούσκο, ντομάτα, άλατοπιπερο, δάφνη, λίγο κόκκινο πιπέρι και με αρκετά κρεμμυδάκια τοῦ στίφαδου. Προσθέτουν και 3 — 4 κουταλιές θούτυρο — τοῦ τηγανιού δεν κάνει για τίποτε πειά — και τά ψήνουν ή σε σιγαλή φωτιά ή σε φούρνο προτιμότερο. Να άπενειν δέ τό φαγητό με λίγη σάλτσα.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

την ύστερη αυτή έπιθυμία. Και τό σκληρό όδλι τοῦ Μαράτα πέρασε και τό ρολόι και την καρδιά τοῦ παιδιού του!...

ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

ΣΤΟ πεζοδρόμιο των Ήλυσιων Πεδίων, Δυο ή Ώρα, το μεσημέρι.

— Συγγνώμη, κυρία μου, αυτό το μαντήλι είναι δικό σας ;

— "Όχι, δεν πιστεύω..

— Κι όμως είναι δικό σας ! Τό είδα να πέφτη πρό όλίγου από τὰ χέρια σας και τὸ μάζεψα γιά νά σᾶς τὸ δώσω.

— "Α! ναι.. εἶνε δικό μου... Δεν τὸ εἶχα δῆ... Σᾶς ευχαρίστῶ.

— Προσέχετε ὅμως λιγάκι ! "Ετσι καθὼς τρέχετε, με τὰ χέρια γεμάτα, κινδυνεύετε νὰ χάσετε καὶ τίποτ' ἄλλο...

Πραγματικά, ἡ ὥραία καὶ κομψή, σαν μια μικρή κούκλα, κυρία, κρατοῦσε στα μυώμενα χερσάκια της, ἐκτός ἀπ' αὐτὸ τὸ μαντήλι κι' ἕνα μικρὸ πορτοφόλι, καμωμένο ἀπὸ πολυτίμο υφανσμα, μίαν ὀμπρέλλα καὶ πλῆθος ἄλλα πακέττα, τυλιγμένα με φροντίδα καὶ με πολυχρώμα χαρτί.

"Ερριξεν ἕνα γρήγορο βλέμμα, με τὰ ὥραία μπλε μάτια της, στὸν κομψὸ κύριο, πού της εἶχε δώσει τὸ μαντήλι της, λέγοντάς του με τὴ γλυκεῖα κι' ἀρμονική φωνή της:

— Μην ἀνησυχεῖτε, κύριε... "Εχω συνηθίσει...

"Εκείνος ὅμως ἐπέμεινε:

— Μὰ ἀν κατὰ τὴν ὥρᾶς ἔπεφτε πάλι κατὶ ἀπὸ τὰ χέρια, θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ τὸ μάζεψω ;

"Ἡ ὥραία κυρία χαμογέλασε σ' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐρώτησι καὶ τοῦ ἀποκρίθηκεν ἀπλᾶ:

— "Όχι !

"Υστερὰ, χαιρετώντας τον μ' ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἀπομακρύνθηκε πεταχτὴ, σὰν φτερό στὸν ἀνεμό. "Εκείνος δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

"Ἡ κομψὴ σιλουέττα τῆς ὥραίας κυρίας χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν κείνης τῆς ὥρας. Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καθόλου πίσω της, ἡ ἀγνώστη φάνηκε νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὴ θιτρίνα ἐνὸς κοσμηματοπωλείου. Κύτταξε πολλὴν ὥρᾶ τὴ θιτρίνα, ὅστερα μῆλκε μέσα στὸ κατὰστημα, ἀπὸ ὅπου ξαναδῶθηκε σὲ πέντε λεπτά.

Τώρα θάβιζε ἀκόμα πιὸ γρήγορα. Σὲ λίγο σταμάτησε ξανὰ μπροστὰ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ παρατηροῦσε τὴ θιτρίνα τὸν διατάζοντας, "Εκείνος νόμισε πὼς ἦταν τότε εὐκαιρία γιά νὰ τὴν πλησιάσῃ. Μὰ τὴν ὥρᾶ πού ἐτοιμαζότανε νὰ τὸ κάνει, τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἀπὸ ὅπου ξαναδῶθηκε σὲ λίγο, με ἕνα πακέττο παραπάνω στὰ χέρια της.

Καθὼς ἔθβαινε, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ὥραία καὶ κομψὴ σιλουέττα της, τὴν ἀρμονικότητα τῶν γραμμῶν της καὶ τὴ χάρι της. Τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόθο, συνέχισε με τὴν ἴδια ἐπιμονὴ τὴν παρακολουθεῖσθαι της, με τὴν αὐθυδρὴν ὑποψία, πὼς ἴσως δὲν τῆς ἦταν ἐντελὼς ἀδιάφορος.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς μπορούσε νὰ θύρισκε κάποια εὐκαιρία γιά νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς ξαναμιλήσῃ. Μέσα στὸ χαρούμενο ἐκεῖνο ἀνοιξιὰτικο πρῶινο, ἐνοιώθε τὴ διάθεσί του ν' αὐξάνῃ ἀπὸ τὸ μυστήριό τῆς ὥραίας ἀγνώ-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΜΟΥΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μὲ χέρια πού τρέμανε, ἀνοιξε τὸ πορτοφόλι καὶ εἶδε πραγματικά πὼς δὲν εἶχε γελασθῇ. Μέσα κεῖ θῆκε μερικὲς κάρτες με τὸ ὄνομα «Λίνα Ἀμπέρ, ὁδὸς Σαίν-Ρεμί, 25». Αὐτὸ ἦταν ὅλο πού ἤθελε.

Σὲ μιὰ ὥρᾶ, ἡ κυρία λάβαινε τὸ πορτοφόλι της, μαζί με τὴν ἀκόλουθὴ ἐπιστολή:

«Κι' ὦ μοι,

Γιὰ δεύτερη φορὰ σᾶς ἐπιστρέφω κατὶ δικό σας. Μὴ θυμώνετε ! Δὲν εἶνε λάθος δικό μου, πού δοῖκα μέσ' στὸν δόμο δι' χάσατε... Βοήκα ἕνα μαντήλι, ὅστερα ἕνα πορτοφόλι, τὸ ὁποῖο καὶ σᾶς στέλνω. Μέσα στὸ πορτοφόλι σας, κυρία, θὰ βρῆτε τὴν καρδιά μου. "Αν θέλετε τὴν κρατᾶτε. Σᾶς ἀνῆκει, κυρία μου, εἶνε κτήμα σας !

ΚΟΜΗΣ ΛΕΩΝ ΑΝΤΙΜΑΡ

"Ἡ ἀπάντησι ὅμως τῆς κυρίας στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦταν ἐντελὼς ἀπροσδόκητῃ:

«Κύριε,

"Τὸ πορτοφόλι μου εἶχε μέσα χίλια φράγκα. "Αν δὲν ἔχετε τὴν συνήθεια νὰ κατακρατῆτε τὰ ξένα χρήματα, τότε κάνετε τὸν κόπο νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε».

ΛΙΝΑ ΑΜΠΕΡ

"Ὁ κόμης Λέων Ἀντιμάρ, διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα ἐνοιώσε τὴν καρδιά του νὰ πληγώνεται. Μὰ συγχωρώντας τὴ γυναικεῖαν ἐπιπολαιότητα καὶ με τὴ φυσικὴ του εὐγένεια, θρίσκοντας πὼς χίλια φράγκα ἦταν ἕνα πρὸς μὴδαμὸ μπροστὰ στὴν ευχαρίστησι, πού τοῦ εἶχε παρίσκει ἡ ὥραία κυρία, πῆρε ἕνα χιλιάρικο, τὸ ἔκλεισε σ' ἕνα φάκελλο καὶ τῆς τὸ ἔστειλε με τὴν ἀκόλουθὴ ἐπιστολή:

«Κυρία μου,

«Εἶμαι ἕνας κλέφτης ἢ ἕνας ἐρωτευμένος ! Διαλέξτε ὅτι θέλετε ἀπὸ τὰ δύο. "Αν με προτιμᾶτε κλέφτη, καταγγελλέτε με στὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

"Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηση ἐπρόκειτο νὰ πάνε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μονπαρνάς, ὅπου ὁ ὑποκόμης Γκοντράν ἀναπαύεταν στὸν οἰκογενειακὸ του τάφο.

"Εν ἁμάξῃ θρίσκόταν στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου καὶ ὁ ἀμαξᾶς ἔξευε τ' ἄλογα. "Εκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνας ἄνθρωπος μῆλκε μέσα.

— Θέλω νὰ δῶ τὴν κυρία κόμηση σὲ Μπονσιέρ, εἶπε στὸ θυρωρό.

— "Ἡ κυρία κόμηση πρόκειται νὰ θῆξῃ ἔξω, ἀπάντησε ἐκεῖνος, καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ μπόρῃ νὰ σᾶς δεχτῇ. "Αλλὰ νὰ ὁ κ. Γερμανός, ὁ ἐπιστάτης. "Απευθυνθῆτε σ' αὐτόν..

"Ὁ Γκρελὸς — γιὰ αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης — πλησίασε τὸ Γερμανό.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ἐκεῖ.

— "Εχω νὰ ἐκπληρώσω μιὰ ἀποστολὴ στὴν κυρία κόμηση σὲ Μπονσιέρ, ἀπάντησε ὁ Γκρελὸς, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνη νὰ με δεχτῇ.

— Πὼς ξέρετε ὅτι ἡ κυρία κόμηση εἶν' ἐδῶ;

— Αὐτὸ εἶν' ἀπλούστατο, κύριε, γιὰ χθὲς θρίσκόμουν στὸν πύργο της στὸ Ἀρφέλ.

— "Α! εἶπε ὁ Γερμανός. Εἶνε σοβαρὸ λοιπὸν ὅτι ἔχετε νὰ πῆτε στὴν κυρία κόμηση;

— Νομίζω.

— "Ἡ κυρία κόμηση πρόκειται νὰ θῆξῃ ἔξω. "Αδιάφορο ὅμως, ἔλατε.. Θὰ σᾶς ἀναγγελοῦ.. Πὼς λέγεστε;

— Ἰερώνυμος Γκρελὸς.

"Ὁ Γερμανὸς ὡδήγησε τὸν Ἰερώνυμο στὸ μεγάλο σαλόνι καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ λίγες στιγμὲς. "Επειτα πῆγε νὰ εἰσδοπήσῃ τὴν κόμηση.

"Ὁ Γκρελὸς, πολὺ ταραγμένος, ὄρθιος στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ καὶ κρατώντας τὸ καπέλλο του στὸ χέρι, ἐξέταξε μερικὲς παλῆς εἰκόνες πού στολίζαν τοὺς τοίχους..

Εξαφνὰ, ὁ Γκρελὸς ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ζύγωσε σ' ἕναν πίνακα φυσικοῦ μεγέθους πού παρίστανε ἕνα νέο εἰκοσι μὲν χρόνων.

— "Ὡ! πόσο τοῦ μοιάζει! φώναξε χαρούμενος. Τὸ ἴδιο μέτωπο, τὰ ἴδια μάγουλα, ἡ ἴδια ἐλαφρὰ κυρτὴ μύτη, τὸ ἴδιο στόμα με τὰ κοράλλινα χεῖλη, ἡ ἴδια λασκουθίσσα στὸ πηγούνι. Νομίζω πὼς θέλω τὰ μαῦρα μάτια του, τὰ πικνὰ του φρύδια, τὴν ἐκφρασί του, τὸ βλέμμα του.. "Ὡ! πόσο μοιάζει τὸ βλέμμα πρὸ πάντων..

"Ἡ κόμηση εἶχε μῆλ μέσα στὸ σαλόνι κ' εἶχε πλησιάσει τὸ Γκρελὸς, ὁ ὁποῖος, ἀπορροφημένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ κύτταγμα τοῦ πίνακος, οὔτε τὸ θόρυβο τῶν θημάτων της, οὔτε τὸ φρού-φρού τοῦ φορέματός της ἀκουσε.

— Λοιπὸν, καλὲ μου Γκρελὸς, τὸν ρώτησε, πὼς με θυμῇ θῆκατε;

— "Ὡ! με συγχωρεῖτε, κυρία κόμηση.. με συγχωρεῖτε πού δὲν σᾶς ἀντελήφθην, τραύλισε ὁ Γκρελὸς. Κῦ.. κύτταξα...

— Αὐτὴν τὴν προσωπογραφία; "Α! παριστάνει τὸν κόμητα ντὲ Μπονσιέρ, τὸ σύζυγό μου, ὅταν ἦταν εἰκοσι χρόνων..

— "Α! εἶναι ὁ.. κύριος κόμης;

— Μὰ γιὰτί εἶσαι ταραγμένος, φίλε μου; ρώτησε ἡ κόμηση. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού κουβεντίζουμε.. "Ελα, συνέλθε.. συνέλθε..

— Πράγματι, κυρία κόμηση, συγκινήθηκα λίγο.. χωρὶς νὰ θέλω.. "Αλλὰ τώρα ἡ ταραχὴ μου πέρασε..

— Μὰ τί ἔλεγες πρὸ ὀλίγου ὅταν μῆλκα στὸ σαλόνι; ρώτησε ἡ κόμηση. Νέμωσθε μιλούσες γιά τὸ θετὸ παιδί σου.

"Ὁ Γκρελὸς ἀνασκήρτησε.

— Ναι, εἶπε, ναι, συλλογιζόμουν τὸ παιδί μου.

— Ὀνομάζεται "Εδμόνδος, δὲν εἶν' αἴτι;

— Μάλιστα, "Εδμόνδος, κυρία κόμηση..

— "Ερχεσαι ἴσως νὰ μοῦ μιλήσῃς γι' αὐτόν; Ξέρεις, Γκρελὸς, πόσο σ' ἐκτιμῶ.. Θὰ ἦμουν εὐτυχὴς ἂν ἐρχόσουν νὰ μοῦ ζητήσῃς κατὶ γιά τὸν ἑαυτό σου ἢ γιά τὸ θετὸ γυιό σου..

— "Ὡ! ξέρω ὅτι ποτὲ ἡ κυρία κόμηση δὲν θὰ κουραστῇ νὰ κάνει ἀγαθοεργίες, ἀλλὰ, δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Ἰερώνυμος Γκρελὸς δὲν ἔχει νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον τῆς τύχης.

— Τόσο τὸ καλύτερο, καλὲ μου Γκρελὸς, λοιπὸν, εἰς' εὐχαριστήμενος;

— Μάλλον ναι, κυρία κόμηση. "Αλλὰ πρέπει νὰ παίρνη κανεῖς τὴ ζωὴ ὅπως εἶνε μ' ὅλες τὶς ἐναντιότητές της καὶ τὶς θλίψεις της. Ποτὲ δὲν εἶνε κανεῖς ἐντελὼς εὐτυχής.

— Μήπως ὁ θετὸς γυιός σου δὲν εἶνε εὐγνώμων σὲ σένα;

— "Ὡ! τὸ ἀγαπημένο παιδί.. Κάθε ἄλλο μάλιστα.. ἐν τούτοις, στενοχωροῦμαι ἐξ αἰτίας του..

— Γιατί;

— Γιατὶ θυμᾶται τὴ μητέρα του, κυρία κόμηση, καὶ κλαίει γι' αὐτή..

— Δυστυχισμένο παιδί, ψιθύρισε ἡ Βαλεντίνη, σκουπίζοντας κρυφὰ τὰ δάκρυα.

— Καθὼς ξέρετε, ἐξακολούθησε ὁ Γκρελὸς, τὸν εἶχα στὸ Λύκειο Σαίντ-Μπαρμπ, ὅπου ἔκανε λαμπρὰ σπουδὲς καὶ πῆρε νωρὶς δύο διπλώματα. Σήμερα, με τὰ χρήματά μου καὶ τὶς μικρὲς μου οἰκονομίες, θὰ μπορούσε νὰ ἐπιμορφώσῃ μιὰ σταδιοδρόμια, ἀλλὰ ἐξαφνὰ κυριεύθηκε ἀπὸ ἀπογοήτευσι καὶ λέει ὁρῶντάς: «Γιὰ ποῖα λόγο νὰ ἐργασθῶ; Για ποῖο λόγο νὰ ζῶσθαι;»

Εἶνε ἀπελπισμένος, κυρία κόμηση, καὶ αὐτὸ μοῦ συντρίθει τὴν καρδιά. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτόν. Πρέπει πρὸ πάντων ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ὄνομα, μιὰ οἰκογένεια..

Σὲ ἕνα ἄλλο θὰ ἦταν ἀδιάφορο ἂν δὲν εἶχε ὄνομα κ' οἰκογένεια.. "Αλλὰ αὐτὸς εἶν' εὐαίσθητος καὶ περήφανος, καὶ ὑποφέρει, ὑποφέρει πολὺ..

"Ἡ κόμηση ἀναστενάξε. Τὰ λόγια τοῦ Γκρελὸς ἐπρόκειτο ν' ἀντηχῶσαν δυνατὰ στὴν καρδιά της.

Ἡ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

"Επειτ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ, ὁ Γκρελὸς ἐξακολούθησε:

— Συγγνώμη, κυρία κόμηση.. "Αγνοῶ σ' ἀλήθεια γιὰτί λέω σὲ σᾶς αὐτὰ τὰ πράγματα.. Σᾶς κάνω νὰ χάνεσαι τὸν καιρό σας..

— "Όχι, κάθε ἄλλο.. Σᾶς ἀκούω με μεγάλο ἐνδιαφέρον.. Πρέπει, Γκρελὸς, νὰ παρηγορησῆτε τὸ παιδί σας.. δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του..

— "Ὡ! θὰ κάνω γι' αὐτόν ὅτι μπορῶ..

— "Α! θυμασθε καλὰ, μοῦ εἶπατε ἄλλοτε, Γκρελὸς, ὅτι δὲν εἶνε θέσμιο ἂν ἡ μητέρα του πῆθανε.. "Ὁ Θεός, βλέποντας πόσο τὴν ἀγαπᾷ, θὰ τοῦ τὴν ξαναδώσῃ ἴσως μιὰ μέρα..

Πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃς με τὴν ἐλπίδα αὐτὴ, καλὲ μου Γκρελὸς.

— Δυστυχῶς δὲν ἐλπίζει πειὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ. Θέλησε νὰ

εξετάση ο ίδιος σχετικώς και μία μέρα πήγαμε μαζί στο Γκρέυ. Ζήτησε πληροφορίες από το νοσοκομείο της πόλεως αυτής, αλλά δεν ήταν εις θέσιν να του πούν τίποτε... Τότε με άφησε στο Γκρέυ και έφυγε μόνος του ακολουθώντας το δρόμο, στον οποίο, καθώς σας διηγήθηκα άλλοτε, κυρία κόμησσα, τον θρήκα προ χρόνων άπάνω στα χιόνια, κοντά στην παγωμένη μητέρα του. Τυχαιώς έπηγε έτσι σε μία κωμόπολη του Άνω Σαόν, στο Σαιντ-Ιρουίν.

— Στο Σαιντ-Ιρουίν! ξαναείπε η κόμησσα ταραγμένη και πλησιάζοντας το Γκρελούς.

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα. Έκει μία άνάμνησι ζήτησε ξαφνικά μέσα του, καθώς είδε δυο μεγάλα πέτρινα σκυλιά τοποθετημένα μπρός στην είσοδο του ξενοδοχείου της κωμοπόλεως... Από εκεί η μητέρα του είχε ξεκινήσει ένα έραυδο μαζί του, για να σωριαστή άπάνω στα χιόνια λίγες λεύκες πιο πέρα, το δημόσιο δρόμο που πάει στο Γκρέυ.

Εκείνη τη στιγμή ο Γερμανός άνοιξε την πόρτα του σαλονιού.

— Ο κύριος κόμης περιμένει την κυρία κόμησσα, είπε. — Αποσύρομαι, κυρία κόμησσα, είπε ο Γκρελούς, αλλά προηγουμένως θα μου επιτρέψετε να σας έχχειρίσω...

— Όχι, όχι, μείνετε! είπε ζωηρά η κόμησσα, επιμένω να μάθω...

Και, γυρίζοντας προς το Γερμανό, πρόσθεσε: — Θα θυγώμε λίγο αργότερα... Πες στον κύριο κόμητα να μην άνυπομονή.

Ο Γερμανός άποσύρθηκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Γκρελούς έδγαλε τότε άπ' την τσέπη του τα έγγραφα του Έδμόνδου που θρискόντουσαν μέσα σ' ένα φάκελλο και τα έδωσε στην κόμησσα.

— Τι είν' αυτά, Γκρελούς; ρώτησε.

— Μερικά έγγραφα, κυρία κόμησσα, τα όποια χωρίς άλλο θα σας κανουν ευτυχισμένη. Είν' ένα χειρόγραφο, είδος ημερολογίου, και δυο επιστολές. Τα έγγραφα αυτά έδόθησαν στο θετό γυιό μου, ο όποιος μ' έπιφόρτισε να τα φέρω σε σας...

— Γκρελούς, μπορώ να τα διαβάσω μπροστά σου; ρώτησε η κόμησσα ζωηρά συγκινημένη.

— Όχι, κυρία, κόμησσα, να τα διαβάσετε αργότερα.

— Ξέρεις, Γκρελούς, τί περιέχουν;

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα.

— Τι θα μάθω άπ' αυτά;

— Λίγα πράγματα... Άλλά άπ' αυτά θα μάθετε πληροφορίες για το παιδί που χάσατε και για το όποιο μιλήσατε μία μέρα μπροστά μου...

Η κόμησσα έγινε λευκή σαν το χιόνι και, τρέμοντας συγκορμη, στήριχτηκε στο μάρμαρο του τζακιού.

— Λοιπόν, αυτά τα έγγραφα..., είπε η Βαλεντίνη διατάζοντας.

— Άνθηκαν στο γυιό της κυρίας κομήσσης ντε Μπονσιέρ, σ' αυτόν που λεγόταν Έδμόνδος. Το χειρόγραφο - ημερολόγιο το έγραψε με το ίδιο του το χέρι και γι' αυτό ο θετός γυιός μου σας το στέλνει.

— Ο γραφικός χαρακτήρας του γυιού μου! φώναξε η κόμησσα.

Και με άνυπόμονα χέρια, έσκισε το φάκελλο, άνοιξε το γράμμα και διάβασε άχόρταγα μερικές γραμμές. Άλλά άμέσως, τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα κ' έφερε το χειρόγραφο στα χείλη της.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε. Τι πρόκειται να μάθω; Ποιά χαρά μου στέλνεις; Ποιός έδωσε τα έγγραφα αυτά στο θετό γυιό σου, Γκρελούς;

— Ένας άνθρωπος στον όποιο τα είχε έμπιστευθή ο γυιός σας πριν πεθάνη.

— Και γιατί τα έδωσε στο θετό γυιό σου κι' όχι σε κανέναν άλλο;

— Γιατί, γιατί, ψέλλισε ο Γκρελούς, νόμιζε πως ήταν δυνατόν να τον βοηθήσουν να ξαναβρή την οικογένεια της μητέρας του...

— Και την οικογένεια του πατέρα του, Γκρελούς, την οικογένεια του πατέρα του;

— Ο Έδμόνδος δεν ζητάει την οικογένεια του πατέρα του, κυρία κόμησσα, άφου ο πατέρας του έχει πεθάνει εδώ κ' είκοσι χρόνια...

— Ά! σε λίγο θα σ' έρωτήσω γι' αυτό Γκρελούς... Έξακολούθησε τώρα την ιστορία που μου ειηγήσαν προ όλλιγου, όταν μας διέκοψε ο Γερμανός. «Έλεγεσ λοιπόν ότι το παιδί που άνέθρεψες, ο Έδμόνδος, έφτασε τυχαιώς στο

Σαιντ-Ιρουίν. Έκει, μόλις είδε τους δυο πέτρινους σκυλούς, μπρός στην πόρτα του ξενοδοχείου, θυμήθηκε ότι η μητέρα του, κατά την παιδική του ηλικία τον είχε οδηγήσει στο Σαιντ-Ιρουίν κι' ότι η δυστυχισμένη ενώ πήγαινε από το μέρος αυτό στο Γκρέυ, έξαντλημένη από το κούο, έπεσε άπάνω στα χιόνια...

— Μάλιστα, κ' ρία κόμησσα.

— Και τί έμασε;

— Τίποτε.

— Πώς, άγνοεί κι' αυτό το όνομα της μητέρας του.

— Άγνοεί το οικογενειακό της όνομα γιατί δεν άναφέρειται καθόλου στα έγγραφα που σας έδωσα... Έμαθε όμως από τα έγγραφα αυτά πως η μητέρα του λεγόταν Λουκία.

Ω! Λουκία! Λουκία! φώναξε η κόμησσα ντε Μπονσιέρ. Ο Γκρελούς την κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Έξακολούθησε, φίλε μου, του έπτε, προσπαθώντας να διατήρηση τη γαλήνη της. Μη μου κρύψεις τίποτε... Πες μου πως ο θετός γυιός σου συνάντησε τον άνθρωπο, ο όποιος του έδωσε τα έγγραφα που μου έφερες.

— Κυρία κόμησσα, ήταν πάλι μία σύμπτωση.

— Πες καλύτερα η θεία Πρόνοια, Γκρελούς.

— Λοιπόν, κυρία κόμησσα, η θεία πρόνοια έβαλε στο δρόμο του Έδμόνδου, ένα γέρο ζητιάνο όνομαζόμενο Μαρντοσέ, ο όποιος γνώρισε, φαίνεται τον πατέρα του και τη μητέρα του. Άλλά ο Μαρντοσέ αυτός, για λόγους τους όποιους θεώρησε καθήκον του να κρύψη, δεν μπόρεσε να πη στον Έδμόνδο το οικογενειακό όνομα της μητέρας του.

— Αυτό είνε πολύ παράδοξο.

— Άκόμα πιο παράδοξο μάλιστα, κυρία κόμησσα, για τι ο γέρο Μαρντοσέ έκανε στον Έδμόνδο άλλες σπουδαιότατες άποκαλύψεις.

Η κόμησσα ντε Μπονσιέρ έβαλε τα δυο της χέρια έπάτω στο μπράτσο του Γκρελούς.

— Σε άκούω, είπε, με πνιγμένη φωνή.

— Ένα θράδυ, ο γέρο Μαρντοσέ ώδήγησε τον Έδμόνδο σ' ένα νεκροταφείο...

— Λοιπόν... Λοιπόν...

— Έκει τον έπηγε σ' ένα τάφο στην πλάκα του όποιου ύπήρχε μία φοβερή έπιγραφή.

— Τι έγραψε η έπιγραφή αυτή, Γκρελούς;

— Δυο λέξεις και μία χρονολογία κυρία κόμησσα. Τις λέξεις: «Π έ θ α ν ε δ ο λ ο φ ο ν η μ έ ν ο ς» και τη χρονολογία «20 Ιουνίου 1858».

— Τελείωσε Γκρελούς, τελείωσε! ψιθύρισε η κόμησσα με φωνή σχεδόν στυμμένη.

— Ο Μαρντοσέ είπε τότε στον Έδμόνδο: «Βρίσκεσαι μπρός στον τάφο του πατέρα σου!» Τότε ο Έδμόνδος θυμήθηκε ξαφνα ότι είχε ξαναμπή στο νεκροταφείο του Φρεμικούρ, γονάτισε και μέσα στη μνήμη του ζήτησε μία προσευχή που του είχε μάθει η μητέρα του και την όποια πρόσφερε με σιγανή φωνή.

— Τι είπε κατόπιν ο Μαρντοσέ;

— Ο Μαρντοσέ είχε οδηγήσει πιθανόν τον Έδμόνδο στο νεκροταφείο για να θεσπαιωθή άν ήταν ο γυιός του δολοφονημένου. Μη έχοντας πειρά γι' αυτό καμμία άμφιβολία, τον πληροφορήσε τότε ότι ο πατέρας του λεγόταν Έδμόνδος όπως κι' αυτός, ότι κι' ο πατέρας του άγνοούσε το οικογενειακό του όνομα κι' ότι ένας άθλιος τον δολοφώνησε για να τον κλέψη.

— Το ξέρω αυτό, Γκρελούς... Ο άνθρωπος για τον όποιο μιλάς λέγεται Ζάν Ρενώ και καταδικάστηκε σε ισόβια θανάτωση...

— Πώς! φώναξε ξαφνιασμένος ο Γκρελούς, η κυρία κόμησσα ξέρει...

— Το θλιβερό θάνατο του γυιού μου;... Ναι, Γκρελούς, τον έμαθα. Αυτό όμως που άγνοούσα και που μου το πληροφορείς τώρα εσύ, είνε ότι το δυστυχισμένο έκείνο όρφανό που θρήκες στο δρόμο, είνε και αυτό παιδί μας, το παιδί του παιδιού μας!

Και μ' ένθουσιασμό φώναξε:

— Ά! ο Θεός μάς λυπήθηκε!... Άφου μάς τιμώρησε τόσο σκληρά κι' ενώ το μέλλον μας φαινόταν χωρίς καμ' μία έλπίδα, φύλαγε για μάς μία υπερτάτη χαρά... Γκρελούς, Γκρελούς, γιατί δεν μου έφερες τον έγγονό μου; Ο Γκρελούς χαμήλωσε το κεφάλι του.

— Γιατί δεν μου άπαντάς; ρώτησε η κόμησσα. Ο Έδ-

μόνος θρίσκειται στο Παρίσι;

— Ξαναγύρισαμε σήμερα το πρωί, άφου πρώτα περάσαμε άπό το Άρφέλ, όπου ο καλός κ. Μπρικάρ μας πληροφορήσε ότι θρискόσαστε στο Παρίσι.

— Γιατί δεν ήρθε εδώ μαζί σου;

— Κυρία κόμησσα, λυπάμαι γιατί είμαι άναγκασμένος να σας πω την αλήθεια.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κυρία κόμησσα, ο Έδμόνδος δεν άναγνωρίζει κανένα δικαίωμα στον έαυτό του και μ' έπιφόρτισε να σας δηλώσω ότι δεν ζητάει τίποτε, ότι δεν θέλει τίποτε...

— Αυτό δεν είνε δυνατόν! φώναξε η κόμησσα πολύ ταραγμένη, αλλά είνε παιδί μας, Γκρελούς, είνε παιδί μας, καταλαβαίνεις;

— Είνε σχεδόν θέβαιο ότι η μητέρα του δεν είχε παντρευτή τον γυιό σας, κυρία κόμησσα, και ότι είνε νόθος. Δεν υπάρχει λοιπόν κανένα έγγραφο. Τίποτε άπολύτως δεν άποδεικνύει ότι είνε έγγονός σας...

— Άλλά άπεναντίας τα πάντα, ναι, τα πάντα το άποδεικνύουν αυτό, Γκρελούς. Μήπως εγώ δίστασα να τον άναγνωρίσω; Ω! άναγνωρίζω την περηφάνειά του, τη λεπτότητα των αισθημάτων του και της φιλοτιμίας του, τα όποια φανερώνουν μεγάλο χαρακτήρα κ' ευγενική ψυχή. Άλλά να είσαι ήσυχος, θα κατορθώσουμε να καταικήσουμε τους δισταγμούς του. Ά! η καλωσύνη του θεού είνε άπέραντη. Άφαίρεσε άπό μάς τα δυο παιδιά μας και μάς δίνει τρίτο...

Και η κόμησσα, μη μπορώντας να κρατηθή περισσότερο, άναλύθηκε σε λυγμούς.

— Εγυσα πολλά δάκρυα στη ζωή μου, εξακολούθησε, αλλά σήμερα κλαίω από χαρά. Πολύ σπανια, ποτέ ίσως, δεν αισθανθήκα στη ζωή μου τέτοια ευτυχία. Δεν ζητώ να μου πης τί συνέβη μεταξυ του Έδμόνδου και του Μαρντοσέ μετά την έπίσκεψι στο νεκροταφείο, γιατί το μαντεύω. Ο Μαρντοσέ ήταν αυτός που φύλαγε τα έγγραφα τα όποια μου έδωσες και τα όποια θα διαβάσω μ' ευδαιμονία, με μέθη. Έχω να σου κάνω και άλλες έρωτήσεις για το γέρο Μαρντοσέ και για άλλα πρόσωπα, αλλά αργότερα, αργότερα. Για την ώρα θέλω να συλλογιστώ μόνο τον Έδμόνδο και ν' άσχοληθώ μόνο με το παιδί μας...

Σήμανε το κουδούνι κι' άμέσως παρουσιάστηκε ο Γερμανός, ο όποιος περιέμενε στον αντιθάλαμο.

— Παρακάλεσε τον κ. κόμητα να έλθη άμέσως εδώ, του έπτε η Βαλεντίνη.

Επειτα, ξαναγυρίζοντας προς τον Γκρελούς, έπρόσθεσε:

— Πόση ευγνωμοσύνη σου χρωστάμε, είπε. Ά! ποτέ δεν θα μπορούσαμε να ξεφλήσουμε το χρέος μας σε σένα... Άλλά θα μείνης κοντά του, δεν θα χωρισθήτε. Στάθηκες γι' αυτόν πατέρας του, σε αγαπά... Άλλοιώς θα ήταν άχάριστος... Είνε μεγαλόψυχος και καλός... Θεέ μου! Πόσο άνυπομονώ να τον δω και να τον σφίξω στην άγκαλιά μου... Άλλοτε, όταν έρχόσουν στο Άρφέλ και μου μιλούσες γι' αυτόν, με κυρίεμα μία παράδοξη συγκίνηση και νόμιζα ότι κάποια χαρά πλημμύριζε την ψυχή μου... Θυμάσαι, Γκρελούς, πόσες φορές σε παρακάλεσα, να μου τον ξαναφέρεις;

— Άλήθεια, κυρία κόμησσα...

— Κι' ενώ ήξερα αυτόν άπ' όσα μου είχες πη σχετικώς, τον αγαπούσα κιόλας. Ά! που να φανταστώ τότε... Η θεία Πρόνοια σ' ώδήγησε στο Άρφέλ, Γκρελούς... Ο Θεός και αυτή τη φορά μάς άπέδειξε τη σοφία του και την καλωσύνη του... Πες μου, φίλε μου, είνε ψηλός, είν' ώραίος; Ω! μοιάζει τάχα του πατέρα του;

— Άγνοώ άν μοιάζει του πατέρα του, αλλά πριν από λίγο κύτταξα αυτή την εικόνα, νόμιζα ότι βλέπω τον ίδιο...

— Είσαι θέβαιος γι' αυτό; Μοιάζει του κόμητος ντε Μπονσιέρ;

— Είνε ο ίδιος κι' άπαράλλαχτος, κυρία κόμησσα...

— Και έλεγεσ πως δεν υπάρχει άπόδειξις ότι είνε γυιός μας! φώναξε η κόμησσα μ' άνέκφραστη χαρά.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε και μπήκε στο σαλόνι ο κόμης ντε Μπονσιέρ.

10

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ

Η κόμησσα έτρεξε προς το σύζυγό της, τον έπηρε άπό το χέρι και τον ώδήγησε στη μέση της αίθουσας.

— Κύριε κόμη, φώναξε με φωνή που έπαλλε από συγκίνηση και με μάτια που άχτινοβολούσαν από χαρά, δεν είμαστε πειά μόνοι στον κόσμο. Το όνομά σας δεν θα σβύση, μάς μένει ένα παιδί...

Ο κόμης κύτταξε τη σύζυγό του κατάπληκτος και άνήσυχος.

Νόμιζε για μία στιγμή πως είχε χάσει το λογικό του.

— Ά! δεν μπορείτε να με πιστέψετε, ξαναείπε η κόμησσα, Είν' ένα θαύμα που ο Θεός έκανε για μάς...

— Προς Θεού, έξηγηθήτε! είπε ο κόμης με τρεμάμενη φωνή.

— Θα με καταλάβετε άμέσως, όταν η δυστυχισμένη Λουκία έφυγε άπ' το πατρικό της σπίτι έπρόκειτο να γίνη μητέρα...

— Λοιπόν; Λοιπόν;

— Το παιδί της ζή, κύριε κόμη. Βρίσκεται στο Παρίσι... Το άνέθρεψε ο άγαθός και τίμιος αυτός άνθρωπος... Ά! μπορείτε να τον ευχαριστήσετε, γιατί στάθηκε άξιος της άποστολής που άνέθεσε, σ' αυτόν. Με την άφοσίωσή του και την εργασία του, το δυστυχισμένο αυτό όρφανό, έλαβε λαμπρή άνατροφή και τον έκανε άξιό μας...

Θα έχανάμε πολλή ώρα τώρα αν σας διηγούμην με ποιο τρόπο ο Μερνυμος Γκρελούς θρήκε το παιδί στο δρόμο προ δεκατριών και πλέον χρόνων και πως άνακάλυψε ότι ήταν γυιός του Έδμόνδου και της Λουκίας...

— Όλες η ένδειξεις, κύριε κόμη, ύπάρχουν ότι είνε παιδί μας και δεν χωράει καμμία άμφιβολία...

Και η κόμησσα, άφου στάθηκε μία στιγμή, ξαναείπε:

— Εέρτε με γυιόν μοιάζει το παιδί που ξαναβρήκαμε, ο γυιός του Έδμόνδου ντε Μπονσιέρ; Με σας, κύριε κόμη, με σας...

— Τώρα που βλέπω τον κύριο κόμητα, είπε ο Γκρελούς, βλέπω ότι του μοιάζει περισσότερο άπ' όσα μοιάζει με την εικόνα του.

— Το παιδί μας! Το παιδί του παιδιού μας! φώναξε ο κόμης σαν τρελλός. Ά! μόνο τη στιγμή αυτή βλέπω ότι ο Θεός μπορεί να με συγχωρέση.

Επειτα, παίρνοντας τα χέρια της κομήσσης τα φίλησε με παραφορά και έπτε:

— Δεν πιστεύω ότι η καρδιά μου θα μπορούσε να αισθανθή ακόμα χαρά.

— Ο Θεός είδε τη μετανοιά σας, είπε η κόμησσα, άκουσε τους λυγμούς σας, μέτρησε τα δάκρυά σας και έπτε: «Υπέφερεσ αρκετά!»

— Άς είνε εύλογημένος! φώναξε ο κόμης.

Γυρίζοντας έπειτα προς τον Γκρελούς, τον ρώτησε:

— Ο θετός σου γυιός ξέρει ότι είνε έγγονός της κομήσσης και του κόμητος ντε Μπονσιέρ;

— Το ξέρει, άπάντησε ο Γκρελούς.

— Τότε γιατί δεν ήρθε μαζί σου;

— Κύριε κόμη...

— Η κόμηση όμως τόν διέκοψε, λέγοντας:

— Θά σάς τὸ πῶ ἐγώ. Ὁ Ἐδμόνδος — γιατί ἡ Λουκία ἔδωσε στὸ παιδί της τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του — ὁ Ἐδμόνδος ξέρει ὅτι εἶνε παιδί ἐξώγαμο. Ἡ γραπτὴ ἀποδείξεις ὅτι εἶνε ἔγγονός μας, ἡ μόνος ἡ ὁποῖα ὑπάρχει ὅρισκον-ται στὰ ἔγγραφα αὐτά, πού μοῦ ἔδωσε ὁ Γκρελούς ἐκ μέρους του... Ἀντὶ ὅμως νὰ θελήσῃ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ἔγκαταλείπει σ' ἐμᾶς. Δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ ὅτι στὴν περίπτωση αὐτὴ ὑπάρχουν ἄλλα δικαιώματα ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνα πού παραδέχονται οἱ νόμοι. Νομίζει τέλος ὅτι εἶνε γιὰ μᾶς ἕνας ξένος. Ἀν καὶ πτωχός, ἀπὸ ἕνα αἰσθη-μα, λεπτότατος κ' εὐγενικῆς περηφάνειας τὴν ὁποία θὰ ἐκτιμῆσατε ὅσο κ' ἐγώ, δὲν θέλει νὰ ζητήσῃ τίποτε ἀπὸ μᾶς.

— Ἐχεῖ δίκη, εἶπε ὁ κόμης. Πράγματι δὲν πρέπει τί-ποτε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ἐμεῖς πρέπει νὰ τοῦ δώ-σουμε τὰ πάντα.

— Τώρα ξέρετε, κύριε κόμη, γιατί ἀρνήθηκε νάρθῃ ἐδῶ.

— Λοιπόν, ἀφοῦ εἶν' ἐτσι, εἶπε ὁ κόμης, θὰ πάμε νὰ τὸν θροῦμε ἐμεῖς.

— Αὐτὸ ἐτοιμαζόμουν νὰ σᾶς προτείνω κ' ἐγώ, ἀπάντη-σε ἡ Βαλεντίνη.

— Τότε ἂς φύγουμε... Τὸ ἀμάξι μᾶς περιμένει...

— Μιὰ λέξι ἀκόμα, κύριε κόμη.

— Λέγετε.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε γιὰ τὸν Ἐδμόνδο;

— Ὅ,τι θὰ ἔκανα, γιὰ τὸ παιδί μας.

— Δὲν εἶνε ἀκόμα παιδί μας...

— Θὰ τὸν υἱοθετήσουμε...

— Χρειάζεται σ' αὐτὸν ἕνα ὄνομα...

— Θὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τῶν Μπονιέρ ἢ τῶν Ἀρφέλ. Ἐ-σεῖς θὰ διαλέξετε...

— Θὰ τοῦ δώσουμε τὸ δικό σας, κύριε κόμη.

— Λοιπόν, θὰ ὀνομαστῇ ὑποκόμης ντὲ Μπονιέρ.

— Ἡ κόμηση ἐβγαλε μιά χαρούμενη κραυγὴ καὶ ἀπλόωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸ σύζυγό της, λέγοντάς του μὲ φωνὴ πού ἔπαλλε ἀπὸ συγκίνησι:

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐπειτα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Γκρελούς, τὸν ρω-τήσε:

— Εἶο' εὐχαριστημένος;

— Ὁ Γκρελούς ψιθύρισε μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια. Δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησιν του καὶ ἄφωνα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Ἀς μὴ χάνουμε στιγμήν εἶπε ἡ κόμηση. Ἀνυπομονῶ νὰ ἴδῃ τὸ ἀγαπημένο μας παιδί... Ὡ! πόσο θὰ τὸ ἀγα-πήσω!

— Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς στὴν αὐλή, ὅπου περίμενε τὸ ἀμάξι.

— Ὁ κόμης κ' ἡ κόμηση κάθισαν μέσα, κι' ὁ Γκρελούς πλάι στὸν ἀμάξι. Τὸ ἀμάξι ἐκίνησε κ' ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά στάθηκε στὴν ὁδὸ Ὁρους τῆς Ἀγίας Γενεθιῆς.

— Τὸ μικρὸ διαμέρι-σμά μας βρίσκεται στὸ δεύτερο πάτωμα, εἶπε ὁ Γκρελούς. Ἐπιτρέψατε μου νὰ περάσω πρῶτος γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὸ δρόμο.

— Σὲ ἀκολουθοῦμε, ἀ-πάντησε ὁ κόμης.

— Θεέ μου! σκεφτόταν ὁ Γκρελούς καθὼς ἀνέβαι-νε τὴ σκάλα. Πόσο θὰ ἐκπλαγῇ ὁ Ἐδμόνδος. Τί θὰ πῇ...

— Στάθηκε στὸ κεφαλό-σκαλο καὶ περίμενε ν' ἀ-νεβῇ ὁ κόμης κ' ἡ κό-μηση σὲ τρεῖς φορές.

— Ἐπειτα προχώρησε σὲ μιά πόρτα καὶ τὴ χτύπη-σε τρεῖς φορές.

— Ὁ Ἐδμόνδος ἀνοίξε.

— Ἐπὶ τέλους ξανα-γύρισε... ἄρχισε νὰ λέη.

— Ἀλλὰ στάθηκε βλέπον-

τας τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμηση, τοὺς ὁποίους χαιρέτη-σε μὲ μιά κλίσιν τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀποσύρθηκε στὸ θάθος τοῦ δωματίου.

— Ὁ Γκρελούς παραμέρισε γιὰ νὰ περάσουν ὁ κόμης κ' ἡ κόμηση, οἱ ὁποῖοι μῆλκαν πρῶτοι. Ἐπειτα μῆλκε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἐδμόνδος δὲν καταλάβαινε ἀκόμα καὶ φαινόταν σὰν νὰ ρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ θετὸ κατέρα του.

— Ἐξαφνὰ ἔκανε μιά κίνησιν καὶ τὸ ὠραῖο καὶ νεανικό του πρόσωπο, θρέθηκε στὸ φῶς.

— Λοιπόν, κύριε κόμη, τὸν ἀναγνώριζετε; ρώτησε ἡ κόμηση.

— Ἐχεῖ στὸ μέτωπό του τὸ ἔγγραφο τῆς γεννήσεώς του, ἀποκρίθηκε ὁ κόμης ντὲ Μπονιέρ.

— Ἀ! Γκρελούς! Γκρελούς! εἶπε ὁ νέος μ' ἐπιτιμητι-κὸ τόνο. Μὲ πρόδωσες...

— Τὸν ἀκοῦτε, κυρία κόμηση, τὸν ἀκοῦτε; εἶπε ὁ δυ-στιχημένος Γκρελούς μὲ ὕψος περιλπου.

— Τότε ἡ κόμηση, γεμάτη χαρὰ, προχώρησε πρὸς τὸ νέο καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά της, φωνάζοντας:

— Ἐδμόνδε! Παιδί μου!...

— Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος, διστάζοντας χλωμός, λαχανια-σμένος.

— Ὁ κόμης ἔπιασε τότε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι παιδί μας. Ἀπὸ σήμερα ὀνομάζεσαι Ἐδμόνδος ντὲ Μπονιέρ.

— Καὶ τὸν ἔσπρωξε στοργικὰ πρὸς τὴν ἀγκαλιά της κο-μῆσης, προσθέτοντας μὲ φωνὴ σοφάρη κ' ἐπίσημη:

— Ὑποκόμης ντὲ Μπονιέρ, φίλησε τὴ μητέρα σου.

— Ἡ κόμηση τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μὲ μιά τρελ-λὴ λαχτάρα.

— Μὰ αὐτὸ εἶν' ὄνειρο! ἔλεγε ὁ Ἐδμόνδος ἐκστατικός.

— Εἶπε ὄνειρο!

— Ὅχι τοῦ ἀπάντησε ἡ κόμηση, εἶνε ἡ εὐτυχία γιὰ ὁ-λους μας.

— Μὰ δὲν ξέρω τίποτε, ξαναεἶπε ὁ νέος σὰν τρελλός, δὲν ξέρω τίποτε...

— Εἶσαι παιδί μας... Εἶσαι ἀπὸ σήμερα τὸ μοναδικό καὶ πολυαγαπημένο μας παιδί!

— Παιδί σας ἐγώ; Ἐγώ!...

— Μετὰ τρεῖς μέρες, ἀπάντησε ὁ κόμης, θὰ σοῦ δώσω τὸ ὄνομα ντὲ Μπονιέρ πού σοῦ ἀνήκει καὶ θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ τὸ φέρῃς περὶ φαντα. Ἐγώ κ' ἐσύ, παιδί μου — ἐξακολουθήσε — θὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε τὴν κόμηση ντὲ Μπονιέρ, τὴ μητέρα τοῦ πατέρα σου, νὰ ξε-χάσῃ ὅσα ὑπέφερε ἐδῶ καὶ τόσες δεκαετηρίδες... Ἐσύ θὰ γίνῃς ἡ χαρὰ μας καὶ ἡ παρηγορία μας.

— Ἐπειτα ἡ κόμηση ἐπρόσθεσε:

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας σου, Ἐδ-μόνδε, τὴν ξέρουμε, ἀλλὰ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἔχεις πειὰ νὰ ζητήσῃς τίποτε ἀπ' αὐτή!...

— Ἐπιθυμοῦσες ἕνα ὄνομα κι' ὁ κόμης ντὲ Μπονιέρ σοῦ τὸ δίνει. Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἦρθε νὰ τὸ ζητήσῃς ἐσύ. Ὁ Γκρελούς, τὸν ὁποῖο κατη-γοροῦσες πρὸ ὀλίγου ὅτι σὲ πρόδωσε, μοῦ εἶπε τὰ πάντα.

— Ἦθελες νὰ μείνῃς πτωχός, ἀγνωστός, ἐγκαταλειμμέ-νος, ὀρφανός, χωρὶς οἰκογένεια... Λοιπόν, ἐμεῖς σοῦ φέρ-νουμε τὸ ὄνομα αὐτό. Δὲν ἤθελες νὰ ρθῇς σὲ μᾶς...

— Ἦρθαμε ὅμως ἐμεῖς νὰ σὲ πάρουμε.

— Νὰ μὲ πάρετε;

— Ναί, παιδί μου, ἀ-πάντησε ὁ κόμης. Θὰ σὲ πάρουμε στὸ μέγαρο ντὲ Μπονιέρ.

— Κι' αὐτός; Κι' αὐ-τός; φώναξε ὁ Ἐδμόν-δος, ὀρμώντας πρὸς τὸν Γκρελούς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποσυρθῇ σὲ μιά γωνιά κ' ἔκλαιγε σιωπηλὰ.

— Θὰ πάρουμε μαζί μας καὶ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν ἄνθρωπο πού σὲ μεγαλώ-σε, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Αὐτὸς πού στάθηκε γιὰ σένα πατέρας θὰ εἶνε στὸ ἐξῆς μέλος τῆς οἰκογε-νείας μας.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸ δι' ἑν ἔτος Δραχ. 250 Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6 Ἐξέμηνος » 125 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ σελλι-νισ 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους Δραχ. 5

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φθλ-λὸν πώλησιν, ἡ Ἐταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπρωσώπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλο-πούλου.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΣΝΟΜΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ἀρθρο τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Βαλαντὲν Μάνδελσταμ)

ΠΟΥΘΕΝΑ ἴσως, ὅσο στὸ Χόλλυγουντ, δὲν ὑπάρχει τόση διάκρισις μεταξὺ τῶν κοινωνιῶν ἢ μάλλον τῶν ἐπαγγελματικῶν τάξεων. Πραγματικὸ σινικό τεῖχος χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους, πού θρίσκονται σὲς οἰάφορες θωμίδες τῆς κινηματογραφικῆς ἱεραρχίας καὶ ποτὲ μιά μεγάλη «στάρ» δὲν ἔρχεται στὴν παραμικρὴ ἐπικοινωνία μὲ ἡθοποιούς πού δὲν ἔχουν κάποια φήμη.

Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἐτῶν, ὑπῆρχε ἕνα μέρος, ὅπου ὅλοι γινόνοσαν ἴσοι. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν τὸ ἐστια-τόριο τοῦ στούντιο. Ἐθλεπε κανεῖς ἐκεῖ κομπάρσους, θεν-τέτες, σκηνοθέτες, ἐπιχειρηματίες, νὰ στριμώγνουν ὁ ἕ-νας τὸν ἄλλον. Πολλὲς φορές, ἡ ἴδια ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, γεμάτη μετριοφροσύνη, γευματίζει σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀνά-μεσα στοὺς ἄλλους ἡθοποιούς, χωρὶς νὰ τῆς δινῇ κανεῖς τὴν παραμικρὴ προσοχή. Ὁ μακαρίτης Λὸν Τσάνεϋ ἔτρω-γε πρόχειρα ἀνάμεσα στοὺς κομπάρσους καὶ τοὺς ἐργά-τες. Κι' ὁ ἀμύλητος ἐπιχειρηματίας Χήρστ μαζί μὲ τὴν ἐρωμένη του Μάριον Νταϊδς καὶ μὲ δόλοκληρη βασιλικὴ ἀκολούθια, νὰ προγευματίζουν ἀνάμεσα σ' ὅλο τὸ πλῆ-θος τοῦ στούντιο.

Μὰ οἱ καιροὶ αὐτοὶ ἄλλαξαν. Σήμερα στὴ «Μέτρο-Γκολ-ντουν — Μάγερ» ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ περίπτερο μὲ πολυ-τελεστάτην τραπεζαρία, ἀγνωσθῆριο, ξεχωριστὴ κουζίνα, ὑπνέτες ἀπ' τὴ Καθάη, ὅπου οἱ μεγιστάνες τοῦ κινημα-τογράφου παίρνουν τὰ γεύματά τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ ἄλλα στούντιο.

Καὶ ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ γίνῃ αὐτό, γιατί τὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ ἕνα μπουεμικὸ χωρὶς καλλιτεχνῶν πού ἦταν στὴν ἀρ-χή, ἐξελίχθηκε σὲ πρωτεύουσα τοῦ παγκοσμίου κινηματο-γράφου ὁ ὁποῖος ἀποφέρει κέρδη διακατομυριῶν.

Μὰ, μὲ τὴν εὐημερία καὶ τὸν πλοῦτο, ἔκανε τὴν εἰσοδὸ του, ὅπως ἦταν φυσικὸ, καὶ ὁ σνομπισμὸς στὸ Χόλλυγουντ. Κάθε θεντέττα προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ κατα-φεύγει συχνὰ σ' ἐξωφρενι-σμούς.

Παραδειγμα τὸ ζήτημα τῶν ὑπηρετῶν. Ἡ θεντέττα διαμ-φισθῆτοῦν μὲ χιλιάδες δολ-λάρια, τοὺς ὑπνέτες πού ἔ-χουν ἀριστοκρατικούς τρά-πους κι' ἐμφάνισιν. Καὶ ἰδεώ-δεις ὡς πρὸς αὐτά, εἶνε οἱ Ἀγγλοὶ ὑπνέτες, οἱ ὁποῖοι ἀμειβονται περισσότερο ἀπ' ὁ-λους τοὺς ἄλλους στὸ Χόλλυ-γουντ.

Ἐτσι ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ εἶχε πάρει σωφὲρ τῆς ἑναι Ἀγγλο πού εἶχε ὑπνέτησιν τὸν λῆρδο Κίτσεναρ καὶ τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου Ἀλβέρ-το κι' ὁ ὁποῖος, ὅπως ἄλλοτε γιὰ τοὺς ὑψηλοὺς κυρίους τοῦ ἐξασκοῦσε καὶ κοντὰ στὴ Μάρλεν καθήκοντα σωματο-φύλακος.

Συχνὰ ἡ θεντέττα ἀπαι-τοῦν ἀπὸ τοὺς ὑπνέτες αὐ-τοὺς ἕνα τάκτ, μιά διακριτικὴ τη-τα πού δὲν τὰ ἔχουν οἱ συ-νηθισμένοι ὑπνέτες. Τέτοια ἦταν ἡ Ἀλμα, ἡ καμαριέρα τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ἡ ὁ-ποία ὑπνέτησε τὴν μεγάλη θεντέττα ἐφτὰ δόλοκληρα χρό-νια πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα,

χωρὶς νὰ τῆς θγῇ ποτὲ λέξις ἀπ' τὸ στόμα της ὡς πρὸς τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς κυρίας της. Μὰ κ' ἡ Γκάρμπο τὴν ἀντάμειψε, δίνοντάς της ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Τώρα τὴν ἀντικαθιστᾷ ἐπαξίως, κοντὰ στὴν βασιλίσσα τοῦ κινηματογράφου μιά νεαρή μαύρη πού τὴν λένε Χαζέλ.

Ἡ Λίμπυ Ταῦλορ, ἡ μαύρη ὑπνέτρια τῆς Μαίη Γου-έστ, μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς καθηκόντων, ἔχει ἀναλάβει νὰ διασκεδάσῃ τὴν κυρία της, ὅταν ἡ τελευταία ἔχῃ ἀκεφίες. Ἡ Λίμπυ Ταῦλορ εἶνε μιά κωμικὴ ἐκ γενετῆς κι' ἔχει παί-ξει συχνὰ διαφόρους ρόλους στὰ φιλμ τῆς Μαίη Γουέστ.

Τὸ Χόλλυγουντ εἶν' ἐπίσης ἡ πόλις τῶν μεγάλων ἐνθου-σιασμῶν πού σβύνουν ἐντελῶς σὲ λίγες ὀδομάδες ἢ μῆνες. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦταν ἡ μόδα νὰ κάνουν οἱ ἀστέρες ἐγ-χειρήσεις σκώληκοειδίτιδος. Πήγαιναν κι' ἔμεναν στὸ νο-σοκομεῖο λίγες μέρες καὶ δεχόντουσαν ἐκεῖ τοὺς φίλους τους.

Ἐπειτα, ἦρθε ἡ μόδα τῶν ἀμυγδαλῶν, τίς ὁποῖες ὁλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ μὲ ἐπέμβασι τοῦ χειρουργοῦ πού ἦταν περισσότερο τῆς μόδας.

Κατόπιν ἔγιναν τῆς μόδας ἡ μοτοσυκλέττες πού τίς ἐξέθα-ψαν ἀπ' τὴ λήθη τους ἡ θεντέττες πού ἤθελαν νὰ διατηρή-σουν τίς γραμμὲς τους. Δὲν ἔθλεπε κανεῖς σὲς λεωφόρους τοῦ Χόλλυγουντ παρὰ γυναῖκες μὲ μοτοσυκλέττες.

Ἐντετα ἐγκαινιάστηκαν ἡ δίαιτες πού σακάτευαν τὴν ὑγεία χιλιάδων νέων γυναικῶν καὶ σημειώσαν ἀναριθμη-τα θύματα, μεταξὺ ἐκείνων, ἡ ὁποῖες, καθ' ὑπόδειξιν δια-φόρων τσαρλατάνων, θέλοντας ν' ἀδυνατίσουν ἔπαυσαν πειὰ νὰ τρᾶνε.

Γιὰ λίγον καιρό, ἡ κοῦρ-σες τῶν λαγωνικῶν χαλοῦσαν κόσμιο. Μὰ σήμερα εἶνε περισ-σότερο τῆς μόδας τὰ ἄλογα.

Ἀρκετοὶ ἀστέρες μάλιστα, ὁ-πως ὁ Κλάρκ Γκέμπλ, ὁ Μπίνγκ Γκρόσμπυ, ὁ Ἀλ Τζόνσον, ὅχι μόνο εἶνε θερ-μοὶ θιασώτες τους, μὰ ἔχουν καὶ δικούς των σταύλους, ὁ-που μεγαλώνουν ἄλογα.

Ἐπίσης τῆς μόδας εἶνε ἡ καλλιέργεια γυμνικῶν καὶ φρούτων, καὶ ἀρκετοὶ ἀστέ-ρες ἔχουν ὡς γ-ὲρ-ὲς τους ν' ἀ-ποκτήσουν σὲς Σάν Φερνάντο Βάλλεθ — μιά εὐφορὴ πεδιά-δα πού βρίσκεται ἀνάμεσα στὸ Ἰλὸς Ἀντζελες καὶ τὴν Σάντα Μπαρμπάρα — ἕνα ράν-τσο μὲ ἐσπεριδοειδή, ὅπου νὰ μεγαλώνουν κόττες καὶ κου-νέλια. Ὁ κωμικὸς Φέλντς ἔ-χει τὸ καλλίτερον ἀπ' αὐτὰ τὰ «ράντς».

Μιά ἄλλη μόδα εἶνε καὶ τὸ δεύτερο ἐπαγγελματικὸ ἐκτός ἀ-πὸ τὸ κινηματογραφικὸ. Ἐ-τσι ὁ λαοφίλης πρωταγωνι-στῆς Τζῶρτζ Ο' Μπριέν ἔχει ἱ-στοίαι σχολετο ἱππασίας, ὁ Σάρελ Ρούτζι πούλαει σκυ-λιά, ὁ Μπερτ Βήλερ νοικιά-ζει διαμερίσματα, ὁ πε-ρίφημος κωμικὸς Ἐντν Κάν-τορ ἔχει ἀνοίξει ἕνα κατάστη-μα ἀρχαιοτήτων, ὁ Ρέτζι-ναλντ Ντέννυ πούλαει μον-τέλλα ἀεροπλάνων, ὁ Ράφλ Μπελαμί καὶ ὁ Σάρελ Φαρρέλ διευθύνουν μιά λέσχη στὸ Πάάμ - Μπρίγκς, ὅπου κ' ἡ (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ἡ Μαίη Γουέστ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Ἀμερικανὶς θεντέττα Ἐλλεν Σοδλερ στὸ φιλμ «Ἀκόμη μιὰ νύχτα».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Τὸ νέο ἀστέρι τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ἡ Σουηδὶς Ζάρα Λεάντερ, στὸ φιλμ «Παραμάττα».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΓΚΙΤΤΑ ΑΛΠΑΡ: Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ!

[Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο του Βιεννέζου δημοσιογράφου Χάνς Φόρμπεν, στενού φίλου της «γυναικας»]

ΤΗΝ γοητευτική «βεντέτα» με τα τετράξανθα μαλλιά και τα σμαραγδένια μάτια την συνάντησα για πρώτη φορά στο «Πράτερ». Έκανε ήσυχη κι' ολομόναχη τόν περιπάτο της. Κατάλαβα φυσικά ότι αναζητούσε την περιπέτεια, έτσι ακριβώς σαν μιά φτωχή κι' ασημαντή όμορφη γυναικούλα, που προσφέρει τόν έρωτά της, για τόν εισιτήριο ενός «σινεμά». Σεβάστηκε λοιπόν τόν «εγκόγκνιτ» της και τήν άφησα ν' απολαύση όπως επιθυμούσε αυτή τόν έρωτά. Μα έκανα τήν αδιακρισία νά τήν παρακολουθήσω περίεργος νά ιδώ ποιός θά ήταν ό τυχερός που θά κέρδιζε, εκείνη τή μέρα, τήν καρδιά της.

Η Γκίττα Άλπαρ φαίνεται όμως ότι δεν ήταν και τόσο δύσκολη. Μεταξύ ενός πλούσιου γεροντοπαλλήκαρου, ενός καλοντυμένου οικογενειάρχη κι' ενός μαθητού της Στρατιωτικής Σχολής, προτίμησε τόν τελευταίο. Ήταν ένας λεπτός μά ροδοκόκκινος νέος σαν... ξεροξημένο φραντζολάκι. Τό γυμνασμένο σώμα του γινόταν ακόμη πιο ώμορφο στην καλορραμμένη στολή του. Η Γκίττα Άλπαρ τού έριξε τόν χαμόγελο της έτσι ακριβώς σαν τόν ψαρά που θάζει καλό δόλωμα στ' άγκυστρι του για νά πιάση έκλεκτό ψάρι και φυσικά τόν έκανε σκλάβο της όμορφιάς της...

Τούς έβλεπα πού προχωρούσαν έ ένας δίπλα στόν άλλο, πού μιλούσαν με οικειότητα και γελοῦσα με τόν προστατευτικό ύφος που είχε πάρει ό ευελπας.

Θέε μου, σκεφτόμουν, αν θρικόταν τώρα ένας άνθρωπος νά τού αποκαλύψη ότι συνόδευε τήν Γκίττα Άλπαρ, ασφαλώς αυτός ό ευελπας θά πέθαινε από τήν μεγάλη εὐτυχία του.

Αυτός όμως ήταν άπλως ευχαριστήμενος που είχε βρή μιά τόσο χαριτωμένη σύντροφο για νά διασκεδάση τήν «έξοδό» του...

Όταν τήν άλλη μέρα συνάντησα τήν Γκίττα Άλπαρ στο «στούντιο» και τήν είδα νά ακτινοβολή από τή χαρά της, δεν κινήθηκα και τής δήλωσα:

— Χρές, κάνετε ένα έγκλημα!

— Γιατί; άπόρησε ή Γκίττα Άλπαρ.

— Γιατί δολοφονήσατε τήν ψυχή έ-

νός ανθρώπου. Ποιός είναι αυτός; Ό

χθεσινός συνοδός σας! Έκείνος θά

σας φαντάζεται μιά άπλή νέα. Ένα

εργαζόμενο κορίτσι, μιά δακτυλογρά-

φο, μιά υπάλληλο, μιά μοδίστρουλα.

Είσατε άλλως τε τόσο άπλά ντυμένη

πού ούτε κι' αυτοί οί γνωστοί σας δεν

θά σας αναγνώριζαν. Έτσι κι' εκεί-

νος σας θεωρούσε μιά εύκολη κατάκτησι.

Τού ά-

ρέσατε, όχι γιατί είσατε ή Γκίττα Άλπαρ,

άλλά για τόν χαμόγελό σας, για τά γλυκά μάτια σας, για

τήν χάρι της όμορφιάς σας. Ό άνθρωπος αυτός θά μπο-

ρούσε ίσως νά σας ξεχάση. Μα τώρα, όταν θά σας αντι-

κρύση στόν κινηματογράφο και σας αναγνώριση θά γίνη

δυτυχισμένος σ' όλη του τή ζωή. Θά καταλάβη ότι ήταν

στά χέρια σας ένα παιγνιδάκι!...

Η Γκίττα Άλπαρ δεν θύωσε καθόλου από τά λόγια

μου. Χαμογέλασε μόνο με καλωσύνη και μου έδήλωσε:

— Έχετε δίκιο, φίλε μου!... Όστόσο αυτό τό πράγμα

δεν τό κάνω από έπίδειξι ή για νά διασκεδάσω με τήν α-

φέλεια τών άνδρων. Τό κάνω από ανάγκη. Η καρδιά μου

έπιθυμεί πάντα τήν τρυφερότητα. Είμαι ή γυναίκα που ζη-

τάει τόν έρωτά, σαν μιά φτωχή και δυστυχισμένη μοδ-

ίστρουλα. Θέλω νά χαρώ κι' έγώ τήν ζωή σαν όλους τούς

άπλους και ήσυχους ανθρώπους. Κι' αυτό είναι μιά παθο-

λογική αδυναμία μου. Μιά αδυναμία τών παιδικών μου

Μιά τελευταία φωτογραφία της Γκίττα Άλπαρ.

χρόνων. Όταν ήμουν μικρούλα, ή φίλες μου με κορούιδευαν για τήν τρυφερή καρδιά μου. Έγώ ήμουν πάντα τόν θύμα τού έρωτος κι' έγώ ήμουν πού έθγαίνα πάντα ζημιωμένη. Κι' αυτοί ακόμη οί πιό τρυφεροί κι' αίσθηματικοί φίλοι μου έπειτα από λίγον καιρό με ξεχνούσαν γιατί όπως δήλωναν, θαρίοντουσαν τīs τρυφερότητές μου και τά χάδια μου.

— Η Γκίττα Άλπαρ, έλεγαν, είναι ένα ψεύτικο κουκλάκι. Όπως τό θάλεις, όπως και νά τό περιποιηθής, όσο και νά τό θασανήσης, καθόλου δεν παραπονείται.

Άλλοτε πάλι μου συνέβη νά μου δηλώση έκνευρισμένος ένας φίλος μου:

— Έτσι μου έρχεται νά σου τίς... θρέξω!

— Και γιατί; άπόρησα. Έχεις τίποτε παράπονα έναν-

τίον μου;

— Γιατί, μου δήλωσε, διαρκώς συμφωνείς μαζί μου είτε σου λέω ψέματα, είτε σου λέω άνοησίες...

Κ' είχε κι' αυτός θέβαια δίκιο, γιατί δεν καταλάβαινε ότι τό μεγάλο μυστικό τής εὐτυχίας στη ζωή είναι νά παίρνης πάντα έπιφανειακά τά πράγματα και νά μη θέλεις νά εξακριβώσης τά αίτια κάθε ιστορίας.

Δεν πρέπει λοιπόν νά με κατηγορής για τήν ιδιοτροπία μου νά θέλω ν' άπολαυθάνω τόν έρωτά σαν μιά φτωχή μοδίστρουλα: δίχως απαιτήσεις και δίχως κανένα σκοπό. Σου όρκίζομαι μάλιστα ότι αυτήν τήν μοναδική χαρά μου, τήν πλήρωση πολλές φορές, παραπολύ ακριβά στην ζωή.

Κ' ή Γκίττα Άλπαρ μου διηγήθηκε τīs ακόλουθες περιπέτειές της:

— Μιά φορά, μου είπε, είχα γνωρίσει, φυσικά με άυστηρό «εγκόγκνιτ», μ' έναν νεαρό γιατρό μιάς κλινικής τής Βουδαπέστης. Τό είδύλλιό μας ήταν γεμάτο όμορφιά και τρυφερότητα. Έκείνος με νόμιζε για μιά φτωχή δακτυλογράφο που ή μόνη προίκα της ήταν τά χρυσά μαλλιά της και τό φτηνό φουστανάκι που φορούσε. Ό-στόσο δεν δίσταζε νά μου δηλώνη:

— Θά σε κάνω άληθινή θαλίτισσα! Θά σε παντρευθώ και θά σε ντυσω στό μεταξι.

Κι' έγώ τόν άφηνα νά κάνει όνειρα γιατί μόνο μ' αυτό μπορεί κανείς νά ζή εὐτυχισμένος.

Ξαφνικά όμως μιά μέρα στο «στούντιο» έπαθα ένα άτύχημα και με μετέφεραν άναίσθητη σέ μιά κλινική. Έ-τρεξε φυσικά νά με περιποιηθί ό κα-

θηγητής με τούς βοηθούς του. Ένας από αυτούς ήταν κι' ό αγαπημένος μου. Όταν με γνώρισε κι' έμαθε τήν αλήθεια, πληγώθηκε θανάσιμα στόν άνδρισμό του:

— Πήγαινε στό καλό, μου δήλωσε. Μα νά ξέρης ότι έσύ έγινες ή άφορμή πού θά μισήσω από δώ και πέρα όλες τīs γυναίκες!...

Άλλη μιά φορά πάλι πέρασα μιά όμορφη θραυιά μ' έναν λογοτέχνη. Τόν θυμάμαι ότι έκανε στίχους για τά χρυσά μαλλιά μου, ύμνουσε τό γλυκό θλέμμα τών ματιών μου και με θεωρούσε έναν γοητευτικό άγγελό. Χορέμαμε μαζί μέχρι τό πρωί. Τέλος τήν ώρα που χωρίζαμε, τόν λυπήθηκα και δεν δίστασα νά τού είπω τήν αλήθεια:

— Είμαι, τού δήλωσα, ή Γκίττα Άλπαρ. Σ' ευχαριστώ για τήν όμορφη συντροφιά σου. Μά σε παρακαλώ νά με ξεχάσης. Είσαι καλλιτέχνης και μπορεί νά καταλάβης ότι τά όνειρα δεν διαρκούν όσο και ή ζωή μας.

Ό φίλος μου γλωμών από τήν μεγάλη του συγκίνηση,

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΑΙΓΑΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GILES P. DDERION

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Αυτά πού θά σάς διηγηθώ, μου συνέβησαν έδώ και έ-τον καιρό πούμουνά επιμελητής στο Πανεπιστήμιο τού Καίμπριτζ.

Έμενα τότε στόν παλιό πύργο τών Νόρθερτον, πού θρί-κάσως θάχετε ίσως άκούσει, στά περίχωρα τής Μπρίττον μιάς μικράς πόλεως τής Πέρεσερ.

Με είχε προσκαλέσει ό λόρδος Άρθούρος Νάθερτον, πόνε πολύ φίλος μου, νά πάω στόν πύργο του και νά μείνω μαζί του καμιά δεκαπενταριά μέρες, για νά λάβω μέρος και σία κυνήγια τής αιέλου, που σιαργάνωνε κάθε

ένας οικογένεια δεν είχα τότε, άνόπαντρος ήμουν άδύα, έμπόδιο δεν μου είχε κανένα και πήγα. Ό φίλος μου μου παρεχώρησε ένα εύρύχωρο δωμάτιο σ' ένα από τά ψηλότερα πατώματα τού πύργου, πού συγκοινωνούσε

μια μικρό διάδρομο, με τήν κεντρική σκάλα. Η τακτική ζωή τής έξοχής πού περνούσα εκεί, μ' έκανε νά κοιμάμαι θαυμάσια. Δεν ξέρω όμως γιατί, τήν τελευταία νύχτα τής διαμονής μου στόν πύργο τών Νόθερ-τον μ' έπαιρνε ό ύπνος. Πλησίαζαν μεσάνυχτα και δεν είχα κλείσει ακόμα μάτι.

Έτσι θασανίζόμουν ως τīs δυο μετά τά μεσάνυχτα, στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι μου, όταν τέλος κατά τīs δυο μισόκλεισαν τά μάτια μου. Έχω τήν ιδέα πως με πήρε ύπνος λίγο ο ύπνος, πως θά κοιμήθηκα μερικά λεπτά, ίσως ένα τέταρτο τής ώρας. Μπορεί όμως νά μ'ην κοιμήθη-κα και καθόλου. Γίμουνά στην κατάσταση εκείνη πού δεν ξέρει κανείς κατόπιν αν κοιμότανε ή όχι...

Δεν ξέρω λοιπόν αν ήμουν εϋτυχισ αυτήν τήν στιγμή, ή αν μ' έξυπνησε τήν ώρα εκείνη ό κρότος πού άκουσα. Ξέρω όμως πως άκουσα άξαφνα έναν κρότο παράξενο έξω στόν διάδρομο. Στην αρχή μου φάνηκε πως έρχόταν από μακριά, από τήν άλλη άκρη τού διαδρόμου, από κει πού-ταν ή σκάλα. Όσο πήγαινε όμως, πλησίαζε πρός τό βάθος τού διαδρόμου, πρός τήν πόρτα μου.

Στὴν αρχή μου φάνηκε πως άκουσα βήματα, βήματα θαρεια και πιχτιά, βήματα ενός πού προχωρούσε αργά και δισταχτικά... Τά βήματα αυτά πλησίαζαν ύλοένα πρός τήν πόρτα μου. Όταν πλησίασαν άρκετά, κατάλαβα από τό κούφιο χτύπημα τού ποδιού στο πάτωμα, ότι θάτανε ξυπόλυτος αυτός πού περπατούσε.

Άλλά δεν άκουγα μόνο βήματα... Άκουγα κι' έναν άλλο ήχο, έναν ήχο μεταλλικό, σαν τό σύρσιμο αλυσίδας, σ-λυσίδας θαρειας και χοντρές στο πάτωμα.

Όλ' αυτά μ' έκαμαν νά αισθανθώ ένα ξαφνικό ρίγος στήν πλάτη... Μιά άσυγκράτητη έπιθυμία νά φύγω, νά τρέξω, νά κρυφτώ με κυρίευσ...

Η πόρτα μου ήτανε κλειδωμένη καλά από μέσα. Δεν έπρεπε λοιπόν νά φοβόμια τόσο... Καί όμως, σαν νά ήξε-ρα τί φοβερός κίνδυνος με άπειλούσε, έτοιμάστηκα νά λά-βω τά μέτρα μου.

Πετάχτηκα από τό κρεβάτι και κύτταξα νά δω πού θά μπορούσα νά κρυφτώ. Δεν μ' ενδιέφερε τήν ώρα εκείνη ούτε ποιός ήταν, ούτε τί ήθελε. Είχε κυριαρχήσει μέσα μου ό φόβος. Έτρεμα σύγκορμος. Αυτή τή στιγμή τά

βήματα απ' έξω πάσανε, όπως και ό κρότος τής αλυσί-δας. Αυτό όμως δεν με ήσυχασε καθόλου και ψάχνοντας θρήκα σέ μιά γωνιά τής κάμαράς μου μιά ντουλάπα πίσω από τήν όποία μπορούσα νά κωθώ και νά κρυφτώ...

Τρελλός απ' τόν φόβο μου, ούτε σκέφτηκα καθόλου τό κυνηγετικό μου όπλο, χώθηκα εκεί όσο θαθεία μπορού-σα, και τρέμοντας περίμενα νά δω τί θά συμβή...

Άξαφνα άκουσα ένα χτύπημα γερό στήν πόρτα μου. Συγχρόνως ένα πνιγμένο μουγκρητό άκούστηκε απ' έξω. Δεν πέρασαν δυο δευτερόλεπτα, κι' ένα δεύτερο χτύπημα, ακόμα δυνατότερο, έκανε τήν πόρτα νά τρίζη...

Πέρασε λίγη ώρα ακόμα. Άξαφνα κάτι βαρύ έπεσε με δύναμι πάνω στήν πόρτα και έσπασε τήν κλειδωνιά. Η πόρτα άνοιξε κι' άκουσα νά μπαίνει κάποιος...

Από τό βάθος τής κρυψώνας μου δεν φαινότανε παρά μόνο τό κρεβάτι κι' έτσι δεν ήμουνά νά διακρίνω ποιός είχε μπη μέσα. Όποιος κι' αν ήταν όμως, στάθηκε λίγην ώρα άκίνητος. Άκούγα τήν θαρεια άναπνοή του, θαθεία και κανονική...

Συνηθίζω πάντα νά κοιμάμαι με τό παράθυρο άνοιχτό. Καί τήν νύχτα αυτή είχα άνοίξει όπως πάντα τό παράθυρο τής κάμαράς μου. Έξω ήταν έαστερία και τό άσπρό φός τής σελήνης φωτίζε άμύδρα τό δωμάτιο. Περίμενα νά προ-χωρήσει λίγο πρός τό μέρος μου αυτός πού με μπη μέσα, για νά δω ποιός ήταν...

Η περιέργειά μου δεν άργησε νά ίκανοποιηθί. Σε λίγο, άκουσα πάλι βήματα και τό ίδιο σύρσιμο τής αλυσίδας. Κι' άξαφνα είδα, ναι, είδα κάτι πού μ' έκανε νά παγώσω δολέκλος. Θέε μου! Μιά τερασσία! μαλλιαρή άρκούδα, μιά τρομερή άρκούδα θρικόταν στή μέση τής κάμαράς, στήριζόμενη στά πιανά της πόδια, στά όποια ήσαν δεμένες με χαλκάδες χοντρές, σιδερένιες αλυσίδες, τīs όποιες φαίνεται είχε σπάσει τό φοβερό έξο!...

Για μιά στιγμή σκέφτηκα ψύχραιμα: Τί άρκούδα ήταν αυτή μέσα στόν πύργο; Είχε ένα τρίχωμα πικρό και μαύ-ρο, και μιά μούρη απάράλλαχη σαν τού λύκου.

Στάθηκε και μυρίζανε τόν άέρα. Έπειτα έκανε μιά βόλτα στήν κάμαρα. Φοβήθηκα μη με δει, αλλά δεν κα-τάλαβε, εὐτυχώς, πως ήταν άνθρωπος κρυμμένος εκεί μέ-σα...

Σε λίγο, τήν είδα νά πηγαίνει πρός τό μέρος τού κρεβ-βατιού, νά πέφτη στο κρεβάτι και νά σκεπάζεται με τά ρούχα μου. Μετά μερικά δευτερόλεπτα τήν άκουσα νά ρο-χαλάει!...

Αυτό με ήσυχασε κάπως, γιατί κατάλαβα ότι τό τέρας κοιμότανε θαθεία.

Περίμενα λοιπόν λίγο ακόμα και τέλος αποφάσισα νά φύγω.

Σιγά-σιγά και με προφύλαξι, καταβάλλοντας τούσπά-θειες μεγάλες μ'ην τρίζη τό πάτωμα, θγήκα από τήν κρυ-ψώνα μου και τράθηξα κατά τήν πόρτα.

Σε λίγο είχα θγή έξω στόν διάδρομο. Εὐτυχώς, τήν ώρα πούδγαίνα από τήν πόρτα, θυμήθηκα νά πάσω μαζί μου, για κάθε ένδεχόμενο, τό ντουφέκι μου πού ήτανε κατά κα-

λή μου τύχη, γεμάτο.

Εύτυχως, λέω, το πήρα. Γιατί μόλις θγήκα έξω, φύσηξε ξαφνικά δυνατός άέρας από το άνοιχτό παράθυρο της καμαράς μου κι' έκλεισε με κρότο την πόρτα. Μ' αυτό ξύπνησε το θηρίο. Άνήσυχος σηκώθηκε και κύτταξε έξω από την πόρτα. Δεν με είδε όμως γιατί στον διάδρομο ήτανε σκοτάδι. Έγώ όμως είδα το ρύγχος του άπειλητικό μέσα στο σκοτάδι, το διεκρίνα στο άμυδρο άργυρόχρωμο φως της σελήνης να διαφραίνεται ανήσυχος τόν άέρα... Στάθηκε έτσι λίγο κι' έπειτα θγήκε έξω κι' άρχισε σιγά-σιγά να προχωρή προς το μέρος μου, σέρνοντας στα πόδια του τις άλυσίδες.

Με είχε μυριστή φαίνεται.

Δυό πράγματα μου μένανε να κάνω: "Η να τρέξω κάτω όσο γρηγορώτερα μπορούσα και να ξυπνήσω τους άλλους, ή να πυροβολήσω.

Το πρώτο δέ μου φάνηκε και τόσο άποτελεσματικό. Πού ήξερα εγώ αν δεν με πρόφτανε το θηρίο αυτό; "Επειτα ίσως να μην είχε καταλάβει ακόμα πως ήμουνα εκεί. "Επρωτίμωσα λοιπόν να κάνω το δεύτερο. "Εστηρίξα το όπλο στον ώμο μου και χωρίς να χάσω στιγμή, έπυροβόλησα. Εύτυχως για μένα, το θόλι μου πέτυχε την άρκούδα. "Ακουσα ένα δούπο θαρύ κι' ένα άγριο μουγκρητό. Δεν πήγα να εξετάσω αν είχα σκοτώσει το θηρίο ή αν το είχα πληγώσει μόνον. Προτίμωσα να τρέξω άμέσως και να είδοποιήσω τους άλλους.

"Όταν κατέβηκα κάτω, τους ήδρα όλους να ρωτιούνται άναμεταξύ τους, πού έπεσε ή τουφεκιά. "Όταν άκουσε τη διήγησή μου ο λόρδος Άρθούρος Νόθερτον, προς μεγάλη μου έκπληξη, έ παραξενεύτηκε καθόλου. Μ' έπήρε και πήγαμε μαζί... Ηύραμα το τέρας ξαπλωμένο στο πάτωμα, μέσα σε μία λίμνη αίματος, στο μέρος ακριβώς πού το είχε ρίξει ή τουφεκιά μου. Και τότε ο φίλος μου μούπε και τα πράγματα πού ποτέ δεν θά μπορούσε άνθρωπος να τά φαντασθή.

— Καυμένη Ουίλλιαμ, μού είπε, με καταφανή στενοχώρια, φαντάζομαι την τρομάρα, πού θά πήρες. "Ας είνε όμως, δεν φταίει κανείς. Κι' άφού δεν έπαθες τίποτα και δεν σε πείραξε καθόλου το τέρας, πάει καλά. "Ακουσε τώρα να σου εξηγήσω το μυστήριο αυτό...

"Εδώ και πολλά χρόνια — θάνε τώρα ως δύομιση αιώνας — στο σπίτι αυτό γεννήθηκε ένα τέρας. Το τέρας αυτό το γέννησε ή γυναίκα του τότε ιδιοκτήτου του πύργου αυτού, ή γυναίκα του προπάππου μου του λόρδου Μόρρις Νόθερτον, πού τρισεγγονός του ήταν ο πατέρας μου.

Το παράξενο ήταν ότι το τέρας αυτό ήτανε θανούμας στην υγεία του. Κι' ο προπάππος μου λόρδος Μόρρις θέλησε να τ' άφήση να ζήσει. "Ετοίμασε λοιπόν στο υπόγειο του πύργου ένα διαμέρισμα κι' εκεί έβαλε κι' ανθρώπους να το περιποιούνται και να το προσέχουν. "Όταν έμεγάλωσε όμως, το τέρας αυτό κατάνησε έπιφοβο. Άγρίευε συχνά και δυό - τρεις φορές έρρίχτηκε κατά των φυλάκων του. "Ήθελε να τους κομματιάσει, μία μέρα μάλιστα άπεπειράθηκε να δραπετεύση. "Αναγκάστηκαν τότε να το περιορίσουν γιατί ή δύναμής του ήταν τρομαχτική. Το έδεσαν μ' άλυσίδες τις όποιες γάτζωσαν στους τοίχους του υπογείου με γερούς σιδερένιους χαλκάδες. Μόνο έτσι μπορούσαν να το κάνουνε να ήσυχάση.

"Αργότερα όταν ο λόρδος Μόρρις Νόθερτον πέθανε, άφησε στη διαθήκη του αύστηρή εν-

ΗΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ

Το καινούργιο δίχτυ ποτέ δεν πιάνει γέρικο πουλί.

Δέν είν' όλα ψάρια όσα θρίσκονται στο δίχτυ.

Τά δίχτυα είνε για τά σπουργίτια κι' όχι για τους άετούς.

Με μία κλωστή μονάχα δεν πλέκεται το δίχτυ.

Κίνεζικ ή

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Κάθε καινούργιο πράγμα είνε κι' άρώτιο.

Τίποτε δεν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

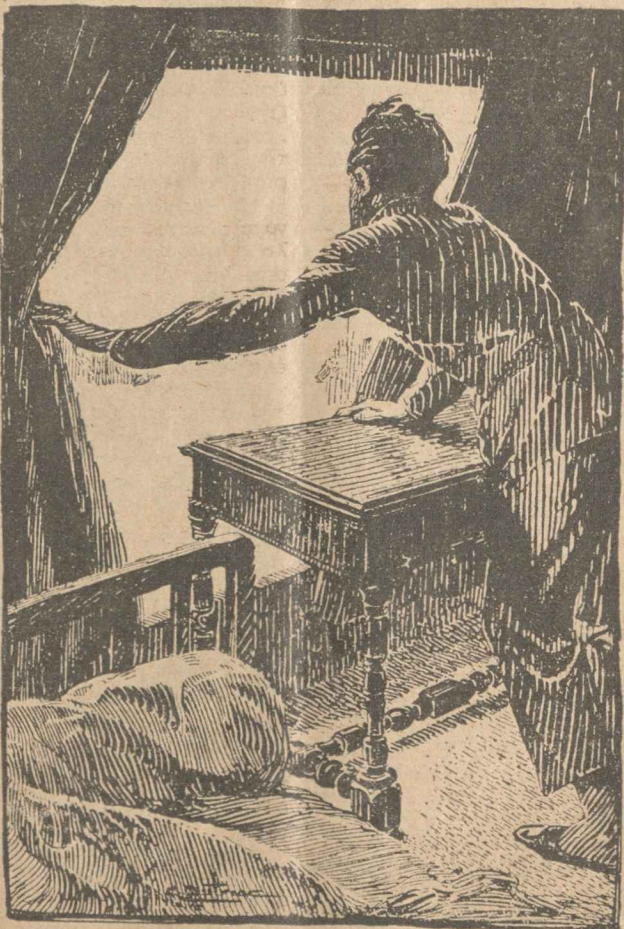
ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Δέν είνε πιό καινούργιο, άπό κείνο πού τ'όχουμε

ξεχάσει για πολύν καιρό.

Είχα αφήσει άνοιχτό, όπως πάντα, το παράθυρο της καμαράς μου.

ΖΙΛ ΠΑΝΤΕΡΤΟΝ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ό όποιος έπεσκέφθη τη χώραμας κατά τά έτη 1861—1868—1874)

NB

"Η ναυμαχία του Ναυαρίνου δεν είνε και πολύ μακρινή απ' την εποχή μας και μπορεί κανείς να θυμηθ ή τα γεγονότα πού την προκάλεσαν και τη συγκίνησι πού προξένησε στην Εύρώπη. Μερικοί από εκείνους πού έλασαν μέρος σ' αυτήν ζούν ακόμη και μπορούν να διηγηθούν το έπεισδιο αυτό του Άνατολικού Πολέμου.

Τό 1827, ή εύρωπαϊκές δυνάμεις είχαν άναγκαστή να παραδεχθούν πεία ότι ή άπελευθέρωσις της Ελλάδος ήταν μία άνάγκη για την ίδια τους την ήσυχία. "Η έφημερίδες της Γαλλίας και της Άγγλίας έπεκαλούντο την κοινή γνώμη, κατηγορώντας τις κυβερνήσεις των χωρών αυτών ως άδρανείς κι' έγωιστικές. Τά κοινοβούλια της Εύρώπης άνηχούσαν από ένθουσιώδη κι' ένθαρρυντικά λόγια για τους έπαναστάτες. Οί τραπεζίτες έστελναν χρήματα στον έπαναστατημένο λαό κι' είνε γνωστόν ότι οί οικονομολόγοι δεν παρσούνταν από ένθουσιασμούς και δεν δανείζουν παρ ά μόνο σε έθνη πού θεωρούν θιώσιμα.

"Ετσι ο διακανονισμός του έλληνικού ζητήματος έπιβαλλόταν στις εύρωπαϊκές κυβερνήσεις, με καθεμιά έννοούσε να ένεργήση σύμφωνα με τά συμφέροντά της: ή Ρωσία, δημιουργώντας τρία κράτη πού, έσασθενώντας την Τουρκία, θά μεγάλωναν την δύναμη του Τσάρου, ή Άγγλία δημιουργών στην Ελλάδα θρεττανικό προτεκτοράτο, ή Γαλλία, υποστηρίζοντας την έλληνική ένότητα και προσφέροντας ως ήγεμόνα στο νεαρό θασίλειο τον γνιό του δουκός της Όρλεάνης, αυτόν πού άνωμάστηκε δουξ του Νεμούρ.

Βλέποντας την άσυμφωνία των δυνάμεων και ήσυχάζοντας έτσι, ή Τουρκία άπάντησε με μία άγέρωχη και προσθητική διακοίνωσι στα διαδήματα των πρεσβευτών κι' άρνήθηκε κάθε διευθέτησι του ζητήματος. "Η τρεις Δυνάμεις υπέγραψαν τότε την συμφωνία του Λονδίνου, της όποιας ένα μυστικό άρθρο, όφειλόμενο στην πρωτοβουλία της Γαλλίας, άριζε ότι θά παρεχόταν στους Έλληνες άποτελεσματική βοήθεια.

"Ο συμμαχικός στόλος, υπό την άρχηγία του Άγγλου ναύαρχου Κόδρινγκτον, περιπολούσε στις άκτές της Πελοποννήσου με την διαταγή να έμποδίσουν, έστω και διά της βίας, τον άνεφοδιασμό των τουρκοαιγυπτιακών στρατευμάτων πού θρισκόντουσαν στον Μωρηά, όταν ο αγγυπιακός στόλος, άποτελούμενος από ένενήντα δύο πλοία, γεμάτα τροφές και άνδρες, πήγε κι' άγκυροβόλησε στον όρμο του Ναυαρίνου.

"Η τρεις μοίρες μπήκαν κι' αυτές ξοπίσω του για να έπιθλέψουν τις κινήσεις του Ίμβραήμ και να τον έξαναγκάσουν να υπογράψη άνακωχή. Οί Αιγύπτιοι είχαν έδδομηναξέ καθαρώς πολεμικά πλοία όλων των μεγεθών, με δύο χιλιάδες κανόνια. Οί σύμμαχοι είχαν είκοσιεφτά μόνο πλοία με χίλια διακόσια κανόνια: δώδεκα άγγλικά, όχτώ ρωσικά, έφτά γαλλικά, τά τελευταία υπό την άρχηγία του ναύαρχου ντε Ρινιύ, πού είχε ύψώσει το σήμα του στην φρεγάτα «Η Σειρήν». Με μία μανούθρα έξαιρετικά τολμηρή και θαυμαστής ακριβείας, ο πλοίαρχος Ρομπέρ, πού κυβερνούσε την «Σειρήν» μπήκε με άνοιγμένα πανιά στον όρμο και πήγε κι' άγκυροβόλησε σε δέκα μέτρων απόσταση από ένα πλοίο της αγγυπιακής παρατάξεως.

Τόσο οί σύμμαχοι, όσο και οί Αιγύπτιοι, ήσαν έτοιμοι για μάχη. Τότε ένα τυχαίο περιστατικό έκανε ότι ή διπλωματία άνεβάλλε: ένας πυροβολισμός πού σκότωσε έναν Άγγλο άξιωματικό, μία κανονιά πού ρίχτηκε από τη γαλλική φρεγάτα «Η Σειρήν» άνοίξανε τη μάχη.

"Η ναυμαχία ήταν μεγάλη και τρομερή. Έπί τρεις ώρες, λαλούν πυρός λυσσομανούσε στον όρμο του Ναυαρίνου. Τά έκато αυτά καράδια, σφιγμένα μέσα σ' ένα τόσο

στενό χώρο, μπερδεμένα χωρίς διάκρισι έθνικότητας, είχαν μεταβληθ ή πεία σ' ένα κινούμενο πάτωμα, όπου, μολονότι ύστερούσαν άριμηθικώς, Γάλλοι, Άγγλοι και Ρώσοι, παρσασυρόμενοι από την ζηλότυπη όρμη πού τους ένέπνεε ο παληός ανταγωνισμός τους στη δόξα, ώρμούζαν κατά των Τούρκων.

Δέν ήταν δυνατόν ν' άκολουθηθ ή καμιά ταχτική. Καθένας ένεργούσε για λογαριασμό του, σύμφωνα με τις έμπνεύσεις της στιγμής και οί ίδιοι οί ναύαρχοι πολέμησαν σαν τους ναύτες τους.

Στις πέντε, ή ώρα το θράδυ, όταν ή σιωπή άποκαταστάθηκε κι' ο άνεμος διάλυσε τον καπνό πού σκέπαζε τον όρμο, έγινε άντιληπτή ή πλήρης καταστροφή του Τουρκοαιγυπιακού στόλου. Τά νερά ήσαν γεμάτα από συντρίμια αμα των καραβιών του. Πενήντα όχτώ αγγυπιακά πλοία, από τά όποια είκοσι μεγάλα, είχαν θυσιаст ή, πυρποληθ ή ή τριαχτή στον άέρα με τά πληρώματά τους. Άπ' αυτόν τον τρομερό στόλο δεν έμεναν πεία παρ ά μερικά θρίκια μισοεγκαταλειμμένα, και περισσότεροι από πέντε χιλιάδες άνδρες είχαν χαθ ή.

"Η Έλλάς είχε σωθ ή, με ή Τουρκία πού την άπειλούσε κιόλας ή Ρωσία στον Δούναβι, μπορούσε να χαθ ή. "Η άποφασιστική, με άπρόσπη αυτή έπιτυχία, άνέτρεπε τους Κόδρινγκτον, στενοχωρημένος για τη νίκη του, φοβούμενος πως είχε υπερβ ή τις διαταγές της κυβερνήσεώς του, ύπολογισμούς της θρεττανικής κυβερνήσεως. "Ο ναύαρχος ζήτησε σχεδόν συγγνώμη από τον Ίμβραήμ πασά, γιατί...του είχε καταστρέψει τον στόλο. Στο Λονδίνο, ο θασιλεύς της Άγγλίας Γεώργιος, σ' ένα του διαγγέλμα χαρακτήρισε το γεγονός αυτό ως άξιοθρήνητο!

Μά ή συνέπειες της ναυμαχίας του Ναυαρίνου ήσαν άναπότρεπτες και ή Γαλλία, άναλαμβάνοντας τότε έναν ρόλο άντάξιο της μεγάλης ιστορικής άποστολής της, άποφάσισε να παρσάξη στην Έλλάδα την διπλή βοήθεια του πολιτισμού της και των όπλων της. "Ο στρατηγός Μαίξον άποθιθάστηκε στην Κορώνη με δεκατέσσερες χιλιάδες άνδρες και άνάγκασε τους Τούρκους και τους Αιγύπτιους να έκκενώσουν την Πελοπόννησο.

"Η συνθήκη της Άδριανούπολης του 1829 επεκύρωσε την άνεξαρτησία της Ελλάδος, και όταν ο δουξ του Ζάε Κοσούργου Λεοπόλδος, ο κατόπιν θασιλεύς του Βελγίου, με την έξομνάδα και την φρόνησι πού τον διέκρινε και πού τον έκανε Νέστορα των ήγεμόνων της Εύρώπης, άρνήθηκε τον έλληνικό θρόνο, τον έδωσε στον Όθωνα, πρίγκηπα της Βαυαρίας.

"Ο Γάλλος πολιτικός Γκιζώ έστειλε στην Έλλάδα τον Κωλέττη μ' ένα σύνταγμα. "Όσο για την Άγγλία, ή σκληρή και γεροντοκορυστική διπλωματία της, τροποποίησε τά έλληνοτουρκικά σύνορα, κι' ή πιο πλούσιες έλληνικές επαρχίες πού έγιναν θάτρο των ένδοξότερων κατορθωμάτων των Έλλήνων, έμεναν στους Τούρκους.

Ξαναπέρασε απ' το μυαλό μας αυτήν την σελίδα της ιστορίας μας κυττάζοντας τά μαυρισμένα λείψανα των τουρκοαιγυπιακών πλοίων στα βάθη του όρμου του Ναυαρίνου. Σκεπτόμαστε ακόμα πόσο πλούσια είνε ή ιστορία της Γαλλίας σε παρσάσι γεγονότα άφλοκερδούς ήρωισμού, άρσώσεως για τους δυστυχισμένους, και συμπαθείας για την ύπόθεσι της έλευθερίας και για όσους αγωνίζονται γι' αυτήν. Είτε ένθαρρύνεται είτε καταδιώκεται αυτή ή συμπάθεια απ' το έπίσημο κράτος, ποτέ ώστόσο δεν σβύνει από την καρδιά του γαλλικού λαού.

Στά θόρεια του όρμου θρίσκειται ένας ισθμός πού τον χωρίζει από μία λιμνοθάλασσα, πού ένώνει την Ήρα με μία βραχώδη και ύψηλ ήρεσόνησο, το Κορυφάσιον.

(Άκολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΕΞΕΤΕΡ

λοχαγός Φάλκνερ δεν περίμενε να συναντήσει τόσο ξαφνικά τον ντέτεκτιβ Ρόλαν Κάρτερ και το περίφημο λυκόακυλό του, τον Φλίπ, στο πανδοχείο το «Άσπρο Άλογο».

— Ρόλαν, τί σύμπτωσις! Τοῦ ρώναξε ὁλόχαρος, ἂν ἤξερες πόσο σὲ συλλογιζόμουν αὐτὲς τὲς ἡμέρες!...

— Ἀλήθεια; Ἐκανε χαμογελῶντας ὁ ντέτεκτιβ. Ἦρθα ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ κυνηγήσω καμμιά ἀγριόσπιτα...

— Ἐκανες πολὺ καλά!... Καὶ τώρα, ἀκουσε, Ρόλαν: ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ συμβουλὴ...

— Ἀ, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! Διαμαρτυρήθηκε ὁ Κάρτερ. Στὸ Λονδίνο, ὅτι θέλεις, μὰ ἐδῶ ἦρθα λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ!...

— Κρίμα! Ἐκανε στενοχωρημένος ὁ Φάλκνερ. Κάποιος φίλος μου θρίσκει σὲ πάρα πολὺ δύσκολη θέσι... γιὰτὶ δὲν μπορεῖ, δὲν θέλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Σκότλαντ Γάρντ.

— Ὁ Ρόλαν Κάρτερ τὸν κύτταξε, περιέργως.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; Τὸν ρώτησε ἀπότομα.

— Τὴ βοήθειά σου! Θὰ περάσω τὸ ἀπογευμα, στὲς τρεῖς ἡ ὥρα, νὰ σὲ πάρω ἀπὸ ἐδῶ.

— Ἔστω... Σύμφωνοι! Ἐκανε ὁ Κάρτερ.

Τὸ ἀπογευμα λοιπὸν ὁ λοχαγὸς Φάλκνερ ἦταν ἀκριθὲς στὸ ραντεβού του. Οἱ δύο φίλοι, ἀπὸ τὸ «Άσπρο Άλογο», πῆγαν σὲ μιὰ παλιὰ ἐπαυλὶ, ὅπου καθόταν ὁ πρωθυεὺς Φαλλογουαίη.

Ὁ κληρικὸς τοὺς δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Ὁ Φάλκνερ τοῦ συνέστησε τὸν ντέτεκτιβ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι μπορούσε ἐλευθερὰ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν παράξενη ἱστορία του.

— Ἀγαπητὴ μου κύριε, εἶπε τότε στὸν Κάρτερ ὁ αἰδεσ. Φαλλογουαίη, σιγήσιν νὰ εἶμαι σύντομος. Ὅριστε μὲ δύο λόγια τί μοῦ συμβαίνει. Ἐχῶ τέσσερες κόρες... Ἡ πιὸ μεγάλη εἶνε εἰκοσι χρόνων. Ἡ μόνη μου φιλοδοξία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶνε νὰ τὴς ἀποκαταστήσω, νὰ τὴς παντρεύω. Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο χάρηκα ὅταν ἐδῶ καὶ δέκα πέντε ἡμέρες, ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ κάλεσε στὸν πύργο τὴς τὴ μεγάλη μου κόρη, τὴ Φλοράν. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ Φλοράν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ θαυόπλουτη θεὰ τὴς ἑνὰ πολὺτιμο κολλιέ ἀπὸ σμαράγδια, ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δύο χιλιάδες λίρες... Ἐ, λοιπὸν, ἡ Φλοράν πῆρε μαζί τὴς τὰ σμαράγδια, μὰ ὅταν γύρισε ἐδῶ ξὺν τὰ εἶχε πειά!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μῆκε στὸ σαλόνι ἡ Φλοράν. Ἦταν μιὰ θελκτικὴ νέα μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μαύρα μάτια. Ὁ πατέρας τὴς τὴν κάλεσε ἀμέσως νὰ διηγηθῇ πῶς ἔχασε τὸ κολλιέ τὴς.

— Εἶνε τρομερό! Ψιθύρισε ἡ Φλοράν. Τὰ σμαράγδια μου εἶχαν θαμπώσει ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ λόρδος Λέσλι μὲ μίλουσε διαρκῶς γι' αὐτά. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ζαλισθὲν ἀπὸ τὸ χορὸ καὶ θῆκα λίγο στὸν ἐξώστη. Μὰ ἔκανε ψύχρα κ' ὁ λόρδος Λέσλι ἔσπευσε νὰ μοῦ φέρῃ τὸ μαντῶ μου καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ φορέσω. Ἐπειτα, ὅταν γυρίσαμε πάλι στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ὁ ἴδιος μὲ βοηθῆσε νὰ βγάλω τὸ μαντῶ κ' ἔφυγε μαζί μ' αὐτό, γιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ στὴ θέσι του, σ' ἑνὰ διπλὰν σαλόνι. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ εἶδα σ' ἑνὰ καθρέφτη ὅτι τὰ σμαράγδια μου εἶχαν εξαφανισθῇ ἀπὸ τὸν λαιμό μου!...

Ὁ λόρδος Λέσλι μῆκε χαμογελῶντας στὸ σαλόνι...

Ὁ Ρόλαν Κάρτερ χαμογέλασε.

— Μὲς Φαλλογουαίη, τὴς εἶπε, δὲν θέλω νὰ σὰς κουρασῶ μὲ τὲς ἐρωτήσεις μου. Πιστεύετε ὅτι ὁ λόρδος Λέσλι πῆρε τὸ κολλιέ σας;

— Μὰ ποίος ἄλλος μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ; Ἐκανε ἡ Φλοράν.

— Τοῦ εἶπατε ὅτι ἔχασατε τὰ σμαράγδια;

— Μάλιστα, μόλις τὸν εἶδα, γιὰτὶ ἔκανε μιὰ ὁλοκληρὴ ὥρα νὰ ξαναφανῇ στὸν αἰθουσα τοῦ χοροῦ. Τοῦ εἶπα ἀκόμη μὴνως ἐμπλέξε τὸ κολλιέ μου στὸ μαντῶ κ' ἔκρινος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δῇ, μὰ ξαναγύρισε ἀπογοητευμένος. Ἦταν ὥχρος καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὰ σμαράγδια. Μὲ παρακάλεσε ὅμως νὰ μὴν πῶ τίποτε σὲ κανένα, γιὰτὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ δὲν ὑπέφερε τὰ σκάνδαλα.

— Τὴν εἰδοποιήσατε ὁμως, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Φεύγοντας, τὴς ἀνέφερα ὅτι εἶχα χάσει τὸ κολλιέ μου. Ἡ δούκισσα δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχή. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸ εἶχα ξεχάσει στὸ σπῆτι μου. Πάντως ἂν τὸ εὑρίσκαν οἱ ὑπηρέτες τὴς, θὰ μοῦ τὸ ἐστέλνε ἀμέσως.

Ὁ Ρόλαν Κάρτερ τὴν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια.

— Μήπως μοῦ κρύβετε τίποτε; Τὴ ρώτησε.

Ἡ Φλοράν κοκκίνισε ἀπὸ τὴν ντροπὴ τὴς.

— Ἐχετε δίκιο... Ψιθύρισε. Γνώρισα τὸν λόρδο Λέσλι ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, στὸ σπῆτι τὴς νουνάς μου, στὸ Λονδίνο. Ὁ λόρδος Λέσλι εἶνε ὁ μόνος γιὸς τὴς δούκισσας τοῦ Ἐξετερ. Ἀπὸ τότε συναντηθήκαμε πολλὰς φορές. Ἦταν πολὺ τρυφερός μαζί μου... Μὰ, ἀπὸ τὸ θρόνυ ποὺ ἔχασα τὰ σμαράγδια μου, ὅν τὸν ξανσεῖδα πειά... Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς πῶς μὲ ἀποφεύγει, ἐπειδὴ τοῦ εἶπα ὅτι ἔχασα στὸ σπῆτι τοῦ τὸ κολλιέ μου.

— Εἶνε πλούσιος ὁ λόρδος Λέσλι;

— Οἱ γονεῖς τοῦ εἶνε πολὺ πλούσιοι.

Ἐκεῖνος ὅμως ἔχει ἑνὰ μικρὸ ἐπίδομα ἀπὸ τὸν πατέρα του...

Ὁ αἰδεσιμώτατος Φαλλογουαίη ἐπενέθη ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ντέτεκτιβ ὅτι εἶχε καλέσει τὸν λόρδο Λέσλι στὸ τοαί.

Κ' ἀλήθεια, ὁ νεαρὸς λόρδος δὲν ἀρῆγε νὰ φθάσῃ. Ἦταν ἑνὰς λεπτὸς καὶ ξανθὸς ἀριστοκράτης, πολὺ μορφωμένος καὶ λιγλόγος. Στὴ Φλοράν δὲν εἰδείε καμμιά τρυφερότητα. Ἦταν ψυχρός, ἀδιάφορος. Ὅταν ἔφυγε λοιπὸν, ἐκείνη

παραπονέθηκε:

— Δὲν τὸν ἀναγνωρίζω πειά! Μοῦ ἔχει θυμώσει!...

Ὁ Ρόλαν Κάρτερ καὶ ὁ λοχαγὸς Φάλκνερ κατέβηκαν στὸν κήπο.

— Καθὼς βλέπεις, ἐξήγησε ὁ λοχαγὸς στὸ φίλο του, ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ εἶνε πάρα πολὺ εὐθιχὴ καὶ γι' αὐτὸ ὁ εἶδεσ. Φαλλογουαίη δὲν θέλει νὰ καταφύγῃ στὴν ἀστυνομία... Ἐχει τέσσερα κορίτσια γιὰ παντρεῖα... Μὰ θέλει καὶ νὰ ξαναβρῇ τὰ σμαράγδια τὴς Φλοράν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ζήτησα τὴ βοήθειά σου...

— Μείνε ἡσυχος!... Τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Ξέρω πολὺ καλά τί πρέπει νὰ κάνω!...

Ὁ Ρόλαν Κάρτερ ἔμεινε ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες στὴν ἐξοχή. Τὸ πρωτὶ τὴς τετάρτης ἡμέρας ἔλαβε πολλὰ γράμματα ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Ἐπειτα τηλεφώνησε τοῦ Φάλκνερ ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Κ' ὅταν ὁ λοχαγὸς ἔτρεξε στὸ πανδοχεῖο, ὁ ντέτεκτιβ

τοῦ εἶπε:

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ νέα. Ὁ λόρδος Λέσλι εἶνε ἑνὰς τέλειος «τζέντλεμαν». Ὁ δούξ τοῦ Ἐξετερ μπορεῖ νὰ εἶνε υπερήφανος γιὰ τὸν μοναχογιὸ του... Μὰ ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο: στὲς 7 Ἰουλίου, τὴν ἄλλη ἡμέρα τοῦ χοροῦ στὸν πύργο τοῦ Ἐξετερ, ἑνὰς ξανθὸς καὶ λεπτὸς νεὸς ἔβαλε ἐνέχυρο γιὰ χίλιες λίρες στὸ Χόλμπορν ἑνὰ κολλιέ ἀπὸ σμαράγδια! Ὁ νεὸς αὐτὸς ἔδωσε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομά του. Λέγεται Λέσλι Ἐξετερ!...

— Διάβολε! Ἐκανε ὁ Φάλκνερ κατάπληκτος.

— Καθὼς καταλαβαίνεις, ἐξακολούθησε ὁ Κάρτερ, ὁ νεαρὸς λόρδος εἶνε ἑνὰ τέρας ὑποκρισίας... Ὁ αἰδεσ. Φαλλογουαίη ξέρεῖ τώρα τί πρέπει νὰ κάνῃ... Ὁ λόρδος Λέσλι, ὅταν γνώρισε στὸ Λονδίνο τὴν μὲς Φλοράν, νόμισε πῶς ἦταν πλούσια καὶ τὴς φέρθηκε μὲ μεγάλη τρυφερότητα. Κατόπιν, στὴν ἐξοχή, εἶδε ὅτι ἦταν ἡ φτωχὴ κόρη ἑνὸς πρωθυεὺς... Τὴς ἔκλεψε λοιπὸν τὰ σμαράγδια, θέβαιος ὅτι ἡ οἰκογένειά τὴς ποὺ ζητοῦσε τὴν προστασία τῶν Ἐξετερ δὲν θὰ τολμούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ... Ὁ νεὸς αὐτὸς μοῦ ἦταν πολὺ ἀντιπαθητικὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα!...

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; Ψιθύρισε σαστισμένος ὁ Φάλκνερ.

— Μὰ, μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς Ἐξετερ... Τοῦ ἀπάντησε ὁ Κάρτερ.

Κ' ἀλήθεια, τὸ ἀπογευμα τὴς ἴδιας ἡμέρας, ἑνὰ σωρὸ ἐπισκέπτες παρουσιάσθηκαν ἐπίσημα στὸν πύργο τοῦ Ἐξετερ. Πρωτὴ μῆκε ἡ Φλοράν, ὥχρη, μὰ ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα. Τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ πατέρας τὴς, νευρικός καὶ ῥάροντας ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

Ὁ λοχαγὸς Φάλκνερ εἶχε ἑνὰ χαμένο ὕψος. Τέλος, ὁ ἀνιγματικός Κάρτερ εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὸν Φλίπ.

Ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ, ἀγέρωχοι, τοὺς δέχθηκαν μὲ μεγάλη ψυχρότητα.

— Σὲ τί ὀφείλομεν τὴν τιμὴν αὐτῆς τὴς ἀπροόπτου ἐπισκέφῃς σας; Τοὺς ρώτησε ὁ δούξ.

Ὁ αἰδεσ. Φαλλογουαίη τοῦ ἐξήγησε μὲ εὐγένεια ὅτι ἦταν ὑποκρεωμένος νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ γιὰ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα.

— Μήπως εἶνε γιὰ τὲς χάντρες τὴς κόρης σας; Ἐκανε μὲ περιφρόνησιν ἡ δούκισσα.

— Δὲν ἦταν χάντρες, ἀλλὰ σμαράγδια, κυρία δούκισσα... Τὴς ἀπάντησε ὁ αἰδεσ. Φαλλογουαίη, συγκρατῶντας τὸν θυμὸ του. Κ' ἂν τὰ πολὺτιμα αὐτὰ σμαράγδια δὲν θρόβησαν μέχρι σήμερα εἶνε γιὰτὶ ἀνεκαλύφθηκαν σ' ἑνὰ ἐνεχυροδανειστήριο τοῦ Λονδίνου, ὅπου τα ἔδωσε κάποιος γιὰ χίλιες λίρες...

— Ποίος εἶνε αὐτὸς ὁ «κάποιος»; Ρώτησε εἰρωνικά ὁ δούξ.

— Ὁ γιὸς σας! Τοῦ εἶπε ὁ αἰδεσ. Φαλλογουαίη, μὲ μεγάλη ἀπάθεια.

Ὁ δούξ κ' ἡ δούκισσα χλωμίσαν ἀπὸ τὴν προσβολή.

— Ὁ γιὸς μου, δηλαδή ὁ λόρδος Λέσλι; Ἐκανε ὁ ἀγέρωχος ἀριστοκράτης. Ἀς γελᾶσαι! Χά!... Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ ἀστεῖο πρᾶγμα ποὺ ἀκούσα ποτε στὴ ζωὴ μου!...

Ὁ πρωθυεὺς τοῦ ἀνέφερε τότε τὲς ἀποκαλύ-

ψεις τὴς κόρης τοῦ.

— Θέλω νὰ ἀκούσω τὴν ἴδια! Φώναξε ἡ δούκισσα. Θέλω νὰ τὴν ἀκούσω νὰ λὲθ ὅτι ὁ γιὸς μου, ὁ λόρδος Λέσλι, εἶνε ἑνὰς κλέφτης!...

— Λυποῦμαι πολὺ... Ἐκανε ἡ Φλοράν, καταχλωμή.

— Ἄν ὁ λόρδος Λέσλι μοῦ ζητοῦσε τὰ σμαράγδια, θὰ τοῦ τὰ ἔδινα εὐχαρίστως. Μὰ δὲν μοῦ τὰ ζήτησε... Μοῦ τὰ πῆρε!... Τὴν ὥρα ποὺ μὲ βοηθοῦσε νὰ φορέσω τὸ μαντῶ μου, ἐνοιώσα τὰ δάχτυλά του νὰ ζαγκυστρώνουν τὸ κολλιέ μου... Ἐπειτα, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἑνὰς Λέσλι Ἐξετερ ἔβαλε ἐνέχυρο αὐτὰ τὰ σμαράγδια στὸ Χόλμπορν γιὰ χίλιες λίρες.

Ὁ δούξ τοῦ Ἐξετερ εἶπε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο νὰ εἶδῃ ποιήσῃ τὸ γιὸ τοῦ.

Ἡ δούκισσα καταδέχτηκε νὰ κυττάξῃ τὸν Κάρτερ καὶ ρώτησε ἀμέσως μὲ περιφρόνησιν:

— Ποίος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο σκυλί;

— Εὐρίσκομαι ἐδῶ παρὰ τὴν θέλησί μου... Τὴς ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Μὲ λένε Ρόλαν Κάρτερ καὶ εἶμαι ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τὴς Σκωτλαντ Γιάρντ...

Ἡ δούκισσα ἀρχισε νὰ τρέμῃ.

— Πῶς; Ἐκανε στὸν Αἰδεσ Φαλλογουαίη. Τολμήσατε νὰ κυλέσετε τὴν ἀστυνομία;

— Εἶχα ἀρκετὲς ἀποδείξεις! Τὴς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ μιὰ παγερὴ ἀπάθεια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μῆκε χαμογελῶντας ὁ λόρδος Λέσλι. Ὁ πατέρας τοῦ ἀμέσως τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε. Ὁ νεαρὸς λόρδος τὰ ἔχασε καὶ ψιθύρισε μὲ φόβο:

— Θεέ μου!...

Ἐπειτα κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια τὴν μὲς Φλοράν καὶ τὴς εἶπε:

— Πιστεύετε ὅτι ἐγὼ ἔκλεψα τὰ σμαράγδια σας;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ ψυχρότητα.

Ὁ Κάρτερ τότε ἐπενέθη καὶ ρώτησε τὸν λόρδο Λέσλι:

— Ὁμολογεῖτε ὅτι ἐσεῖς πῆρατε τὸ κολλιέ καὶ τὸ ἔβαλετε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο;

— Τὸ ὁμολογῶ! Ἐκανε ἐκεῖνος σκύβοντας τὸ κεφάλι.

— Μπορὸ νὰ σὰς ρωτήσω γιὰτὶ κάνατε αὐτὴ τὴν κλοπή;

— Γιατὶ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Τὸ ἐπίδομα τοῦ πατέρα μου δὲν μοῦ ἔφθανε...

Ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ φρίκη τὴς.

— Λέσλι!... Φώναξε, ἔκλεψες λοιπὸν; Ἐκλεψες!... Εἶνε ἀπίστευτο!

— Εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιστρέψω ἀργότερα αὐτὰ τὰ σμαράγδια στὴν μὲς Φαλλογουαίη... Ψιθύρισε ὁ λόρδος Λέσλι.

— Πολὺ σφάτα! Φώναξε ὁ δούξ τοῦ Ἐξετερ. Ὁ γιὸς μου θὰ ἐπιστρέψῃ τὰ σμαράγδια...

— Μὰ δὲν φθάνει αὐτό!... Παρατήρησε ἡ μὲς Φλοράν. Ὁ λόρδος Λέσλι μὲ συναντοῦσε συχνὰ στὸ Λονδίνο... Κ' ἔα-φάν, ὑστερ' ἀπὸ τὴν κλοπὴ αὐτὴ μ' ἐγκατέλειπε.

Καὶ ξέρετε γιὰτὶ; Γιὰ μιὰ ἡθοποιὸ τοῦ Πικκαντίλλου. Μὲ τὲς χίλιες λίρες ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ ἐνεχυροδανειστήριο θὰ τὴς ἔκανε ἀσφαλῶς ἑνὰ σωρὸ δῶρα!...

Ὁ νεαρὸς λόρδος ἔκα-

νε να θυγή από το σαλόνι.

— Δεν σάς επιτρέπω να απομακρυνθήτε!... Τοῦ εἶπε ὁ Κάρτερ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Ξεφώνισε ἡ δούκισσα.
— Ἀπλούστατα ὅτι ὁ γιὸς σας ὡμολόγησε ὅτι ἔκλεψε τὰ σμαράγδια κι' ἂν ἡ μὴς Φαλλογουαίη ὑποβάλῃ μιὰ μήνυση.

— Πῶς! Ἐκανε ἡ δούκισσα πραινίζοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Γιατί ὄχι; Εἶπε ἡ μὴς Φλοράνς μὲ ζωηρότητα. Ὁ γιὸς σας δὲν μοῦ φέρθηκε διόλου καλά, Γιατί νὰ μὴν τὸν καταγγείλω;

Ὁ λόρδος Λέσλι πῆγε τότε κοντὰ της καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸν πατέρα του, τοῦ εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κανονίσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι μὲ τὴν μὴς Φαλλογουαίη; Δίνω τὸ λόγο μου στὸν κ. Κάρτερ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργο..

— Ἐχεις τὴν ἀδεία μου! Τοῦ ἀπάντησε ὁ δούξ τοῦ Ἐξετερ.

Οἱ δύο νέοι θυγῆκαν ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Μιά βαρεὶὰ σιωπὴ στενοχώρησε ὅλους τοὺς ἄλλους. Σὲ λίγο, ὁ λόρδος Λέσλι ξαναγύρισε στὸ σαλόνι, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν μὴς Φαλλογουαίη.

— Ἡ ὑπόθεσις κανονίσθηκε! Ἐδήλωσε ὁ λόχαρος. Ἡ μὴς Φλοράνς ἀναγνωρίζει ὅτι θέλησα νὰ τῆς κάνω ἕνα ἀστεῖο. Δέχεται νὰ μὴν πῇ τίποτε. Αὐριο ὅμως θὰ δημοσιεύσουμε στὸ «Μόρνινγκ Πόστ» τοὺς ἀρραβῶνες μας..

Ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ἐξετερ ἐσκυψαν τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισαν μὲ μισόσβυστη φωνή:

— Εἰμαστε σύμφωνοι..

Ὁ λόρδος Λέσλι κατόπιν συνάδευσε τοὺς ἐπισκέπτες ὥς τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ κάθησε ἀνάμεσα στὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ στὸν πατέρα της.

— Κάρτερ, εἶπε τοῦ ντέτεκτιβ, ἦσουν ὑπέροχοι!

— Ὑπέροχοι; Μὰ γιατί; Ἐκανε χαμογελώντας ὁ κείνος.

— Γιατί ἔπαιξεσ θαυμάσια τὸ ρόλο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ! Οἱ γονεῖς μου, καθὼς εἶδες, εἶνε ξεροκέφαλοι, μὰ ἐσύ κατάφερες νὰ τοὺς τρομοκρατήσης!

Ὁ Ρόλαν Κάρτερ χαϊδεύει τὸν Φλίπ.

— Μὰ κι' ἐσεῖς παίξατε ὑπέροχα τὴν κωμῶδιά σας!..

Εἶπε στὸ νεαρὸ λόρδο, δυσκολεύθηκα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ καταλάβω ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν μιὰ συνωμοσία γιὰ νὰ ἀναγκάσετε τοὺς γονεῖς σας νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ τὸ γάμο σας!.. Καί, μὰ τὸ Θεό, τὰ καταφέρατε περίφημα! Καλορροϊκοί, φίλοι μου, καλορροϊκοί!...

Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪ-Μ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Ἀνέκδοτο ποίημα τῆς ἀλησιμόνητης συνεργάτιδος μας Μαρίας Ζάμπια).

Χριστούγεννα!... Μέσ' στὸ μικρὸ καλὺθι μας παιδί μου ἐσὺ κι' ἐγώ... Δίχως καμμιὰ χαρὰ, δίχως φωτιά, Μέσ' στὴν ἀγκάλῃ γύρε ἐδῶ τῆς μάνας σου, ψυχὴ μου, νὰ ζεσταθῇς, καὶ δώσε μου κι' ἐμένα ζεστασιά.

Μὴν κλαῖς. Μιά τέτοια κρύα νυχτιά σὲ μιὰ σπηλιὰ ἡ Παρ (θένα)

Ξένη κι' ἐκείνη, ἀφίλευτη, καὶ σὰν ἐμὲ φτωχὴ, ζέσταινε τὸ μικρὸ Χριστό, ξανθὸ καθὼς ἐσένα στὰ στήθια της... Ἡ Παναγία... Τ' ἀκούς, παιδί μου ἐσύ,

Καὶ δὲν καταφρονᾷ κι' ἐμᾶς... Μιά προσευχὴ σ' ἐκείνη καὶ πάλι τὰ χεῖλάκια σου, πρὶν κοιμηθῇς, ἄς ποῦν Τὰ οὐράνια ἀπόψε εἶνε ἀνοιχτά, στῆς νύχτας τῇ γαλήνῃ, ὅτι ζῆτ' ἀπὸ τὴν γῆ, ἐκεῖ ψηλά τ' ἀκούν...

Κι' ἂν θεῖο δὲν εἶσαι ἐσὺ παιδί, κι' οὔτε ἄγια ἐγὼ μητέρα ὁ πόνος μᾶς ἐξάγνισε, μᾶς ἁγίασε ἔτσι ἐμᾶς, καὶ στὸ μικρὸ καλὺθι μας τ' ἀπόμερο ἐδῶ πέρα Μπορεῖ νὰ μῆτ' τὸ θεϊκὸ παιδί τῆς Παναγίας.

Στὴν ταπεινὴ τὴν στέγῃ μας μπορεῖ λευκοὶ νάρθοι ἀγγέλοι, θεῖες, ὑπερκόσμιες νὰ ψάλουν μελωδίες. Στὴν ξεχασμένη πόρτα μας μπορεῖ καὶ νὰ σταθοῦνε, ρηγάδες, μάγοι, φέρνοντας λιθάνι κι' εὐωδίες.

† ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας καὶ διακεκριμένος ποιητῆς κ. Γιάννης Περγιαλιτῆς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἀπὸ τὰς Σπέτσας δύο ποιήματά του, τὰ ὁποῖα καὶ δημοσιεύουμε εὐχαρίστως:

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

(Στὸν πολύτιμο φιλέλληνα ποιητὴ γ. Riette Baudry)

Μὲ τὰ πανάκια δόλοευκα
καὶ ἀφρόχαιτο τὸ σκάφος
μέσα ἀπὸ πέλαο ρόδινο
στὶς αἰδρες φτερουγίζει
ξανθὸ ναυτάκι, κάτω του
ποῦ ἀνοίγει χάος ὁ τάφος,
μὰ ἐκεῖνο, σὰν ἀητόφτερο,
πρὸς τῇ ζωῇ ἀρμενίζει...

Πρὸς τῇ ζωῇ τῇ διάπλῃτῃ,
ποῦ, ἰδὲς, στενεύει ἡ Πάφος
στὸ ἡδονικὸ λιμάνι, τῆς
πανώρης Ἀφροδίτης;
Τὸ ἀνάθλεμμα εἶνε ὁ φάρος του,
τῆς Πλάσης ὁ ζωγράφος
ποῦ ἂν τὸ ἱστοροῦσε θάσθουε
στὸ φῶς του ὁ Ἀποσπερίτης...

Καὶ πλέει ὅλο πλέει γεργόφτερο...
μὰ ἐνῶ ἀντικρύζει ἡ πλῶρη
τὸ πλάνο φῶς, ἰδὲς, ὀρθὸς
ἀφήνοντας τὸ δοῖακι
τὰ χέρια ἀπλώνει τρέμοντας
ὁ Ναυτῆς πρὸς τὴν Κόρη...

Θάμπος τὸ Νοῦ του ἐκύκλωσε
μόνο ἡ καρδιά του ἐθῶρει;
τὸ Καραβάκι ἀπόμεινε
χωρὶς ψυχὴ, πουλάκι
σπαράζει τῶρ' ἀφτέρωιγο
τὸ ἀφροπλάσμενο ἀγόρι

ΤΩΡΑ

Τώρα ποῦ ἡ νειότη δὲν μᾶς θέλει
κι' ὅλο τὸ χιόνι ἐνὸς θορηᾶ
τὰ λουλουδάκια μὲ τὸ μέλι
σκεπάζει ὁλοῦθε μας θαιρεῖα.

Τώρα ποῦ ἡ Νειότη μᾶς ἀφήνει
καὶ πάει ἄλλοῦ νὰ θρῇ φωνιά,
τὰ δύο φιλιὰ μας ἐν' ἄς γίνῃ,
καὶ μιὰ τῶν δύο μας ἡ ἀγκαλιά...

«ὦ! τῶρ' ἀγάπη μου, θὰ εἶποῦμε
τόσα λογάκια οἱ δύο μαζύ,
τώρα μονάχα ποῦ ἀγαποῦμε
κάτι ποῦ ἐντὸς μας πειὰ δὲ ζῇ.

Κάτι ποῦ ἐπῆρανε τὰ χρόνια
καὶ πᾶν μακρυὰ στὴν ξενιτιά,
νὰ χτίσουν νέα φωνιά στὰ κλῶνια,
ποῦ ἀργοσαλεύει κάποια Ἰτιά...

Σ π έ τ σ ε ς

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγορεύει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλῆς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5. Κήπος Γλαυκῶντος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰ Κυριακάς.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο).

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΚΤΟ ΜΑΣ ΜΥΘΟΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, τὸ τραῖνο τοῦ ἐσπῆρε ἔφτασε στὸν σταθμό. Ἡ Ζερμαῖν κ' ἡ Ἐρνεστίναν μῆσαν μέσα καὶ κάθησαν σ' ἕνα βαγὼν τῆς τρίτης θέσεως.

Μόλις ἀποβιβάστηκαν στὸ Ἐσπῆρε, ἔβλεπε στὸν διηγητὴ κ. Λεμπερζέ, ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς, θρῖσκόταν στὸ γραφεῖο του.

Παρ' ὅλη τὴν ψυχρότητά του, ὁ διηγητὴς συγκινήθηκε αὐτὴν τὴν φορὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὶς ἱκεσίες τῆς μικρούλας.

— Ἐλάτε, εἶπε, μὴ κάνετε ἔτσι!... Θὰ κανονίσω ἐγὼ τὰ πράγματα... Εἶχα δύο ὑποθέσεις νὰ μελετήσω ἀπόψε.. Τόσο τὸ χειρότερο... Θὰ τὶς ἀναβάλω γι' αὐριο.

Ὁ διηγητὴς ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστούνι του μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη θία, καὶ συνάδευσε τὴν Ζερμαῖν ὡς τὰ δικαστήρια, ὅπου τὴν ἄφησε νὰ περιμένῃ στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὁ κ. Λεμπερζέ ξαναγύρισε μὲ μιὰ ἀδεια ἐπισκέψεως, μὲ τὰ ὄνυμα τῆς Ζερμαῖν Πρινιέ καὶ τῆς Ἐρνεστίναν Μπουγιόν.

— Νά, παιδί μου, εἶπε, δίνοντας στὴ μικρούλα τὸ πολύτιμο χαρτί, μὴ χάνετε καιρὸ, ἂν θέλετε νὰ δῆτε τὸν πατέρα σας σήμερα. Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ πόρτες θὰ κλείσουν καὶ θὰ σὰς ποῖν ἀδυσώπητα νὰ ξαναπάτε αὐριο.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὴν καλωσύνη σας... Τρέχω στὴ φυλακή.

Ἡ Ἐρνεστίναν κ' ἡ Ζερμαῖν ἔφθασαν λαχανιασμένες μπρὸς τὸ σκοτεινὸ κτίριο.

Καθὼς ἦσαν ἐφωδιασμένες μὲ ἀδεια τοῦ εἰσαγγελέως, πέρασαν θριαμβευτικὰ μπρὸς στοὺς ξαφνιασμένους φύλακες.

Ἀνέβηκαν ὕψος σκάλες, διέσχισαν μακρεῖς διαδρόμους. Τέλος, ὁ φύλακας ποῦ τὶς ὡδηγοῦσε, ἀνοίξε μιὰ πόρτα... Βρέθηκαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ἀσπρισμένη μ' ἀσθέστη, ὅπου ἦσαν παραταγμένα καμμιὰ τριανταριά κρεβάτια. Ἦταν τὸ νοσοκομεῖο τῆς φυλακῆς.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἡ Ζερμαῖν ἀναγνώρισε τὸν πατέρα της, ἂν καὶ εἶχε ἀπομείνει πειὰ ἡ σκιά τοῦ ἐαυτοῦ του.

Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ἀκόμα πιὸ πολὺ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν θαυλωμένα, τὸ χρῶμα τοῦ πελιδνῶ. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν μὲ μιὰ σκοτεινὴ φωτιά σ' ἕνα πρόσωπο, ἀφανισμένο ἀπὸ τὸν πυρετό. Τὰ χεῖλῃ του δὲν εἶχαν πειὰ χρῶμα.

Μόλις εἶδε τὴν Ζερμαῖν, ὁ μηχανικὸς ἀνασκήρτησε μὲ χαρὰ κι' ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκωθῇ, πρᾶγμα ποῦ τὸ κατάρθωσε μὲ μεγάλη δυσκολία, γιὰτὶ ἦταν τρομερὰ ἀδυνατισμένος.

Μὰ ἡ Ζερμαῖν θρῖσκόταν κιάλας στὴν ἀγκαλιά του καὶ γέμιζε φιλήματα τὸν ἀγαπημένο της ἄρρωστο.

— Φτωχὲ μπαμπά! Ψιθύριζε μὲ θλίψι ποῦ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τῇ διώξῃ. Πόσο εἶσαι χλωμός!... Πόσο εἶσαι ἀδύνατος! Δὲν σὲ περιποιεῖται λοιπὸν κανεὶς;

— Νά, παιδί μου, τραυλίσε ὁ μηχανικὸς μὲ φωνὴ ἰσχυρὴν, ἀπεναντίας μὲ περιποιοῦνται πολὺ καλά. Μὰ δὲν θὰ κάνουν τίποτε. Εἶμαι χτυπημένος στὴν καρδιά!...

Κι' ἐπρόσθεσε μὲ μιὰ κίνησι ἀπείρανης ἀπελπισίας.

— Ξέρω ἄλλως τὴν γιὰτὶ μὲ περιποιοῦνται τόσο... Θέλουν νὰ με φυλάσουν γιὰ τὴν λαμητόμια!

Ἡ Ζερμαῖν ἔβγαλε ἕνα στριγγὸ λυγμὸ καὶ φιλώντας μὲ πάθος τὰ λιπόσαρκα χέρια τοῦ ἀρρώστου, φώναξε:

— ὦ! πατέρα, πατέρα! Μὴ μᾶς ἔτσι!... Μὴ λές τέτοια πράγματα... Δὲν εἰν' ἄλλως τε ἀλήθεια... Δὲν εἰν' ἀλήθεια...

Καὶ τὰ μέλη της τρεμούλιασαν μ' ἕνα σπασμωδικὸ ρῖγος, ἐνῶ χεῖμαρροι δακρύων κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια της.

Ὁ κ. Πρινιέ, βλέποντας ποῖα ἐπίδρασι εἶχαν σ' αὐτὴ τὰ λόγια του, μετανόησε πικρὰ γιὰ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπελπισία ποῦ τὸν εἶχαν κάνει νὰ τὰ πῇ καὶ προσπάθησε νὰ τ' ἀνακαλέσῃ.

Καὶ τὰ μέλη της τρεμούλιασαν μ' ἕνα σπασμωδικὸ ρῖγος, ἐνῶ χεῖμαρροι δακρύων κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια της.

Ὁ κ. Πρινιέ, βλέποντας ποῖα ἐπίδρασι εἶχαν σ' αὐτὴ τὰ λόγια του, μετανόησε πικρὰ γιὰ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπελπισία ποῦ τὸν εἶχαν κάνει νὰ τὰ πῇ καὶ προσπάθησε νὰ τ' ἀνακαλέσῃ.

κόκκινα...

— Μπαμπά, εἶπε ἡ Ζερμαῖν ποῦ εἶχε γαληνέψει λίγο δὲν πρέπει νὰ ξαναμιλήσῃς ποτέ ἔτσι... Ἀπὸ τὸν καιρὸ ἄλλως τε ποῦ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ συνέθησαν ἕνα σωρὸ πράγματα... Ἐγὼ νῆα νὰ σοῦ πῶ.

Μιά ἀχτίνα ἐλπίδας φώτισε τὸ κουρασμένο μέτωπο τοῦ φυλακισμένου. Ἐγειρε στὸ μαξιλάρι του γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλιτέρα τὴν κῆρη του, τῆς ὁποίας ρουφούσε μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς τὰ λόγια.

Ἡ Ζερμαῖν τοῦ διηγήθηκε σύντομα μὰ μὲ λόγια πειστικὰ πῶς εἶχε ξαναβρῇ τὸ πορτοκαλὶ καὶ πράσινο εἰσιτήριο τοῦ τραμ ποῦ τὸ εἶχε χάσει ὁ ταξιδότης μὲ τὸ ὑποτιμωμένο παρουνιστικὸ καὶ πῶς αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο τὴν ἔκανε νὰ σκεφτῇ νὰ πάῃ στὸ Μπρεβάλ, πρῶτα κ' ὕστερα στὸ Μορμείν.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπε ὁ μηχανικός. Εἶνε φανερό ὅτι ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Μπρεβάλ ἐρχόταν ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ γκρίζο πανωφόρι, τὸν ὁποῖο τώρα, περισσότερο ἀπὸ ποτέ, θεωρῶ, ὅπως κι' ἐσὺ δολοφόνου τοῦ θείου σου. Μὰ θρῖσκος στὸ Μορμείν καμμιὰ πολὺ μὴ ἐνδεῖξῃ;

— Ἀσήμαντα πράγματα... Ὡστόσο, πρόσεξα στὴ βιτρίνα τοῦ μοναδικοῦ ὀπλοπωλείου τοῦ τόπου ἕνα περιστροφὸ μπράουνινγκ ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τὸ δικό σου, μ' αὐτὸ δηλαδὴ ποῦ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα.

— Καὶ τί ἀποδεικνύει αὐτό;

— Ἰσως τίποτε, μὰ ἴσως καὶ πολλὰ πράγματα...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἐνα προαίσθημα ποῦ δὲν ζητάω νὰ τὸ ἐξηγήσω, μοῦ λέει, ὅτι ἐπειδὴ ὁ δολοφόνος εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα μπράουνινγκ, γι' αὐτὸ σκέφτηκε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δικό σου...

Ὁ ἄθλιος, ἐφ' ὅσον εἶχε ἐξυφάνει ὁλόκληρη μηχανοσφαῖα, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ εἶχε πάει στὴ θάλαα χωρὶς ὄπλα. Στὸ κάτω-κάτω δὲν μποροῦσε νὰ ξερῇ ἀπὸ πρὶν ὅτι θὰ ἐχνοῦσε τὸ πιστόλι τοῦ στο τραπέζι τοῦ ἀντιθαλάμου. Γιατὶ ὅμως δὲν χρησιμοποίησε ὄπλο δικό του;... Ἀπλούστατα, γιὰτὶ βλέποντας τὸ δικό σου μπράουνινγκ σκέφτηκε νὰ χρησιμοποίησῃ αὐτὸ γιὰ νὰ πῆρῃ ἀπάνω σου ὅλη τὴν ἐνοχλή.

— Λοιπὸν, νομίζεις ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα μπράουνινγκ;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιη γι' αὐτό... Κ' ἴσως φταίει ἡ ὁμοιότης τῶν δύο ὄπλων ποῦ τὸν ἔκανε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δικό σου, κι' ἔπειτα γιὰ τὸ χάσι τῇ μάλλον νὰ τὸ πετάξῃ σκοπίμως στὴν δεινροσταιχία τοῦ κήπου.

Ὁ μηχανικός ἀκούε θαυμάζοντας τὴν Ζερμαῖν νὰ τοῦ ἐκθέτῃ μὲ συνοχὴ τὰ συμπεράσματά της, ποῦ παρ' ὅλη τὴν λεπτότητά τους, ἦσαν τόσο λογικά.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἐπιτήδες ὁ δολοφόνος ἔχασε τὸ περιστροφὸ του;

— Μὰ εἶνε φανερό! Φώναξε ἡ μικρούλα μ' ἐνθουσιασμό. Γιατὶ λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος ποῦ ἐδειξε τόση ψυχραιμία καὶ πονηρία καὶ στὶς ἐλάχιστες ἀκόμα λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ἔκανε μιὰ τέτοια ἐπιπολαιότητα ἂν ὁχι σκοπίμως;

— ὦ! ἂν μποροῦσε νὰ τὸν ξαναβρῇ κανεὶς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο!... Ψιθύρισε ὁ μηχανικός ποῦ τὰ ἐνθουσιώδη αὐτὰ λόγια τὸν εἶχαν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴ βύθια τοῦ καὶ τὴν ἀπελπισία του.

— Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀγαπημένε μου πατέρα, ὅτι θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν βρῶ...

— Ἐγὼ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀντίληψί σου, τῆς ὁποίας μοῦ ἔδωσες χίλιες ὥς τώρα ἀποδείξεις. Ἀληθινά, εἶσαι μιὰ μικρούλα ντέτεκτιβ... Μὰ πρόσεξε... Αὐτὸ ποῦ ἐπιχειρεῖς εἶνε πολὺ δύσκολο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ !..

ΕΙΝΟ τὸ θράδυ ὁ πύργος τῶν Κερντάλ εἶχε ὀψι γιορταστική. Τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων μαρκησιῶν Κερντάλ γύριζε ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξίδι τοῦ στὴν Ἀμερική καὶ στὴν Ὠκεανία καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ γεγονότος εἶχαν προσκαλέσει σὲ δείπνο μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους τῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρομε ἐδῶ τὸν δόκτορα Κορναμπούκ, διακεκριμένο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Μεταφυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ γνωστὸν γιὰ τὴν ἐκκεντρικότητα τοῦ ντυσίματός του. Σφιγμένος ὁ δόκτωρ μέσα στὸ ἀρχαῖο κὸ κοστοῦμι τοῦ καὶ μὲ τὴν κατάξανθη περρούκα στὸ κεφάλι του, ἐμοιαζε μὲ μοντέλλο τοῦ 1850. Ὡστόσο, ἡ συντροφία τοῦ ἦταν εὐχάριστη καὶ ἡ γνώσεις του ἀπέραντες.

Κοντὰ τοῦ καθόταν ἡ ἀεικίνητη καὶ φιλάρεσκη κυρία Ντελαρτίγκ, κάποια παλιὰ συμμαθήτρια τῆς θελκτικῆς οἰκοδεσποίνης καὶ πρὸ πέρα ἡ μὲς Χάουθορν, πρῶτη καθηγήτρια τῆς νεαρᾶς μαρκησίας καὶ ἥδη συνταξιούχος γεροντοκόρη.

Ἀπὸ τὶς χώρες ποὺ ἐπισκέφθη κατὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι του, καὶ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕναν παλὸ πόθο του νὰ φτιάξῃ δηλαδὴ ἕναν ἰδιόκτητο ζωολογικὸ κήπο στὸ πάρκο τοῦ πύργου του, ὁ μαρκήσιος Κερντάλ εἶχε φέρεי μέσα σὲ σιδερένια κλουβιά διάφορα ἀγρία θηρία. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἕναν ἐξημερωμένον πίθηκο ποὺ τὸν εἶχε βαφτίσει κιόλας μὲ τ' ὄνομα «Ζακώ» καὶ τὸν εἶχε παρουσιάσει στοὺς προσκεκλημένους του, ἐπιδεικνύοντας τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ μιμικὴ δεινότητά του.

Κεῖνο τὸ θράδυ εἶχαν διασκεδάσει καλὰ. Οἱ οἰκοδεσπόται τοὺς ἀφηγήθηκαν διάφορα σπαρταριστὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδιοῦ τους καὶ ὁ σοφὸς δόκτωρ Κορναμπούκ κατόπιν τοὺς ἀνέπτυξε διάφορες θεωρίες μεταφυσικῶν ζητημάτων, ἀναφέροντας συγχρόνως καὶ ἕνα σωρὸ περιστατικὰ δραματικῶν ἐμφανίσεων φαντασμάτων, κάνοντας τοὺς ἀκροατὰς του ν' ἀνταρχιάσουν ἀπὸ φόβου.

Πολλὲς φορές ἡ κυρία Ντελαρτίγκ διετύπωνε τὰς ἀντιρρήσεις τῆς, διακόπτοντας τὸν δόκτορα. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τοῦ δῆλωσε ὀρθὰ-κορτὰ ὅτι ἐλ' αὐτὰ εἶνε φαντασιώδης.

Ὡστόσο, ὅταν ἀποσύρθηκαν στὰ διαμερίσματα ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ τὸν καθέναν, στὸν πύργο, ἡ κυρία Ντελαρτίγκ χρειάστηκε νὰ ὀπλισθῇ μὲ ἀρκετὴ δόσι γενναϊότητος γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς τὶς σκιὲς τῶν φαντασμάτων τοῦ κυρίου Κορναμπούκ καὶ ν' ἀποκοιμηθῇ...

Πρὸ πόσης ὥρας κοιμῶταν ἡ κυρία Ντελαρτίγκ, οὔτε καὶ αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ, ὅταν ξαφνικὰ πετάχτηκε ἀπάνω τρομαγμένη, ἐξ αἰτίας ἐνὸς δυνατοῦ τριζιματος τοῦ παραθυριοῦ, ποὺ τῶξε ἀφήσει ἀνοιχτὸ γιὰ ν' ἀερίζεται τὸ δωμάτιο. Φαντάζεται τώρα κανεὶς τὸν τρόμο τῆς ἀγούροζυπνημένης κυρίας, ὅταν μέσα στὸ ἀσθενικὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ εἶδε νὰ δρασκελίσῃ θιαστικά καὶ ἀθόρυβα τὸ παράθυρο ἕνας ἄνθρωπος, — ἕνας ἄνθρωπος γνωστός — καὶ νὰ μπαίνει μέσα !...

Κρύος ἰδρώτας περιέλουσε τὸ σῶμα τῆς. Δοκίμασε νὰ καλέσῃ βοήθεια μὰ ἡ φωνὴ τῆς κόπηκε στὸν λάρυγγά τῆς. Ὁ ἄθλιος τώρα κυκλοφοροῦσε στὸ δωμάτιο, σὰν νάψαχνε νὰ βρῇ κάτι...

Μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς ἡ κυρία Ντελαρτίγκ, ἔκρυψε τὸ κεφάλι τῆς μέσα στὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβάτιοῦ, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀκούγε τὸν κάκοποιὸ νὰ ἐρευνᾷ μὲ ἀπειρες προφυλάξεις.

Ἔτσι, σ' αὐτὴν τὴν στάσι καὶ λουσιμένη στὸν παγωμένο ἰδρώτα τῆς, μὴν ἐλπίζοντας ἀπὸ πουθενά οὔτε τὴν ἐλαχίστη βοήθεια, περιμένε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὴν θανατηφόρο σιληττιὰ ἀπὸ τὸν κακοῦργο, ποῦχε εἰσχωρήσει στὸν κοιτῶνα τῆς.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ φρικτῆς

ἀγωνίας ὥς ποὺ ὁ ὕπουλος θόρυβος τῆς ἐρεύνης τοῦ κακοποιοῦ σταμάτησε.

Εἶχε τελειώσει ἀρὰ γε τὸ ἔργο του, εἶχε γλυτώσει τὴν ζωὴ τῆς τοῦλάχιστον ἡ μισολιπόθυμη ἀπὸ τὴ λαχτάρα τῆς γυναῖκα ;

— Θεέ μου ! ψιθύρισε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά τῆς καὶ χωρὶς νὰ γυάλῃ ἀχνά, Σῶσε με ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ περιπέτεια...

Περίμενε ἔτσι βουθὴ καὶ ἀσάλευτη ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ ἀκούει. Τίποτε. Ἡσυχία θαθεῖα εἶχε ἀπλωθῇ στὸ δωμάτιο. Εἶχε φύγει τάχα ὁ κακοῦργος ;

Δειλά καὶ μὲ κινήσεις ἀργές καὶ προφυλακτικῆς, ἡ κυρία Ντελαρτίγκ ἔβγαλε τὸ κεφάλι τῆς ἐξω ἀπὸ τὶς κουβέρτες καὶ περιέφερε τὸ λαχταρισμένο βλέμμα τῆς γύρω στὸ θαμνοφυλισμένο δωμάτιο.

Κανείς. Ὁ κακοῦργος εἶχε φύγει πειὰ.

Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἔφυγε τότε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς, ἡ γλώσσα τῆς λύθηκε ἀμέσως καὶ ἡ φωνὴ τῆς ξαναῆρθε.

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! Κλέφτες !... φώναξε μ' ἀπογνώσι τότε.

Ἀμέσως ὁλόκληρος ὁ πύργος ἀναστατώθηκε. Ὑπηρετές καὶ φιλοξενοῦμενοι μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸ ζεῦγος Κερντάλ ὥρμησαν λαχταρισμένοι, μετὰ κερὰ στὰ χέρια, στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Ντελαρτίγκ.

Θάρρος, κυρία μου ! φώναξε πρῶτος ὁ κ. Κερντάλ. Τί σὰς συμβαίνει ;

— Φιλοξενεῖτε ἕναν κλέφτη, ἕναν κοινὸν λωποδύτη ! φώναξε κατὰμουτρα τοῦ οἰκοδεσπότου ἡ κυρία Ντελαρτίγκ.

— Σὰς παρακαλῶ, τί συνέβη ; Ἐξηγήθητε, κυρία μου !...

— Μάλιστα ! Αὐτὸ ποὺ σὰς λέγω !... Φιλοξενεῖτε ἕναν κλέφτη. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸν γνόρισα, ὅπως ἀκριβῶς βλέπω καὶ γνωρίζω ἐσὰς αὐτὴν τὴν στιγμή. Τὸν εἶδα νὰ μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Παίρνοντας ὅλες τὶς προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβο, σὰν ἕνας ἐπιδέξιος καὶ πολυπειρὸς λωποδύτης, ἐρεύνησε ὅλο τὸ δωμάτιό μου καὶ ἔκλεψε ἀσφαλῶς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε...

— Μὰ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ φιλοξενοῦμενός μας, ἐπὶ τέλους, κυρία μου ; ρώτησε μὲ δικαιολογημένη ἀγανάκτησι ὁ κ. Κερντάλ.

— Ὁ δόκτωρ Κορναμπούκ !...

— Ὁ κ. Κορναμπούκ ;... τραύλισε ὁ κ. Κερντάλ, περιφέροντας μ' ἀπορία καὶ κατάπληξι ἕνα γύρω τὸ βλέμμα του.

— Ὁ Κορναμπούκ ;... Ὁ κ. Κορναμπούκ ;... ἔκαμε μισογελῶντας εἰρωνικά ἡ κυρία Κερντάλ.

— Μήπως πέσατε θύμα κανενὸς ἐφιαλτικοῦ ὀνείρου... καὶ μιὰς ὀφθαλμαπάτης, κυρία μου ; ρώτησε προστατευτικά ὁ οἰκοδεσπότης. Δὲν εἶνε πράγματα νὰ λέγονται αὐτὰ γιὰ ἕνα τέτοιο πρόσωπο. Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Κορναμπούκ ποὺ δυσκολεύεται νὰ περπατήσῃ καὶ στὸ ἴσιο πλακόστρωτο τοῦ δρόμου, θὰ σκαρφάλωνε στοὺς τοίχους ; Εἶνε ἀπίστευτο...

— Ἐαπλωθήτε καὶ προσπαθήστε νὰ ῥημέψετε τὰ ἀναστατωμένα νεῦρα σας κυρία Ντελαρτίγκ, ἐπρόθεσε ἡ οἰκοδεσποίνα. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κακὸς ἐφιάλης ποὺ σὰς τάραιε τὸν ὕπνο. Ἐμπροσστήκατε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς ἱστορίες τοῦ κ. Κορναμπούκ.

— Σὰς παρακαλῶ ! φώναξε, ἐκνευρισμένη τώρα, ἡ κυρία Ντελαρτίγκ. Σὰς λέγω ὅτι τὸν εἶδα καὶ τὸν γνόρισα. Ἦρθε νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματά μου !...

Εἶμαι θεοδαία γι' αὐτὸ, γιατί δ-κουσα τὸ ἔλαφρὸ σύριμο τοῦ συρταριοῦ. Ρίξετε μιὰ ματιά ἐκεῖ σὰς παρακαλῶ, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ καὶ θὰ θεσπαιωθῇ τε !...

— Ὡ ! ποῖα ἔκπληξι ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπα ὄλων, ὅταν κυττάζοντας στὸ συρτάρι ποῦχε

ΤΑ ΑΠΡΟΣΟΠΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ

(Ἀπὸ μιὰ παλιὰ Σάτιρα)

Ὁ Ἀχ. Παράσχος εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πιῇ ἕναν καφέ κάθε μιὰ ὥρα.

Ὁ Σουρὴς ἀδύνατον νὰ δειπνήσῃ, πρὶν δειπνήσῃ ὁ Βλάχος.

Ὁ Βλάχος ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, ἂν δὲν διαβάσῃ 4 στίχους τοῦ Παλαμά.

Ὁ Παλαμᾶς ἀδύνατον νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἂν δὲν διαβάσῃ 8 στίχους τοῦ Κάλθου.

Ὁ Προβελέγγιος ἀδύνατον νὰ γευματίσῃ, ἂν δὲν παίξῃ «μάους».

Ὁ Γαβριηλίδης ἀδύνατον νὰ πιῇ καφέ, ἂν δὲν ἰδρῶσῃ ἕνα νέο περιοδικό.

Ὁ Ἀννίνος ἀδύνατον νὰ εἰπῇ ἕνα λογοπαίγνιο, ἂν δὲν γελᾷ προκαταβολικῶς γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος.

Ὁ Δαμβέργης ἀδύνατον νὰ βγῇ στὸ ρόμο, ἂν δὲν φορέσῃ ἄνθος στὴν κομψι-υδότη του.

Ὁ Κακλαμᾶνος ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, ἂν δὲν κρατᾷ τὰ γάντια του.

Ὁ Ἰωάννης Καμπούρογλου δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς νὰ βαφτίσῃ καὶ ἕνα νέο λόγιο.

Ὁ Δροσίνης ἀδύνατον νὰ φάῃ, ἂν δὲν πῇ μιὰ γερμανικὴ λέξι.

Ὁ Ροῖδης ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, ἂν ἐν-λείψῃ τὸ καφεῖνο τοῦ Ζαχαράτου.

Ὁ Δημ. Κορομηλᾶς ἀδύνατον νὰ καπνίσῃ, ἂν δὲν ἐμπνευσθῇ τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς νέου δράματος.

Ὁ Καζάκης ἀδύνατον νὰ γράψῃ, ἂν δὲν μεταχειρισθῇ τὶς λέξεις «ιστορικὴ ἐξέλιξις» καὶ «ἀλληλεγγύη».

Ὁ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ, ἂν δὲν φάῃ ἕνα τοῦλάχιστον γλύκισμα.

Ὁ Βελιανίτης δὲν κοιμᾶται ἐπίσης, ἂν δὲν ἀνακαλέσῃ στὴ μνήμη του τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν Ρώσων συγγραφέων.

Ὁ Πολέμης, ἂν δὲν ἀναγνώσῃ τὸν «Ἐρωτόκριτο».

Ὁ Παγαγέλης, ἂν δὲν χαιρέτῃσῃ ὑποκλινῶς καὶ φιλοφρόνως τὴν κλινὴν του.

Ὁ Σπανδωνῆς, ἂν δὲν πεισθῇ ὅτι ἐκοιμήθηκε ὅλη ἡ πόλις.

Ὁ Ξενοπούλος ἂν δὲν λιβανίσῃ ἑαυτὸν.

Ὁ Στρατήγης ἂν δὲν φορέσῃ τὸν μουστακοδέτη του.

Κι' ὁ Ψυχάρης ἂν δὲν χρησιμοποίησῃ κλινισκεπάσματα ἀπὸ... μ α λ λ ι γ ι α νὰ μὴν κρῶσῃ ὥς...

Ψ υ χ ρ ά ρ η ς ποὺ εἶνε !...

Ὁ Γεώργιος Δροσίνης

Ὁ Κωστής Παλαμᾶς

τοποθετῆσαι ἀπὸ τὸ θράδυ τὰ κοσμήματά τῆς ἡ κυρία Ντελαρτίγκ, εἶδαν ὅτι ἔλειπαν ὅλα !...

Πράγματι λοιπὸν εἶχε μὴ λωποδύτῃς ἀπὸ τὸ παράθυρο ; Καὶ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀξιότιμος Κορναμπούκ ;

— Ὡ, διάβολε ! ψιθύρισε ὁ κ. Κερντάλ.

Ὅλοι σώπαιναν συνωφρωμένοι.

Ἀξαφνα νέα κραυγὴ ἀγωνίας ἀναστάτωσε τὸν πύργο.

— Βοήθεια ! Βοήθεια !...

Ἡ ἀπελπισμένης κραυγὴς ἔβγαιναν τώρα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μὲς Χάουθορν.

Ἀφῆσαν τὴν κυρία Ντελαρτίγκ νὰ δούρεται γιὰ τὰ κοσμήματά τῆς καὶ ἔτρεξαν στὴν Ἀγγλίδα καθηγήτρια. Ἀλλὰ ποῖα ἔκπληξις τοὺς περιέμενε καὶ ἐκεῖ !...

Ἡ μὲς Χάουθορν, χωρὶς κανένα δισταγμὸ κατήγγειλε λαηγορηματικά ὅτι ὁ κ. Κορναμπούκ μῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἐπειδὴ δὲν βρῆκε κοσμήματα ἢ ἄλλα τιμαλφῇ τῆς πῆρε τὸν κορσὲ καὶ τὴ γούνα !

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! φώναξε τότε ὁ κ. Κερντάλ. Αὐτὰ εἶνε πράγματα ἀκατανόητα ! Πᾶμε στὸ δωμάτιο τοῦ δόκτορος !...

Σὲ λίγο ὁ δόκτωρ ξυπνοῦσε ξαφνιασμένος ἀπὸ τὰ δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Κι' ὅταν εἶδε τὸσον κόσμο μὲ τὰ κερὰ στὰ χέρια νὰ τὸν τριγυρίζουν καὶ νὰ τὸν κυττάζουν ἐρευνητικὰ στὰ μάτια ἱν-τεψε νὰ σαστίσῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

— Τί συμβαίνει, κύριοι ; τραύλισε.

— Κοιμώσουν, δόκτωρ ; ρώτησε ἀπὸ-τομα ὁ κ. Κερντάλ.

— Καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάνω τέτοια ὥρα, κύριε μαρκήσιε ; ἀπάντησε, μὴ μπρῶν-τας νὰ καταλάβῃ τί ἐννοοῦσε ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ντυθῆτε μιὰ στιγμή, σὰς παρακα-λῶ, κύριε δόκτωρ, ἔκαμε ὁ κ. Κερντάλ. Ὁδὲ συμβαίνουν πολὺ μυστηριώδη πρά-γματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξηγηθῶν.

Ὁ δόκτωρ νομίζοντας ὅτι πρόκειται περὶ πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ ὅτι συ-νεπῶς τοῦ δινόνταν μιὰ θαυμασιὰ εὐκαιρία νὰ τὰ μελετήσῃ ἀπὸ κοντὰ, ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν παρακλήσιν τοῦ φίλου του.

Πράγμα περίεργο ὅμως, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὰ ροῦχα του καὶ αὐ-τὴ ἀκόμα τὴν περρούκα του. Ἀγανακτι-σμένος καὶ ἐκνευρισμένος πειὰ φώναξε:

— Ἐπὶ τέλους ! Μήπως, κύριοι, παίξετε καμμιὰ φάρσα ; Ποῦ εἶνε τὰ ροῦχα μου ;

Οἱ ἄλλοι κόντευαν τώρα νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ δόκτωρ προ-παθοῦσε νὰ βρῇ τὰ ροῦχα του καὶ αὐ-τὴ ἀκόμα τὴν περρούκα του. Ἀγανακτι-σμένος καὶ ἐκνευρισμένος πειὰ φώναξε:

— Ἐπὶ τέλους ! Μήπως, κύριοι, παίξετε καμμιὰ φάρσα ; Ποῦ εἶνε τὰ ροῦχα μου ;

Οἱ ἄλλοι κόντευαν τώρα νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ δόκτωρ προ-παθοῦσε νὰ βρῇ κανένα τέχνασμα γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Ἀξα-φνα ὅμως τὸ ἀπτόμο ἀνοιγματοῦ τοῦ παραθύρου τοὺς ἀνά-γκασε νὰ στρέψουν τὰ βλέμματά τους πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κι' ὅ-λοι γούρλωσαν τὰ μάτια τους ἀπὸ κατάπληξι.

Ἐνας ἄλλος Κορναμπούκ ἐμφανίστηκε στὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου. Τὰ μικρούλικά μάτια του τοὺς κύτταζαν ὅ-λους ἐμπαικτικά.

— Ὁ Ζακώ ! Ὁ Ζακώ ! φώναξε ἄξαφνα ξεκαρδισμένη στὰ γέλια ἡ κυρία Κερντάλ.

— Ὁ Ζακώ ! Ἀὐτὸν ἄθλιο !... συμπλήρωσε ὁ κ. Κερ-ντάλ. Τὸ λωποδύτη !... Τὸν κανάγια !...

Ἦταν πράγματι ὁ τετραπέρατος πίθηκος τοῦ μαρκη-σιῶ, ντυμένος μὲ τὰ ροῦχα τοῦ δόκτορος, φορῶν-τας τὴν περρούκα, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα σωρὸ κλοπιμαῖα καὶ μορφάζοντας κωμικά.

Ὅλοι πειὰ ἄρχισαν νὰ γελοῦν.

Μόνον ὁ κ. δόκτωρ ἦταν δυσαρεστημένος. Τοῦ εἶ-χαν χαλάσει τὸν ὕπνο. Καὶ τὸ χειρότερο ἡ ἐλπίδα του νὰ δῇ ἕνα ἀληθινὸ φάντασμα αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ πόθος του νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον τοῦ Ὑπερπέ-ραν διεψεύσθησαν οἰκτρῶς.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΩΝΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο).

σκηνή αυτή τελείωσε χωρίς ατύχημα, χωρίς κανέναν από τους δυο αντιπάλους να υποχωρήσει, ούτε θήμα. Ιάκωβος, ο στρατηγός κ' ή γυναίκα του ήταν ευχαριστημένοι, γιατί ο Κάρολος δεν ήταν ακόμα ελεύθερος να διαθέσει, όπως ήθελε την περιουσία που του είχε αφήσει ο πατέρας του.

Επί πλέον ο κ. Ξπικ έλπιζε, ότι ως την εποχή που θα ένηλικιώνονταν, αυτό το άτιθασσο παιδί θα γινόταν πιο λογικό.

Ωστόσο, ελεύθερος τώρα στους δρόμους του Παρισιού, απαλλαγμένος από κάθε επίβλεψη, ο Κάρολος εγκαίνιασε την ανεξαρτησία του μ' ένα σωρό έκτροχασιμούς, πέφτοντας με τα μούτρα στο γλέντι και στην κραιπάλη.

Σ' αυτήν την εποχή των καταχρήσεων (1839 — 1841) πρέπει ίσως να τοποθετηθεί κανείς την ασθένεια που είχε τόσο μοιραίες συνέπειες στη ζωή του ποιητού και, τελικά, προκάλεσε ίσως τον θάνατό του.

Ο Κάρολος απουσίαζε πειά συνεχώς απ' το σπίτι κι' αν έκανε ποτέ και ποτέ την εμφάνισή του στις δεξιότητες που έδινε ο πατριός του στρατηγός Ξπικ στο σπίτι του, είχε την τέχνη να γίνεται δυσάρεστος με τους συνεχείς σαρκασμούς του. Ο κ. Ξπικ τρεμούλιαζε. Η Καρολίνα έτρεμε... Ήταν ολοφάνερο πως μια μεγάλη οικογενειακή θύελλα θά έσπτοσε.

Η θύελλα αυτή ξέσπασε πραγματικά κατά την διάρκεια ενός επίσημου γεύματος. Σε κάποια στιγμή, ο Κάρολος είπε κάποια άστοχη κουβέντα κι' ο στρατηγός τον επέπληξε μπροστά σε όλους. Γύρω απ' το τραπέζι βαθεία σιωπή απλώθηκε.

Ο Μπωντελαίρ, ντροπισμένος, χλωμός από λύσσα, σηκώθηκε και, ευγενής και σ' αυτήν ακόμα την παραφορά του, είπε στον πατρώ του.

— Κύριε, με προσβάλλετε σοβαρά. Είστε άξιος τιμωρίας και θα λάβω την τιμή να σας πνίξω!...

Η παράδοξη αυτή απειλή διατυπώθηκε τόσο σοβαρά — με την σοβαρότητα που διατυπώνουν οι τρελλοί τις απειλές τους — ώστε τόσο οι προσκαλεσμένοι, όσο κι' ο στρατηγός που φορούσε την μεγάλη του στολή, απόμειναν κατάπληκτοι.

Μά ο Κάρολος είχε όρμηξη κιόλας κατά του κ. Ξπικ. Τότε εκείνος τον μπάτισε κι' ο ποιητής έπαθε νευρική κρίση, ανατρέποντας, καθώς έπεσε, πιάτα και καρέκλες γύρω του.

Μια τέτοια πράξη χρειαζόταν κυρώσεις και ο στρατηγός συγκάλεσε πολεμικό, οικογενειακό θέλω να πω, συμβούλιο σε λίγες μέρες. Το συμβούλιο συνεδρίασε, άπνώντας το ένδοξο, ο οποίος ήταν υπό περιορισμό στην κάμαρή του.

Και το συμβούλιο αποφάσισε: να απομακρυνθεί ο Κάρολος, που δεν είχε ακόμη ενηλικιωθεί, ένα διάστημα απ' το Παρίσι. Έπισης το συμβούλιο επέτρεψε να του δοθούν απ' την πατρική του κληρονομία 5.000 φρ. (100.000 περίπου σημερινές δραχμές) προσωρισμένες για να καλυφθούν τα έξοδα του ταξιδιού.

Η απόφαση αυτή ήταν μια τιμωρία βέβαια, μά ήταν επίσης, κατά την αντίληψη των εντόμων άστων που την έλαβαν, ένα υπέρτατο μέσον για να απομακρύνουν το νέο απ' τις «κακές συναναστροφές» του και για να τον κάνουν, καθώς λένε, να αλλάξει μυαλά. Η τελευταία αυτή έλπιδα γλυκανε ίσως, μέσα στην καρδιά της κ. Ξπικ, την πίκρα του χωρισμού.

Ο Κάρολος, φαινομενικά τουλάχιστον, υποτάχθηκε. Έτοι υποτάσσεται κι' ο κατάδικος, που θαδίζει ανάμεσα σε δυο χωροφύλακες. Πήγε με το λεωφορείο στο Μπορντώ και στις 9 Ιουνίου 1841, το «Πλοίο των Θαλασσών του Νότου», με τον πλοίαρχο Σώρ, έχοντας τον Μπωντελαίρ ανάμεσα στους επιβάτες του.

φευγε για την Καλκούτα των Ινδιών. Από δω αρχίζει μια άλλη περίοδος της ζωής του ποιητού.

V

ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΖΙΕΣ ΧΩΡΕΣ

Ένα νησί νοτιοανατολικά, όπου η φύση δίνει δέντρα παράδοξα, καρπούς γεμάτους νοστιμιά. (Κ.Μ.)

Ο ποιητής διηγώταν αργότερα για την έξορά του αυτή τα πιο παράδοξα πράγματα του κόσμου. Μά τότε για να καταπλήσει τους συντρόφους του του καφενείου.

Η πραγματικότητα ήταν πιο κοινή. Ώς και σ' αυτό το «πειθαρχικό» ταξίδι, παρέμενε στις γενικές γραμμές της οικογενειακής, άστικης. Ο κ. Ξπικ είχε εμπιστευθεί τον θετό του γιο σ' ένα πλοίαρχο συμπατριώτη του, φίλο του και του είχε κάνει ένα σωρό συστάσεις.

Το πλοίο — ίστιοφόρο — ήταν ένα απ' τα έμπορικά εκείνα πλοία που παίρνουν και μερικούς επιβάτες. Αυτή τη φορά, οι επιβάτες ήταν μερικοί έμποροι, μερικοί αξιωματικοί του άποικιακού στρατού και ο νεαρός Κάρολος του οποίου ο ναύλος είχε πληρωθεί προ της επιβίβασής του, με ωραία χρυσά λουδοθήκια. Ο πλοίαρχος Σώρ είχε πάρει μαζί του και τον γιο του, ο οποίος, καθώς είχε την ίδια ηλικία με τον ποιητή, θα μπορούσε να είναι ένας σύντροφος για το ταξίδι του.

Καθώς θάλεπε, δεν υπήρχε τίποτε το άπανθρωπο σ' όλα αυτά. Άπεναντίας είχαν ληφθεί προφυλάξεις, φροντίδες κι' επί πλέον ο πλοίαρχος, που ο Μπωντελαίρ θέλησε να τον παραστήσει αργότερα ως τέρας, είχε την συναίσθηση πως του είχαν εμπιστευθεί κάτι πολύτιμο.

Δέχτηκε τον Κάρολο πολύ ευγενικά και του έδειξε την καμπίνα του. Κι' έπειδή ο ευγενέας ήταν το κύριο χρίσμα του Καρόλου, μετά την ποίησι, ταίριαζε στην αρχή θαυμάσια με τον πλοίαρχο.

Η άσυμφωνία τους άρχισε στο ταξίδι, όταν μια μέρα, με θαυμάσιο καιρό, ο πλοίαρχος Σώρ, που είχε δασκαλευθεί σχετικώς απ' τον στρατηγό Ξπικ, προσπάθησε να δώσει να καταλάβει σ' αυτόν τον κακοαναθρεμμένο νέο, που τον έφθιδε λίγο, ότι η φιλολογία, η ποιήσι και τα ρέστα, είναι πολύ ωραία βέβαια, μά δεν μπορούν να είναι και το έπαγγελμα, ή σταδιοδρομία ενός ανθρώπου.

Τι τάχα να είχε αυτός ο περίεργος πλοίαρχος, ύποπτη-ρίζοντας τις απόψεις του; Άνοήσιος; Όχι όσο νομίζετε... Σώζεται σχετικώς μια επιστολή του, ένα είδος αναφοράς προς τον κ. Ξπικ, που όχι μόνο δεν είναι κακογραμμένη κι' ανήγη, αλλά πολύ ωραία στην απλότητά της.

Τα λόγια του, αρκετά πειστικά, συγκίνησαν και τον Μπωντελαίρ τον ίδιο, ο οποίος, σε κάθε άλλη περίπτωση, θ' άπαντούσε μ' ειρωνείες και με σαρκασμούς.

Αυτή τη φορά περιωρίστηκε στο ν' αντικρούει κάθε φράση του πλοίαρχου με μια γλυκύτητα φιλική, αλλά τόσο επίμονα κι' άπεγνωσμένα, ώστε στο τέλος ο πλοίαρχος έσταζε δόλοκληρος από ιδρώτα. Ποτέ μανούβρα και με την πιο μεγάλη τρικυμία, δεν τον είχε δυσκολέψει τόσο!...

Μά ο Κάρολος ο ίδιος τί σκεφτόταν για την περίπτωσή του; Καθώς έθλεπε τώρα τον έαυτό του, στη γεφυρούλα του πλοίου που παρέκαμπτε τις ακτές της Πορτογαλίας, να συζητή μ' αυτόν τον γέρο θαλασσοδύκο, αν είχε αυτός, ο Μπωντελαίρ το δικαίωμα να' αφιέρωση τη ζωή του στα γράμματα, δεν του παρουσιαζόταν όλο το άνοητο, όλο ή κωμική της θέσεώς του; Ποιός ήταν ο εσωτερικός του κόσμος;

Είπε αλήθεια ότι μέσα στην ψυχή του, είχε πέσει παιδί. Πριν ακόμα επιβιβασθεί στο πλοίο είχε γράψει στην μητέρα του αυτά τα λόγια που έχουν τόνο μετανοίας και αποτελούν σχεδόν μια αίτηση συγγνώμης:

«Πείσε τον (τον κ. Ξπικ) αν μπορείς, ότι είμαι, όχι ένας μεγάλος άθλιος, μά ένα καλό παιδί».

(Ακολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ώ, Στέφανε, τραύλισε ή ΄Ολγα που τά είχε χάσει. Κόμησα εγώ, ένα κορίτσι που το περιμάζεψε ή μητέρα σας από ένα όρφανοτροφείο και το συμάζεψε από οίκτο; Τι λέτε; Μου είν' αδύνατο να δεχθώ...

Και κούνησε ζωηρά το κεφάλι της, ενώ το πρόσωπό της έπαρνε μια έκφραση που έπεκύνανε την άρνησή της.

— Όχι! Όχι! Έξακολουθήσε. Η καλωσύνη της μητέρας σας άπεναντί μου ήταν άπέραντη. Σας χρωστάω τόσο πολλά που δεν θα μπορούσα ποτέ να σας ανταποδώσω ούτε το ελάχιστο απ' αυτά...

— Τι λές, ΄Ολγα! τη διέκοψε ζωηρά ο πρίγκηψ. Κ' ή εργασία σου στη θίλλα; Έσύ, μόνη σου, διευθύνεις τρία χρόνια τώρα δόλοκληρη την κτηματική περιουσία μας και πολλαπλασιάζεις τα εισοδήματά μας με τους κόπους σου, με την προσωπική σου εργασία... Τό θεωρείς λοιπόν άσημαντο αυτό; Μου φαίνεται μάλλον πως όσα έκανε ή μητέρα σου για μένα είναι άσημαντα μπροστά στα όσα έκανες έσύ για μάς;... Κ' ή στοργή σου; Κ' ή άφοσίωσή σου στη μητέρα και την αδελφή μου;... Η άγάπη σου;

Η φωνή του πρίγκηπου, έτρεμε καθώς έλεγε αυτά τα λόγια από μια θερμή συγκίνηση.

Η ΄Ολγα, χωρίς να θάλη, είχε συγκινηθεί κι' αυτή και δεν μπορούσε να του άπαντήσει.

Ο Στέφανος την κύτταξε μερικές στιγμές στα μάτια κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Έχω έξ' άλλου τον λόγο μου που θέλω να σου δώσω τον τίτλο της κομίσσης του Ρόζμπλανς. Αν ή κατάσταση στη θίλλα ήταν όπως άλλοτε, δεν θαχε και τόσο σημασία αυτό. Η μητέρα μου σ' άγαπούσε σαν παιδί της, ή Νάντια σαν αδελφή της και...

Θέλησε να προσθέσει κάτι, μά έκοψε τη φράση του απότομα κι' εξακολουθήσε:

— Μά τώρα ή κατάσταση άλλαξε. Στην οικογένειά μας προσετέθη ένα καινούργιο μέλος, ή Βέρα, που άναγκαστικά, έφ' όσον ο πατέρας της είναι κλεισμένος στην κλινική, χωρίς λογική, θα μείνει μαζί μας... Έ, λοιπόν, δεν θέλω καθόλου αυτή ή ξένη... ναί, μολονότι είναι εξαδέλφη μου, μου φαίνεται σαν μια ξένη, να σε θεωρή ως ύποδεεστέρα της... Ναί, δεν τό θέλω καθόλου αυτό. Γι' αυτό, σε πασακαλώ θερμά να δεχθής τον τίτλο που σου έδωσα. Είναι άλλωστε παράκλησις και της μητέρας μου και της Νάντιας με τις όποιες μίλησα σχετικώς...

Η ΄Ολγα όμως δίσταζε ακόμα. Μια άλλη νέα, ή έμπνευσις αυτή του πρίγκηπου θα την είχε γοητεύσει, θα την είχε μεθύσει από την πρώτη στιγμή. Μά αυτή με την απλή και την περήφανη ψυχή, δεν είχε τέτοιες φιλοδοξίες. Ήταν ευχαριστημένη μέσα στο περιβάλλον που ζούσε και δεν ήθελε τίποτε περισσότερο. Τό να γίνη από τη μια στιγμή στην άλλη κόμηςσα, της φαινόταν σαν κάτι ψεύτικο που δεν της ταίριαζε.

Τό αυτοκίνητο είχε μια πειά στον περίβολο της θίλλας, όταν ο πρίγκηψ της ζαναίεπε:

— ΄Ολγα, μην έπιμένεις ν' άρνησαι ένα πράγμα που είν' άπαραίτητο να γίνη... Θά με δυσαρεστήσει πολύ...

Και την κύτταξε με μια ματιά τόσο έκφραστική, ώστε ή νέα δεν μπόρεσε ν' άρνηθί περισσότερο και του άπάντησε:

— Καλά, δέχομαι...

— Ευχαρίστω, είπε ο πρίγκηψ.

Η ΄Ολγα γέλασε και του άποκρίθηκε:

— ΄Οραό κι' αυτό!... Άντι να σας ευχαριστήσω εγώ, μ' ευχαριστείτε σεις...

Σ' ευχαρίστησα, ΄Ολγα, γιατί ξέρω τον χαρακτήρα σου

και ξέρω ότι ο τίτλος που σου δώσα σήμερα, αντί να σε θάμ πώση, μάλλον σε θαράνι και σε στενοχωρεί...

Τό αυτοκίνητο έκείνη τη στιγμή σταμάτησε μπρός στην είσοδο της θίλλας κι' ο Στέφανος, θγαίνοντας πρώτος: έξω, βοήθησε τη νέα να κατέβη.

Η ώρα ήταν όχτώμιση, και ούτε ή πριγκήπισσα, ούτε ή Ναντία, ούτε ή Βέρα είχαν θυγή ακόμα απ' τα διαμερίσματά τους, γιατί τό πρόγευμα σερβιριζόταν στις έννέα.

Οι ύπηρέτες, βλέποντας τον πρίγκηπα και την ΄Ολγα να ξαναγυρίζουν, τους κύτταζαν με περιέργεια, γιατί τό έγκλημα του πύργου είχε εν τώ μεταξύ κοινολογηθεί, μά δεν τολμούσαν να ρωτήσουν τίποτε.

Ο πρίγκηψ συνώδευσε την ΄Ολγα ως την πόρτα τής διαμερίσματός της και πριν την άφήση, της είπε:

— Θά συναντηθούμε πάλι στο πρόγευμα... Προφταίνουμε ν' αλλάξουμε ρούχα εν τώ μεταξύ.

Τότε μόνο ή ΄Ολγα πρόσεξε πως είχε ντυθεί, επάνω στην θία της, στην τύχη, όπως άλλως τε είχε κάνει κι' ο πρίγκηψ.

Μπήκε στο δωμάτιό της κι' άφοι πήρε ένα λουτρό, που την έκανε να συνέλθη κάπως από την άπνία και την κούραση, φόρεσε ένα άπείριτο λινό άσπρο φόρεμα, που, παρ' όλη την άπλότητά του της πήγαινε θαυμάσια.

Όταν σε λίγο μπήκε στην τραπεζαρία με μια μικρή καθυστέρηση, βρήκε εκεί την πριγκήπισσα, τον πρίγκηπα, τη Βέρα και τη Νάντια να περιμένουν γύρω απ' το τραπέζι.

— Με συγχωρείτε, είπε ή ΄Ολγα. Άργησα...

— Είναι περιττόν να ζητήσε συγγνώμη, την διέκοψε ο πρίγκηψ. Έξήγησα τί συνέβη και τον λόγο που σ' έκανε ν' άργήσε...

Πραγματικά, ο πρίγκηψ είχε κιόλας διηγήθι τα πρώτα γεγονότα, τά όποια είχαν προκαλέσει την κατάπληξη όλων.

— Μά τί μυστήριο είν' αυτό! Έλεγε ή ποιγκήπισσα. Δεν μπορώ να φανταστώ τίποτε σχετικώς με την αίσία αυτού του έγκλήματος...

— Ναί, είναι πραγματικά άινιγματικό αυτό τό έγκλημα, άπάντησε ή Βέρα. Δεν είναι καθόλου περίεργο να είναι πολιτικής φύσεως, άφοι τό θύμα είναι Ρώσος. Κι' όπως θα έρετε, θέα μου, τρομερά μιση έπικρατούν μεταξύ των υπολοσεβίκων και δεν είναι σπάνια τά έγκλήματα που έχουν ως άφορμή την έκδηλσή...

Ο πρίγκηψ κύτταξε τη Βέρα στα μάτια και της άπάντησε:

— Έξαδέλφη μου, ή άποψίς σας δεν είναι καθόλου άπίσταη, αν κι' εγώ πιστεύω ότι δεν πρόκειται για πολιτικό έγκλημα. Πάντως, θα προσπαθήσω μ' όλες μου τις δυνάμεις να έρεσκώ τό μυστήριο κι' ελπίζω ότι ο δολοφόνος δεν θά μου ξεφύγη.

Τό τηλεφώνο χτύπησε ξαφνικά κι' ο πρίγκηψ έτρεξε και πήρε τό άκούστικό.

Ήταν ο Φράντζ, ο φύλακας του πύργου, ο οποίος του άνέφερε ότι τό αυτοκίνητο της κλινικής του δόκτορος Νόουμαν είχε φτάσει από τη Βουδαπέστη κι' ότι είχε παραλάβει τό θύμα του έγκλήματος, του όποιου ή μεταφορά είχε γίνει κανονικά.

Τό άνέφερε επίσης ότι είχε πει στον πύργο κι' ο άστυνόμος της περιφέρειας ο οποίος είχε προσή στις νόμιμες διατυπώσεις και σύμφωνα με τις ύποδείξεις του πρίγκηπου είχε διατάξει να συλλάβουν κάθε ύποπτο ξένο που θά συναντούσαν στην περιφέρεια.

Ο πρίγκηψ, άφοι τ' άκουσε όλ' αυτά, είπε:

— Άκούσε, Φράντζ, να κρατηθί έντελώς μυστική ή κλινική, στην όποια μετέφεραν τον Ρώσο. Να μη πητε σε

κανένα τίποτε...

Και, αφήνοντας το ακουστικό ξανανύοισε κοντά στους άλλους.

Καθ' ὅλη την διάρκεια του προγεύματος, ἡ συζήτησις ἐστράφη γύρω ἀπ' τὸ ἐγκλημα. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα, ὁ πρίγκηψ γύρισε πρὸς τὴ Βέρα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἐξάδελφί μου, θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀναβάλουμε γιὰ μερικές ἡμέρες τὸ ταξίδι μας στὸ Λονδὶνο. Δὲν μπορῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ δῶ, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος.

— Μὰ γιατί, Στέφανε, τὸν ρώτησε τότε ἡ Νάντια, ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γι' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο Ρῶσο ;...

— Ὁ ἄγνωστος μ' ἐνδιαφέρει ὅσο θὰ μ' ἐνδιέφερε καὶ τὸ θῦμα οἰοιοδήποτε ἄλλου ἐγκλήματος... Μὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἀπασχολεῖ εἶναι πρὸ πάντων τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ποῦ ἴσως νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ὅλους μας...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ φωνὴ σοβαρὴ καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του στὶς τέσσερες γυναῖκες ποῦ τὸν ἀκούγαν κ' ἡ ὁποῖες χλωμίασαν ἐλαφρὰ ἀκούγοντάς τον...

— Εἶμαι θέβαιος, ἐξακολούθησε, ὅτι ἂν ὁ δολοφόνος ἀνακαλύψῃ τὴν κλινικὴ ὅπου βρίσκεται τὸ θῦμα τοῦ θά καὶ δευτέρῃ ἀπόπειρᾳ ἐναντίον του, Ναί, ὁ ἀθλιὸς αὐτός δὲν θὰ ἡσυχάσῃ, ἂν δὲν τὸν σκοτώσῃ καὶ δὲν τὸν κἀνῃ νὰ σωπάσῃ γιὰ πάντα. Μὰ ὅσο ἐνδιαφέρεται αὐτὸς νὰ σωπάσῃ, ἄλλο τόσο ἐνδιαφέρομαι κ' ἐγὼ νὰ μιλήσῃ... Νὰ δοῦμε λοιπὸν ποῖος ἀπ' τοὺς δύο μᾶς θὰ νικήσῃ... Θὰ τηλεγραφῇσά ἀμέσως στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Βουδαπέστης νὰ θάλλῃ ἕνα ὄργανό του νὰ φρουρῇ ἔξω ἀπ' τὸν θάλαμο, ὅπου θὰ θάλουν τὸν Ρῶσο στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Νόθμαν... Ἐπίσης θὰ τηλεγραφῇσά καὶ στὸν δόκτορα Νόθμαν νὰ τοῦ θάλλῃ κοντά του δύο νοσοκόμους τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του, οἱ ὁποῖοι θὰ διαδέχωνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... Ἔτσι κανένας δὲν θὰ μπορῇ νὰ τὸν πλησιάσῃ...

Πραγματικὰ, κάθησε καὶ συνέταξε ἀμέσως τὰ δύο τηλεγραφήματα κ' ἔπειτα φώναξε τὸν ἰδιαιτέρου σωφὲρ τοῦ καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε νὰ τὰ πᾶν ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο τῆς γειτονικῆς κωμοπόλεως.

— Ἔτσι ἡσυχάζω ἀπ' αὐτὴν τὴν μεριά, εἶπε, ὅταν ἔφυγε ὁ σωφὲρ.

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο πέρασε, ὅπως πάντα...

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ τρεῖς νέες ἔκαναν ἕναν περίπατο μὲ τὰ πόδια ὡς τὸ γειτονικὸ δάσος.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τοῦ περιπάτου αὐτοῦ, ἡ Βέρα, ἡ ὁποία δὲν ἀπομακρυνόταν οὔτε στιγμή ἀπ' τὸν Στέφανο, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ φανῇ εὐχάριστη κ' ἐπιδοκίμαζε, ὅτι ἐκεῖνος ἔλεγε.

Ἡ Ὀλγα κ' ἡ Νάντια ἀκολουθοῦσαν λίγο πρὶν πίσω, κόβοντας ποὺ καὶ ποὺ κανένα ὠραῖο ἀγριολούλουδο.

Ἡ Βέρα μιλοῦσε στὸν πρίγκηπα γιὰ τὰ παιδικὰ χρόνια, γιὰ τὴ ζωὴ τῆς στὴ Ρωσσία, γιὰ τὴν κατάστασιν στὴ χώρα αὐτὴ καὶ φαινόταν πὼς ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.

Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀκούγε σχεδὸν ἀφηρημένος. Ἦταν φανερό πὼς ἄλλες σκέψεις τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὰ, κάθησαν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν στὴν ἀφθονὴ χλόη, στὴν παρυφὴ τοῦ δάσους. Ἡ συζήτησις ἐκεῖ γενικεύθηκε γιὰ διάφορα ζητήματα. Ἀλλὰ ἡ Ὀλγα, πρὶν ἀπὸ μερικές στιγμὲς, δὲν μιλοῦσε καθόλου.

Πρῶτος ὁ πρίγκηψ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τὴ ρώτησε:

— Δὲν φαίνεστε καθόλου εὐδιάθετη, Ὀλγα... Τί ἔχετε ;...

— Μιὰ ἡμικρανία ποῦ μεγαλώνει ὁλοένα, μὲ βασανίζει...

Φαίνεται πὼς σὰς κούρασαν ἡ πρωινὲς ἱστορίες... Νὰ γυρίσουμε ἀμέσως στὴ Βίλλα...

— Μὰ δὲν ἀξίζει νὰ σὰς καταστρέψω τὸν περίπατο γιὰ λίγο πονοκέφαλο... Μπορῶ νὰ ξαναγυρίσω μόνη μου στὴ Βίλλα...

Μὰ ὁ πρίγκηψ εἶχε πεταχτῇ κιόλας ὁρθοῖς καὶ τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῇ.

— Σηριχθῆτε στὸ μπράτσο μου, τῆς εἶπε.

Καί, ἀφοῦ τὴν κῦτταξε μὲ ἀνησυχία, πρόσθεσε:

— Εἶσθε τόσο χλωμὴ !

Ἡ Νάντια εἶχε σηκωθῇ κ' αὕτη κ' εἶχε τρέξει κοντὰ στὴ φίλῃ τῆς.

Ἡ Βέρα τότε ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῇ κ' αὕτη καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν μικρὸ ὄμιλο ποῦ εἶχε ξεκινήσει χωρὶς νὰ

τὴν περιμένῃ.

Μιὰ ἐκφρασις πείσματος ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό τῆς. Μὰ κανένας δὲν τὴν ἐπρόσεχε...

— ὦ! σκέφτηκε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλός εἶναι αὕτη...

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Βίλλα, ἡ κατάσταση τῆς Ὀλγας εἶχε χειροτερεῖ. Τὴν ἐπῆγανε ὡς τὸ δωματίό τῆς, ὅπου ἡ Νάντια τὴ βοήθησε νὰ πλαγιάσῃ. Ἡ πρίγκηπισσα ἔτρεξε κ' αὕτη ἀνήσυχη κοντὰ τῆς.

Ὁ Στέφανος πάλι ἔστειλε ἐπιγόντως ἕνα αὐτοκίνητο νὰ φέρῃ τὸν γιαντὸ τοῦ πύργου.

— Πόσο τὴν ἀγαποῦν ! μουρμούρισε ἡ Βέρα, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε ὀλην αὐτὴν τὴν κίνησιν.

Ὁ γιαντὸς ἔφτασε σὲ μιᾷ ὥρᾳ κ' ἔξέτασε τὴ νέαν:

— Εἶναι κρουολογημένη, εἶπε στὴν πρίγκηπισσα καὶ χρειάζεται προφύλαξις γιὰ μὴ χειροτερεῖ ἡ κατάστασίς τῆς.

Ἀλλοῶς σὲ τρεῖς-τέσσερες μέρες τὸ πολὺ θὰ εἶναι καλὰ.

— Ἀσφαλῶς κρουολόγησε τὸ πρωὶ, εἶπε ὁ Στέφανος, δὲν ἔφυγε ὁ γιαντὸς. Φταίω ἐγὼ ποῦ τὴν ἀφήσα νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ...

Ἡ Βέρα ἀκούσε τὰ λόγια του αὐτὰ.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε τόσο, τοῦ εἶπε, Εἰν' ἕνα ἀπλό συνάχι ποῦ θὰ τῆς περάσῃ ὡς αὔριο. Οἱ γιανοὶ εἶναι συνήθως ὑπερβολικοί.

Ὁ πρίγκηψ δὲν τῆς ἀπάντησε, ἀλλὰ τὴν κῦτταξε μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὴν ἀνάγκασε νὰ μὴ πῇ τίποτε ἄλλο.

Τὴν ὥρᾳ ποῦ θράδυναζε, δυνατὸς πυρετὸς παρουσιάστηκε στὴν Ὀλγα, συνοδευόμενος ἀπὸ παραληρήματα.

Ὅλοι βοισκόντουσαν τώρα κοντὰ τῆς καὶ τὴν περιποιόντουσαν. Ἡ πρίγκηπισσα τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι, ἡ Νάντια τῆς ἔδινε τὰ φάρμακα κ' ὁ πρίγκηψ, ὁρθοῖς σὲ μιὰ γωνίᾳ τοῦ δωματίου, δὲν ἀποσποῦσε τὸ βλέμμα του ἀπὸ πᾶν τῆς.

Ἡ Βέρα πῆγαινε κ' αὕτη κάθε τόσο στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστοῦ καί, ἐφόσον ἔβλεπε τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον στραμμένον ἐπ' αὐτῇ, ἔκανε κ' αὕτη πὼς ἐνδιαφέσεται.

Ὁ γιαντὸς ξαναπῆγε τὸ θρόνυ, μὰ δὲν φάνηκε καὶ πολὺ ἀνήσυχος.

Βλέποντας μάλιστα τὴν πραγματικὴ ἀγωνία ποῦ κατεῖχε τὴν πρίγκηπισσα καὶ τὴν Νάντια, τοὺς εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε... Ὁ πυρετὸς καὶ τὸ παρασιλημα εἶνε συνέπειαι τοῦ κρουολογίσματος... Αὐτοῖο θὰ εἶναι καλλίτερον... καὶ μεθυσίῳ ἴσως ἐντελὲς καλὰ.

Πάντως αὐτὸ δὲν τὶς ἡσύχασε ὁλότελα κ' ἡ δὴ ἑκατοντάκις ἔμεναν σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυχτα κοντὰ στὴν Ὀλγα, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ πηγαίνοντο ἀπὸ τὸ γραφεῖο του στὸ δωματίό τῆς.

Μόνο ἡ Βέρα εἶχε ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὶς δέκα.

Ἄν ἡ γενικὴ προσοχὴ δὲν ἦταν συγκεντρωμένη στὴν Ὀλγα καὶ τὴν παρακολουθοῦσε κανεὶς, στὸ διαμέρισμά τῆς, θὰ ἔβλεπε ὅτι δὲν ἔμενε μόνη. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν εἰσοδὸ τῆς σ' αὐτὸ, δύο ἄνθρωποι, ποῦ τοὺς περίμενε χωρὶς ἄλλο, γιὰτὶ εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀκλείδωτη, γλυστροῦσαν σὰν σκιὲς μέσα. Ἐνας καλὸς παρατηρητὴς μάλιστα θὰ πρόσθετε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς κούττανε ἀνεπαίσθητα.

Κατὰ τὶς δέκα καὶ μισὴ οἱ δύο μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔφυγαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ποῦ εἶχαν μῆν, καὶ τότε μόνον ἡ Βέρα κλείδωσε τὴν πόρτα τῆς.

Ἡ πρίγκηπισσα, πρὶν ἀποσυρθῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς Ὀλγας μαζὺ μὲ τὴν κόρη τῆς, κάλεσε τὴν ἰδιαιτέρην καμαριέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ κοντὰ τῆς.

Ὁ πρίγκηψ ἦταν μπροστὰ κ' αὐτὸς καὶ πρόσθεσε:

— Ἄν δυναμώσῃ ὁ πυρετὸς, μὴ διστάσῃς νὰ μᾶς ἐνπληρῇς...

Εὐτυχῶς δὲν παρουσιάστηκε καμμιὰ τέτοια ἀνάγκη.

Ἀργὰ τὴ νύχτα μάλιστα, ὁ πυρετὸς ἔπεσε κ' ἔτσι ἡ Ὀλγα μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχᾶ ὡς τὸ πρωὶ.

Ἡ θελτίσις τῆς καταστάσεως τῆς νέας ἐξακολούθησε καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ γιαντὸς, ὅταν ἐπῆγε τὸ πρωὶ καὶ τὴν εἶδε ἔμεινε κατευχαραστημένος.

— Δὲν ὑπάρχει πιά κανένας κίνδυνος ἐπιπλοκῆς, εἶπε στὴν πρίγκηπισσα Μάρεπεργκ. Ἄν ὁ καιρὸς μάλιστα ἦταν καλὸς, θὰ ἐπέτρεπα στὴν ὠραία μου ἀρρωστὴ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ σήμερον. Ἀλλὰ κῦτταξε, ἐξοχωτάτη.

Καί ἔδειξε στὴν πρίγκηπισσα τὸν οὐρανὸ, ποῦ τὸ σκέ-

πάζαν μακρὰ γκρίζα σύννεφα ποῦ προμήνυαν χιόνι.

Ἰσχυρὰ, κατὰ τὸ μεσημέρι τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἀφθονο καὶ πυκνὸ. Τὸ θερμόμετρο κατέβηκε ἀπὸ τοια οὗτος δώδεκα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, ἀλλὰ μέσα στὴ Βίλλα γλυκεῖα θερμότητα ἐπικρατοῦσε.

Ὁ Στέφανος, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει ἀπὸ τὴ μητέρα του τὴ θελτίσις τῆς καταστάσεως τῆς Ὀλγας, πῆγε καὶ τὴν εἶδε λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Μὰς ἀνησυχᾶτε, Ὀλγα, τῆς εἶπε μὲ τόνο γλυκὰ ἐπιληκτικό. Ἀλλὰ ὁ κύριος ὑπεύθυνος γιὰ τὴ μικρὴ σας αὐτὴ ἀρρώστεια εἶμαι ἐγὼ ποῦ σὰς ἀφήσα νάρθητε μαζὺ μου χθὲς τὸ πρωὶ στὸν πύργο.

— Ἀλήθεια, ρώτησε ἡ Ὀλγα, μήπως ἔχετε νεώτερα ἀπὸ τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο Ρῶσο ; Μήπως σὰς τηλεφώνησαν ἀπὸ τὴν κλινικὴ τῆς Βουδαπέστης.

— Ναί, ἔχω νέα καὶ εὐχάριστα μάλιστα, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ. Πρὸ μᾶς ὥρας μοῦ τηλεφώνησε ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ Νόθμαν καὶ μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἡ χειρουργικὴ ἐπεμβάσις ἐπέτυχεν. Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ μὲ θεβαιώσῃ ὅτι ὁ πληγωμένος εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ ἔλθῃ ἐλπίδες πὼς θὰ τὸν σώσῃ...

— Τὸν δυστυχισμένον ! ψιθύρισε ἡ Ὀλγα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σωθῇ... Θὰ παρακαλῶ γι' αὐτὸν ἀπόψε τὴν Παναγία.

— ὦ ! τότε θὰ σωθῇ ! εἶπε ὁ πρίγκηψ μὲ φωνὴ ποῦ δὲν εἶχε καθόλου εἰρωνικό τόνο. Ἄν δὲν ἀκούσῃ ἡ Παναγία τοὺς ἀγγέλους τῆς, τότε ποῖον θ' ἀκούσῃ ;

Ἡ Ὀλγα ἔγινε κατακόκκινη καὶ κατὰ θέλησιν νὰ πῇ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μῆκε μέσα ἡ Βέρα, ἡ ὁποία, καθὼς εἶδε τὸν πρίγκηπα πλάι στὴν ἀρρωστὴν, χλωμίασε ἐλαφρὰ καὶ κοντοστάθη κε στὸ κατώφλι.

Ἀλλὰ ἀμέσως ξαναπῆρε τὸ χροῖμα τῆς καὶ προχωρῶντας πρὸς τὴν νέαν, τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν ξέρετε πόσο χάρηκα, Ὀλγα μου, ποῦ ἔμαθα πὼς εἶσαι πάλι καλλίτερα σήμερον. Ἐρχοῦμαι νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά, ἀλλὰ βλέπω πὼς μὲ πρόλαβε ὁ ἀγαπητὸς μου ἐξάδελφος.

Καὶ κῦτταξε τὸν πρίγκηπα.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, τὸ ψυχρὸ τῆς πρόσωπο πῆρε μιὰ θερμὴ ἐκφρασί, μιὰ ἐκφρασί πάθους, ποῦ ἔδινε στὴν ὁμορφίαν τῆς ὅλη ἐκείνη τὴν ζωτικότητα ποῦ συνήθως τῆς ἔλειπε.

Ὁ Στέφανος τὴν κῦτταξε κ' αὐτὸς, ξαφνιασμένος σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ἐπειτα τῆς εἶπε:

— Μπορεῖς νὰ μείνῃς κοντὰ στὴν Ὀλγα, Βέρα ; Ἐγὼ θέλω νὰ ἐργασθῶ λίγο στὸ γραφεῖο μου.

Σηκώθηκε, εὐχάρησε περαστικά στὴν νέαν, καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἡ Βέρα ἔμεινε μόνη μὲ τὴν Ὀλγα, ἄρχισε νὰ τῆς μιλά μ' ἕνα τόνο ἐγκαρδιότητος, ποῦ γιὰ πρώτη φορά ἔπαινε ἀνέναντί τῆς. Ὡς τότε τῆς μιλοῦσε σχεδὸν τυπικὰ καὶ ἡ Ὀλγα, θλιπνὰς τῆς μεταβολῇ αὐτῇ, ξαφνιαστικὰ ἄρκετα. Τὴν ἀπέδωσε ὅμως στὴν οἰκειότητα ποῦ ἀναγκα-

στικὰ ἔπρεπε ν' ἀναπτυχθῇ μεταξύ τους, ἐφ' ὅσον στὸ ἔλθῃ θὰ ζούσαν κοντὰ, κ' ἀποφάσισε νὰ τῆς φερθῇ κ' αὕτη ἀνάλογα, ἂν καὶ ὁμολογοῦσε στὸ θάθος τῆς ψυχῆς τῆς ὅτι δὲν ἐνοιόθε νὰ τὴν τραθῇ πρὸς τὴν νεαρὴ δούκισσαν μεγάλην συμπάθειαν.

Κατέκρινε μάλιστα τὸν ἑαυτὸ τῆς γι' αὐτὸ τὸ αἶσθημα, ποῦ τὸ εὕρισκε ἀντιχριστιανικόν, κ' ἀποφάσισε νὰ τὸ καταπνίξῃ, ὅπωςδήποτε καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἀγάπην στὴν Βέρα, ὅπως τὴν εἶχε δώσει καὶ στὴ Νάντια, ἐφ' ὅσον θέβαια θὰ ἦταν ἀξία.

Γι' αὐτὸ τώρα τῆς μιλοῦσε μὲ γλυκύτητα, ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τῆς πρόθυμα καὶ τῆς διηγῶνταν διάφορα πράγματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τῆς Βίλλας καὶ τῶν κατοίκων τῆς.

Τῆς μίλησε καὶ γιὰ τὸν πατέρα τῆς τὸν μεγάλο δοῦκα Βλαδιμηρο, τὸν ὁποῖο εἶχε δὴ πρὸ τεσσάρων χρόνων, ὅταν τὴν εἶχε πάρει ἡ πρίγκηπισσα μαζὺ τῆς σ' ἕνα ταξίδι τῆς στὸ Λονδίνον.

— Δὲν ξέρετε τί ὠραῖος ποῦ εἶναι ! τῆς εἶπε. Μὲ τὴ λευκὴ του γενειάδα, μὲ τὰ γλυκὰ του χαρακτηριστικά, τὸ συμπαθέστατο πρόσωπό του ἔχει ἀπάνω του ὅλη τὴν ἀρχοντιά τῆς παλιᾶς τσαρικής Ρωσίας. Στὴν ἐκφρασί του ἀνιᾶται πολὺ μὲ τὸν δυστυχισμένον τσάρο Νικόλαο, τὸν ἐξάδελφό του... Ἀλλὰ τί τραγωδία !... Μὰς κῦτταξε αἰμίλητος καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, οὔτε σ' αὐτὴν τὴν πρίγκηπισσαν μίλησε... Μόνο κάθε τόσο ψιθύριζε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας σας: «Ὀλγα... Ὀλγα...» κ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας φώτιζε τὸ πρόσωπό του.

Ἡ Ὀλγα εἶδε ἐκείνη τὴν στιγμή τὴ Βέρα νὰ φέρνῃ τὸ μαντήλι τῆς στὰ μάτια τῆς καὶ στάθηκε.

— Σὰς συγκίνησα, εἶπε, μιλώντας σας γιὰ τὸν πατέρα σας...

Ἀλλὰ θὰ τὸν διῆτε καὶ σεῖς σύντομα καὶ τότε ἂς ἐλπίσουμε πὼς ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σὰς ἀναγνωρίσῃ καὶ ἡ θὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὸ λογικὸ του, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος κοντὰ σας ὅσα χρόνια ζωῆς τοῦ μένουν ἀκόμα...

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, Ὀλγα, εἶπε ἡ Βέρα.

Ναί, ἀς ἐλπίσουμε πὼς ὁ Θεὸς θὰ κἀνῇ τὸν δυστυχισμένον μου πατέρα νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ...

— ὦ! πόσο θὰ τὸν ἀγαπήσω !

Μὰ πῶς ἔλα-

τρεῖα θὰ τὸν ἀποζημιώσω γιὰ τὶς συμφορὰς τῆς ζωῆς τοῦ.

Καὶ πραγματικὰ εἶναι ἀξίος λατρείας, εἶπε ἡ Ὀλγα.

Ἐγὼ, ἔξαφνα, μόλις τὸν εἶδα, αἰσθάνθηκα νὰ μὲ τραθῇ πρὸς αὐτὸν μιὰ ἀκατανίκητη ἀγάπη... Ναί, τὸν ἀγαπᾶ σὰν νὰ ἦταν δικὸς μου πατέρας. Ἀπὸ τότε μάλιστα τὸν βλέπω συχνὰ στὰ ὄνειρά μου...

Μιὰ σκοτεινὴ λάμψις πέρασε ἐκείνη τὴν στιγμή ἀπ' τὰ μάτια τῆς Βέρας. Ἄν τὴν ἔβλεπε κανεὶς θὰ νομίζε πὼς ἤθελε γιὰτὶ ἡ Ὀλγα ἀγαποῦσε τὸν πατέρα τῆς.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή μῆκαν μέσα ἡ πρίγκηπισσα κ' ἡ Νάντια.

Ἡ Νάντια, ἐνθουσιώδης πάντοτε ἔτρεξε καὶ γέμιζε φιλήματα τὴν Ὀλγα, τὴν ὁποία καὶ ἡ πρίγκηπισσα φίλησε μὲ στοργή.

— Κῦτταξε χιόνια, Ὀλγα ! εἶπε ἡ Νάντια, δείχνοντάς ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν ἐξοχὴ ποῦ εἶχε γίνει κατάσπορη. Αὐριο, μεθαῦριο, θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε σκι...

— ὦ! εἶναι πολὺ γρήγορα γιὰ τὴν Ὀλγα νὰ βγῇ σὰν χιόνια, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀσθενοῦσάν τῆς, παρατήρησε ἡ πρίγκηπισσα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὴν ἀφήσω τὴ μικροῦ-

λα μου νὰ βγῇ ἔξω πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος.

(Ἀκολουθεῖ)

Πῆρε τὸ χέρι τῆς μέσα στὰ δικά του.

— Ε ΜΕΙΣ ή γυναίκες, μου έλεγε ή γοητευτική Μαριζ Λενέρ, έχουμε τὸ χάρισμα νὰ καταλαβαίνουμε ἀμέσως τοὺς φύλους μας. Ἐτσι ὅταν ἀντικρύσα τὸν Ἀζόρ, ἐνοιώσα ὅτι θὰ μοῦ ἦταν πολὺ ἀφωσιωμένος...

— Τὸν Ἀζόρ ; παρατήρησα περιέργως. Ὑπάρχει ἄνδρας πού ἀκούει στ' ὄνομα Ἀζόρ ;...

— Καὶ ποίος σὰς εἶπε ὅτι ὁ Ἀζόρ μοῦ ἦταν ἄνδρας ; Γιατί θέλετε νὰ ὑποτιμήσετε τὴν ἀξία του ; Ὁ Ἀζόρ μοῦ εἶνε ἕνα χαριτωμένο κι' ἐξυπνο σκυλὶ πού σὰς κυττάζει διαρκῶς στὰ μάτια καὶ μαντεύει τὶς ἐπιθυμίες σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δι-καιολογήθηκα, μιλᾷτε γι' αὐτὸν μὲ τὴν τρυφερότητα...

— Μὰ γιατί τὴν ἀξίζει, ἀγαπητέ μου... Ὁ Ἀζόρ μ' ἔσωσε ἀπὸ ἑναν ἀνεπιθύμητο γάμο. Δίχως αὐτὸν θὰ ἦμουν τώρα φυλακισμένη στὸ μέγαρο τοῦ Ἀντρέ Σορντέ καὶ θὰ θασανίζοιουν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς θυμούς του καὶ τὴν ἐλεινὴ γλῶσσα του...

— Κυρία μου, ἀναγκάσθηκα νὰ παρατηρήσω στὴν γοητευτικὴ Μαριζ Λενέρ, μιλάτε διαρκῶς μὲ αἰνίγματα. Ἄν κἀνατε τὸν κόπο νὰ μοῦ μιλήσετε πὺ καθαρὰ, θὰ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συμμερισθῶ τὸν θαυμασμό σας γι' αὐτὸν τὸν ἀφωσιωμένο σας Ἀζόρ.

— Ἡ κ. Λενέρ χάρεινε μὲ τρυφερότητα τὸ τρίχωμα τοῦ μικροῦ σκύλου της, ὁ ὁποῖος πρὸ μίας στιγμῆς ἀκόμη μοῦ εἶχε «ὑπογράψει», ὡς ἐλεγκτὴς ὅλα τὰ ταπέτα κι' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὕστερα μοῦ ἀφηγήθηκε τὴν ἀληθινὰ περίεργη ἱστορία αὐτοῦ τοῦ σκύλου, τὴν ὁποία σὰς ἀναφέρω κι' ἐγὼ μὲ κάθε ἐπιφύλαξη:

— Ἐνὰ ἀπόγευμα, ἄρχισε ἡ κ. Λενέρ, γύριζα ἀπὸ τὰ μαγαζιά φορτωμένη ἕνα σωρὸ ψώνια. Ὡστόσο ἦμουν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένη γιατί εἶχα ἐκπληρώσει ὅλες τὶς ἐπιθυμίες μου κι' ἔβλεπα τὸν κόσμον μ' ἕνα θάλεμα γεμάτο καλωσύνη. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, θλέπετε, δὲν εἶχα ἀκόμη παντρεθῇ κι' ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας μου δὲν ὠνευρεῖσθαι καὶ ἐγὼ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τουαλέττες καὶ κοσμήματα. Ἐτσι ἦμουν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὰ ψώνια μου κι' ἂν δὲν φοβόμουν μήπως παρεξηγηθῶ θὰ φύλαγα ὅλους τοὺς νέους πού συναντοῦσα...

...Ξαφνικά, ἔτσι ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἡ καρδιά μου χτύπησε καὶ ράϊσε ! Ἐκεῖ, λίγα θήματα μπροστά μου, ἀντελήφθην ὅτι ξετυλιγόταν ἕνα δράμα: Ἐνας κακοντυμένος καὶ κουρελῆς ἄνθρωπος ἔσερνε ἕνα ὡμορφο σκύλάκι. Αὐτὸ δυστροποῦσε, γαύγιζε, σερόταν κατὰ γῆς, μὰ τέλος ἀναγκάζονταν νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Δὲν ξέρω ἐκεῖνη τὴν στιγμή τί μ' ἔπιασε κι' ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀγανακτοῦσα δὲ κάθε τόσο γιὰ τὴν σκληρότητά του κι' ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ τὸν καταγγείλω σ' ἕνα ἀστοφύλακα, μὰ μὲ συγκρατοῦσε ἡ περιέργεια νὰ ἰδῶ τί θ' ἀπογίνῃ.

...Ἐτσι, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα φτάσαμε στὸν Κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐκεῖ ὁ ἀλήτης μοῦ ἔρριξε μιά καχύποπτη ματιά κι' ὕστερα ἄρπαξε ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τὸν σκύλον κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν βουτήξῃ στὰ νερά τοῦ συντριβανιοῦ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ.

— Ἐ, τοῦ φώναξα τότε ἐξαλλή, τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ; Γιατί θές νὰ πνίξῃς αὐτὸ τὸ ὡμορφο ζῶο ;

— Ἐτσι μὲ διέταξαν ! μ' ἀπάντησε. Αὐτὸς ὁ σκύλος πρέπει νὰ πνιγῇ. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε μακρυὰ ὁ Σηκουάνας, βάλθηκε νὰ τὸν πνίξῃ ἐδῶ πέρα.

— Καὶ τί ἔκανε αὐτὸ τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο ; ἀπόρησα.

— Δάγκωσε τὸ παιδί τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.

— Γιατί ;

— Γιατί ἤθελε νὰ τοῦ κόψῃ τὸ δεξὶ αὐτὶ μὲ ἕνα ψα-

Πήγαινε νὰ τὸν πνίξῃ !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΛ ΑΡΤΟΥΑ

Ο ΑΖΟΡ

γύρισα στὸ σπιτί. Ἐκεῖ ἔβαλα τοὺς ὑπηρετές καὶ τοὺς ἔκαναν ἕνα καλὸ μπάνιο. Ἐπειτα τὸν τάισα καὶ θέλησα νὰ παίξω μαζί του. Μὰ ὁ Ἀζόρ δὲν εἶχε κέφι. Ξαπλώθηκε σὲ μιά γωνιά καὶ τὸ ἔρριξε στὸν ὕπνον.

Τὴν ἄλλη ὁμως ἡμέρα ἔγινε ἀπόλυτος κύριος τοῦ μεγάρου: Ἐσκίσε τὴν δαντελλωτὴ ποδιά τῆς καμαριέρας μου, ἔφαγε τὸ δεξὶ παπούτσι τοῦ σωφῆ, ξέσχισε ἕνα περσικὸ χαλὶ τοῦ σαλονιοῦ κι' ὕστερα βάλθηκε νὰ ξυλῶν ὅλα τὰ μεταξωτὰ ντύματα κάθε πολυθρόνας. Ἐκανε ὁ ἀθλιος διαρκῶς ἀνασκαφές, ἔτσι πού νόμιζα ὅτι ἦταν κανέναν μετεμψυχωμένος ἀρχαιολόγος !

Γιὰ νὰ πάψουν ὅμως οἱ καυγάδες τῶν ὑπηρετῶν κι' ἡ ταξίς τοῦ Ἀζόρ, ἀναγκάσθηκα νὰ δώσω ἐντολὴ νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα σπιτάκι στὸν κῆπον καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήνουν ν' ἀνεβαίνει περὶ αὐτὸ σπιτί.

Ἀπὸ τότε ὁμως ὁ Ἀζόρ ἦταν μελαγχολικός. Μάλλον μὲ κακία μὲ τοὺς σκύλους τοῦ κηπουροῦ καὶ φαινόταν πολὺ θυμωμένος.

Κ' εἶχε δίκην, ἀλήθεια, ὁ Ἀζόρ, γιατί κι' ἐγὼ ἀκόμη τὸν εἶχα παραμελήσει.

Ὅλη τὴν ἀγάπη μου κι' ὅλη τὴν ἀφοσίωσή μου τὴν εἶχε συγκεντρώσει τώρα ὁ ὑποψήφιος σύζυγός μου ὁ Ἀντρέ Σορντέ. Ὁ Σορντέ ἦταν ἕνας καθῶς πρέπει νέος, εὐγενὴς καὶ μετρημένος σ' ὅλες τὶς συζητήσεις του καὶ στὴν συμπεριφορὰ του. Ἦταν κι' ἀρκετὰ πλούσιος ἔτσι καμμιὰ δυσκολία δὲν παρουσιαζόταν γιὰ τὴν ἐνωσή μας.

Βέβαια, ἡ φίλες μου, μοῦ εἶχαν εἰπῇ εἰς βάρος τοῦ Ἀντρέ ἕνα σωρὸ πράγματα, μὰ ἐγὼ τὰ νόμιζα γιὰ κακογλωσσίες καὶ δὲν εἶχα δώσει καμμιὰ σημασία.

Τὴν παραμονή, ὡστόσο τῶν γάμων μας ὁ Ἀντρέ μοῦ ἐδήλωσε μὲ μιά μικρὴ δόσι κακίας:

— Ἀγάπη μου δὲν θὰ πάρης, ἐλπίζω, καὶ τὸν Ἀζόρ, στὴν νέα μας κατοικία; Αὐτὸ τὸ σκυλὶ δὲν μὲ συμπαθεῖ καθόλου καὶ διαρκῶς μοῦ δείχνει ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του.

— Μπᾶ ! τοῦ ἀπάντησα γελώντας, θὰ σὲ συνηθίσω...

Ὁ Ἀντρέ ὁμως φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ σχέδιό του. Δὲν ἔπαινε περισσότερο στὴν παράκλησή του, γιατί εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀζόρ. Καὶ πράγματι τὴν ἴδια νύχτα ἀκούστηκαν ἄγριες κραυγὲς στὸν κῆπον κι' ὅλο τὸ σπιτί ἀναστατώθηκε.

Λίγο ἀργότερα εἶδα αἰμόφυρτο τὸν Ἀντρέ νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου. Ἦταν ξεαλλος καὶ παραμορφμένος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Συχαμένη ! μοῦ φώναξε. Ἐξ αἰτίας σου μ' ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια ὁ σκύλος !...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

λίδι !...

Κατάλα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δουλειὰ πού εἶχε ἀναλάβει. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ ἀλλάξῃ γνώμη, νὰ τὸν πιάσω μὲ τὸ καλὸ, νὰ τοῦ δώσω ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ καὶ τέλος νὰ τοῦ προτείνω ν' ἀγοράσω τὸ σκύλο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ μικρὸς σκύλος μοῦ κούναγε χαρούμενος τὴν οὐρά του καὶ μὲ κυττοῦσε σὰ μάλιστα μ' ἕνα θάλεμα ἰκεσίας. Ὁ ἀλήτης δίστασε ὡστόσο πολὺ, μὰ ὅταν πειὰ ἀντελήφθῃ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μοῦ πάρῃ περισσότερα λεφτά, μοῦ ἔδωσε τὸ σχοινὶ τοῦ σκύλου κι' ἔφυγε δηλώνοντας μου:

— Τὸν λένε Ἀζόρ ! Ἄν τύχῃ καὶ σὰς δαγκώσῃ εἰδοποιήστε με στὴν ὁδὸν Λαφίτ 133 καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν θὰ γλυτώσῃ τὸ πνίξιμο...

Πῆρα τὸν Ἀζόρ καὶ ἔβγαλα τοὺς ὑπηρετές καὶ τοὺς ἔκαναν ἕνα καλὸ μπάνιο. Ἐπειτα τὸν τάισα καὶ θέλησα νὰ παίξω μαζί του. Μὰ ὁ Ἀζόρ δὲν εἶχε κέφι. Ξαπλώθηκε σὲ μιά γωνιά καὶ τὸ ἔρριξε στὸν ὕπνον.

Τὴν ἄλλη ὁμως ἡμέρα ἔγινε ἀπόλυτος κύριος τοῦ μεγάρου: Ἐσκίσε τὴν δαντελλωτὴ ποδιά τῆς καμαριέρας μου, ἔφαγε τὸ δεξὶ παπούτσι τοῦ σωφῆ, ξέσχισε ἕνα περσικὸ χαλὶ τοῦ σαλονιοῦ κι' ὕστερα βάλθηκε νὰ ξυλῶν ὅλα τὰ μεταξωτὰ ντύματα κάθε πολυθρόνας. Ἐκανε ὁ ἀθλιος διαρκῶς ἀνασκαφές, ἔτσι πού νόμιζα ὅτι ἦταν κανέναν μετεμψυχωμένος ἀρχαιολόγος !

Γιὰ νὰ πάψουν ὅμως οἱ καυγάδες τῶν ὑπηρετῶν κι' ἡ ταξίς τοῦ Ἀζόρ, ἀναγκάσθηκα νὰ δώσω ἐντολὴ νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα σπιτάκι στὸν κῆπον καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήνουν ν' ἀνεβαίνει περὶ αὐτὸ σπιτί.

Ἀπὸ τότε ὁμως ὁ Ἀζόρ ἦταν μελαγχολικός. Μάλλον μὲ κακία μὲ τοὺς σκύλους τοῦ κηπουροῦ καὶ φαινόταν πολὺ θυμωμένος.

Κ' εἶχε δίκην, ἀλήθεια, ὁ Ἀζόρ, γιατί κι' ἐγὼ ἀκόμη τὸν εἶχα παραμελήσει.

Ὅλη τὴν ἀγάπη μου κι' ὅλη τὴν ἀφοσίωσή μου τὴν εἶχε συγκεντρώσει τώρα ὁ ὑποψήφιος σύζυγός μου ὁ Ἀντρέ Σορντέ. Ὁ Σορντέ ἦταν ἕνας καθῶς πρέπει νέος, εὐγενὴς καὶ μετρημένος σ' ὅλες τὶς συζητήσεις του καὶ στὴν συμπεριφορὰ του. Ἦταν κι' ἀρκετὰ πλούσιος ἔτσι καμμιὰ δυσκολία δὲν παρουσιαζόταν γιὰ τὴν ἐνωσή μας.

Βέβαια, ἡ φίλες μου, μοῦ εἶχαν εἰπῇ εἰς βάρος τοῦ Ἀντρέ ἕνα σωρὸ πράγματα, μὰ ἐγὼ τὰ νόμιζα γιὰ κακογλωσσίες καὶ δὲν εἶχα δώσει καμμιὰ σημασία.

Τὴν παραμονή, ὡστόσο τῶν γάμων μας ὁ Ἀντρέ μοῦ ἐδήλωσε μὲ μιά μικρὴ δόσι κακίας:

— Ἀγάπη μου δὲν θὰ πάρης, ἐλπίζω, καὶ τὸν Ἀζόρ, στὴν νέα μας κατοικία; Αὐτὸ τὸ σκυλὶ δὲν μὲ συμπαθεῖ καθόλου καὶ διαρκῶς μοῦ δείχνει ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του.

— Μπᾶ ! τοῦ ἀπάντησα γελώντας, θὰ σὲ συνηθίσω...

Ὁ Ἀντρέ ὁμως φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ σχέδιό του. Δὲν ἔπαινε περισσότερο στὴν παράκλησή του, γιατί εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀζόρ. Καὶ πράγματι τὴν ἴδια νύχτα ἀκούστηκαν ἄγριες κραυγὲς στὸν κῆπον κι' ὅλο τὸ σπιτί ἀναστατώθηκε.

Λίγο ἀργότερα εἶδα αἰμόφυρτο τὸν Ἀντρέ νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου. Ἦταν ξεαλλος καὶ παραμορφμένος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Συχαμένη ! μοῦ φώναξε. Ἐξ αἰτίας σου μ' ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια ὁ σκύλος !...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΕΣΑ στὴ θαθεῖα σιωπὴ τῆς νύχτας ἀκούστηκαν ἀξάφνα δυὸ δυνατὲς πιστολιές.

Μιά στιγμή, παρατήσαμε τὰ χαρτιά καὶ σηκώσαμε τὸ κεφάλι.

— Σκοτώνονται στὴ γειτονιά... Εἶπε κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει; Ἐκανε ἕνας ἄλλος. Ἐμπρός! Τὸ νοῦ σας στὸ παίγνιδι...

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενείου μισάνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔρριξε μιά ματιά στὸ δρόμο. Ἐπειτα, ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μας, ψιθυρίζοντας:

— Δὲν φαίνεται τίποτε.

Σὲ λίγο ὁμως ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα γρήγορα ἡ Μαριέττα. Ὁ γαϊκάς τῆς γούνας τῆς ἔκρυψε ὅλο τὸ πρόσωπό της καὶ δὲν ἄφηνε νὰ φαίνεται παρὰ μόνον ἡ ἀκρὴ τῆς κόκκινης μυτιτσᾶς της.

Μὰς εἶδε στὸ θάθος τοῦ καφενείου, ἦρθε κοντὰ μας καὶ ρίχνοντας ἕνα πιστόλι ἐπάνω στὸ τραπέζι, μᾶς δήλωσε μὲ ἀπάθεια:

— Σκότωσα τὸν Ἐμίλ !

Ἐπειτα, σὰν νὰ ξεκουρδίστηκε ἀπότομα, σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τριζῇ ὕστερικὰ τὰ δόντια της.

Ὅλοι μας εἴμαστε φίλοι τοῦ Ἐμίλ. Κάθε θράδυ ἐρχόταν νὰ καθῆται στὸ τραπέζι μας. Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ μᾶς διηγῆται τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς θαμπώσῃ. Γι' αὐτὸ, ὅλοι μας θρίσκαμε πὺ συμπαιγνική τὴν τρυφερὴ φιλία του, μιά ὡμορφὴ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων, πού περνοῦσε νὰ τὸν πάρῃ καὶ πού ἔκοβε σὲ μέση αὐτὲς τὶς ἱστορίες του μὲ τὰ πειράγματά της.

— Ἀστα, τοῦ ἔλεγε, σὲ ξέρω κι' ἀπὸ τὴν καλὴ κι' ἀπ' τὴν ἀνάποδη !...

Ἡ Μαριέττα φαινόταν πὺς δὲν τὸν ζήλευε διόλου. Ὅταν λοιπὸν τὴ ρωτήσαμε, καταπληκτικοί, ποία ἦταν ἡ αἰτία τοῦ δράματος, μᾶς ἀπάντησε μὲ πείσμα:

— Δὲν μοῦ ἄρεσει νὰ μὲ κοροϊδεύουν.

Ἐπειτα, καταφέραμε νὰ μάθουμε ὅτι ὁ Ἐμίλ εἶχε μπλέξει μὲ μιά ὑποπτη γυναῖκα πού ἔδινε μαθήματα πιάνου καὶ πού καθόταν στὸ δεύτερο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας, ὅπου καθόταν καὶ ἡ Μαριέττα. Μὰ ἡ Μαριέττα ἔμεινε στὸ τρίτο.

— Ἐτσι ὅλοι οἱ νοικάρηδες ἤξεραν τὶς ἐρωτικές σχέσεις τους κι' ἡ θυρωρὸς δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ κοροϊδεύῃ, μὲ μ' ἔβλεπε!... μᾶς εἶπε.

Θέλαμε ὡστόσο νὰ μᾶς μιλήσῃ καὶ γιὰ τὸ δράμα, γιατί αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο. Σὲ μιά στιγμή, λοιπὸν, τῆς εἶπα μ' ἕνα εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον:

— Μὰ γιὰ πᾶς μας πᾶς τὸν σκότωσες;

Ἡ Μαριέττα μᾶς ἔδωσε λοιπὸν καὶ μερικὲς ἄλλες πληροφορίες, νευριάζοντας κάθε φορὰ πού δὲν καταλαβαίναμε γρήγορα τὶς ἐξηγήσεις της.

— Ὁ Ἐμίλ, μᾶς εἶπε, εἶχε πάει στὸ σπιτί της τὴν πιανίστα, πρὶν ἔρθῃ ἐδῶ νὰ καθῆται μαζί σας, ὅπως κάθε θράδυ ! Ἐγὼ ἦμουν κρυμμένη σὲ μιά πόρτα καὶ τὰ εἶδα ὅλα. Εἶδα μάλιστα ὅτι τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε, καθὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσε... Ἐπειτα πέρασε ἀπὸ μπροστά μου σφριζώντας, δίχως νὰ μὲ δῇ. Βγήκα τότε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ στὴ γωνία τοῦ δρόμου τοῦ φύτεψα δυὸ σφαίρες στὴν πλάτη...

Ἐπείσε καταγῆς:

— Θὰ ἔπαισε ἀσφαλῶς ! Δὲν περίμενα βέβαια νὰ δῶ ἕνα τέτοιο θέαμα... Τὸ ἔβαλα στὰ πόδια τρομαγμένη, κι' ὅταν κατάλαβα πὺς κάτω ὅτι δὲν μὲ κυνηγοῦσε κανεὶς, γύρισα κι' ἦρθα ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ ἐδῶ πέρα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ δράμα: κοινὸ, ἀπλοῦστατο. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ξέραμε τί νὰ τὴν κάνουμε τὴ Μαριέττα. Ἡ τιμωρία τοῦ Ἐμίλ ἦταν δίκαιη, μὰ σεβόμαστε ὅπως ἦταν σωστὸ τοὺς νόμους καὶ δὲν μᾶς ἄρεσαν διόλου ἡ μπερδεψιές. Κανεὶς μᾶς δὲν συλλογίστηκε νὰ κρύψῃ στὸ σπιτί τοῦ τῆ Μαριέττα, μολονότι ἦταν μιά δροσερὴ καὶ ὡμορφὴ κοπέλλα. Ὅλοι συμφωνήσαμε ὅτι εἶχε δίκην κι' ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὴν κατεδίκαζε. Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ λόγο ἦταν προτιμότερο νὰ πᾶν νὰ παραδοθῇ στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τῆς γειτονίας. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ Μαριέττα δὲν δέχτηκε αὐτὴ τὴ λύσι μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενείου, πού ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, φέρεσε τὸ κατέλλο του καὶ τὸ παλτό του γιὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς ἐκεῖ, ρίχνοντας συγχρόνως μέσα στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι τοῦ δράματος. Ἡ Μαριέττα, πρὶν ξεκινήσῃ, πούδραρίσε τὸ πρόσωπό της κι' ἔβαψε τὰ χεῖλιά της.

Ὅλοι εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἐμπλέκε στὰ δικαστήρια κι' ὅτι θὰ ξαναγύριζε κοντὰ μας, γρήγορα, μὲ τὴ συνείδησιν ἀναπαυμένη. Κι' ἐμεῖς, ἄλλωστε, μόλις τὴν εἶδαμε νὰ γδαῖν ἀπὸ τὸ καφενεῖο, πῆραμε μιά θαθεῖα ἀνάσα, σὰν νὰ ἐξαφρῶσαμε ἀπὸ μιά θαρεῖα εὐθύνη.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενείου ξαναγύρισε σὲ λίγο, σοθαρός κι' ἐπίσημος, σὰν ἄντρας πού εἶχε φέρεῖ σὲ πέρας μιά δύσκολη ἀποστολή.

— Ὁ ἀστυνομὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ πέρα, μᾶς ἐξήγησε, μὰ ἦταν ὁ ὑπασιπότης του. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ κανονίσῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν...

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχαμε κέφι νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ παίγνιδι μας. Συλλογισάμετε τὸν Ἐμίλ, πού δὲν ἔσθαι πειὰ καὶ τὴν Μαριέττα πού θὰ τραβοῦσε τώρα γιὰ τὴν φυλακή.

Ἀξάφνα ὁμως ἀνοίξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκε θριαμβευτικὰ ὁ Ἐμίλ μὲ τὴ Μαριέττα ! Ὁ φίλος μας γελοῦσε, μὰ ἡ ὡμορφὴ κοπέλλα φαινόταν πειραγμένη.

Ὅλοι μᾶς θάλαμε τὶς φωνές ! Ὅλοι μᾶς φανέρωσαν τὴν φρικτὴ ἀλήθεια :

— Φταεῖ ὁ ὀλοπώλης ! Μᾶς ἐξήγησε. Αὐτὸς ὁ μαστοράς μοῦ γέμισε τὸ πιστόλι μὲ ψευτικὰ σφαίρες !... Ὁ ὑπασιπότης τοῦ ἀστυνομοῦ πῆγε στὸ σπιτί τοῦ Ἐμίλ καὶ τὸν ὥρθε ἐκεῖ πέρα... ὀλοζώντανο ! Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Ἐμίλ ἔμαθε ὅτι ἦμουν στὸ τμήμα, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ μὲ θρῇ...

Κι' ἐνῶ ἡ Μαριέττα εὐχαριστοῦσε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ καφενείου γιὰ τὸν κόπο πού εἶχε κάνει ὁ Ἐμίλ μᾶς ἐξήγησε χαμογελώντας δίχως καμμιὰ ὑπερηφάνεια :

— Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ! Μιά ἄλλη γυναῖκα μὲ μαχαίρωσε...

— Τὴν τρίτη φορὰ δὲν θὰ τὴ γλυτώσῃ ! Τὸν μάλωσα — Τὸ ξέρω... Μοῦ ἀπάντησε. Γι' αὐτὸ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ ἡσυχάσω...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες παντρεύθηκε τὴν ὡμορφὴ Μαριέττα.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΙΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Ἀθήναι.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ε*

— "Όταν τ' άκουσαν όλ' αυτά οι χωριάτες άφρισαν από τη λύσσα τους :

— "Α, τόν καταραμένο !

— Νά τόν κάψουμε μέσα στη φωλιά του τού Σατανά !

— Φωτιά και τσεκούρι !

...Κι' όσο νά πής άμην, ένα μεγάλο μπουλουκι από χωριάτες ξεκίνησε για τού καστέλι. Ήσαν όλοι τους έπισημένοι με τουφέκια, σπαθιά, δικάνια, τσεκούρια, δρεπάνια...

... Άνηφορίσανε τού θουνό φωνάζοντας άγρια και θλαστημώντας :

— Καταραμένο !... Καταραμένο !... Σπορά τού Σατανά !

— "Όρνια και τσακάλια θά φάν τις σάρκες σου, τρισκατάρατε !..

Μά όταν φτάσανε στό καστέλι, θρήκανε τη μεγάλη του πόρτα, μια άτράνταχτη σιδερόπορτα κλειστή. Κάποιος πλησίασε και θέλησε νά χτυπήσει νά του άνοίξουν, με μια μεγάλη πέτρα. "Άρχισε μάλιστα νά χτυπά μ' άλλη του τη δύναμη.

Μά τότε έγινε κάτι πού κανένας δέν τού περίμενε. Πάνω ψηλά από μια τάπια ένα μεγάλο κοτρώνι κύλησε προς τά κάτω. Τό κοτρώνι, σωστός θράχος άσώκωτος, θρήκε τόν κακορίζικο τού χωριάτη κατακέφαλα ! Κι' όσο νά πής άμην, σωριάστηκε κάτω ό δύστυχος, νεκρός ! Νεκρός με τού κεφάλι λυμωά !...

...Τρομαγμένοι οι χωριάτες λακήσανε. Πού νά τολμήσουν νά μείνουν κεί πάνω !... Φτάσανε στό πιο κοντινό χωριό κι' εκεί τά μίλησαν κι' αποφάσισαν νά ειδοποιήσουν την άρχή. Κι' έτσι κι' έγινε. Ειδοποιήθηκε στην πολιτεία ό μπέης. "Ο μπέης έστειλε στό καστέλι ένα ντερβέναγα. "Ο ντερβέναγας θρήκε την πόρτα τού καστελιού άνοιχτή. Μπήκε μέσα, έψαξε παντού. Μά δέν άνακαλύψανε κανένα.

...Ο γιούς της Λυκοπαναγιάς είχε γίνει άφαντος. ...Οι χωριάτες πούχαν πάρει έπίσω τόν ντερβέναγα και τούς ανθρώπους του ξεθαρρέψανε και μπήκανε κι' αυτοί στό καστέλι. Ήταν αλήθεια παντέρημο. Μέσα όμως σ' ένα κελλι κάνανε μια σπουδαία ανακάλυψη. Βρήκανε μισή ντουζίνα πλεξίδες ! Σάτισαν οι άνθρωποι.

— Βρέ, τ' είν' τούτο :

Δέν χωρούσε άμφιβολία. Ήσαν γυναικεία μαλλιά. Κι' όπως καταλάβαινε στό στερνά ό γιούς της Λυκοπαναγιάς άρπαξε κορίτσια άπ' όλα τά γύρω χωριά, γλεντοκοπούσε μαζί τους κ' ύστερα πρίν τ' άποχωριστή έκοβε και κρατούσε από μία τους πλεξούδα. Βρίσκοντον εκεί—Θεέ μου ! — καρφωμένες στόν τοίχο με χοντρά καρφιά πλεξούδες ξανθές και μαύρες σάν τού κοράκου τού φτερό και καστανές, σγουρές, μακρυές και πλούσιες.

... "Ο ντερβέναγας έστρίψε τού μουστάκι του και γελοόσε. Τό ίδιο και τ' άσκέρι του. Τι τούς έγνοιαζε αυτός ; "Ας θγάζανε τά μάτια τους άναμεταξύ τους οι γυαλούρηδες.

...Μά οι χωριάτες τάχανε χαμένα. "Αχ, τόν κακούργο !.. "Αν τόν είχανε στό χέρι τούς θά τόν πνίγανε...

... Πώς ωστόσο δέν μαθεύτηκαν τόσες άπαγωγές κοριτσιών ; Οι χωριάτες δέν άργησαν νά τού μαντέψουν κι' αυτό. Οι συγγενείς τών κοριτσιών κρατούσαν τού ποάγμα κρυφό από ντροπή. Μπορεί και νά θάζανε με τού νου τούς πούς έξέρι τί. Χρόνια σκλαβιάς ήσανε. "Ο κοσμάκης ήταν τρομαγμένος, "Ο φτωχός ό ξωμάχος κατάπινε τά νερότι

του, σκέπαζε όπως - όπως τη συμφορά του και δέν έβγαζε άχνα.

... Τι είχε γίνει ωστόσο ό γιούς της Λυκοπαναγιάς ; "Επρεπε νά τόν πιάσουν, νά δώση λόγο για τού φονικό πούκανε, πρῶτ' άπ' όλα. Μά ό ντερβέναγας είχε άνάψει ώρα τού τοιμπούκι του, είχε καθήσει σέ μια πεζούλα και ξεκουράζότανε. Γιατί νά χολοσκάη, σού λέει ; Είχε κάνει, όπως και νάνε, τη δουλειά του παστρικά και τίμια. Είχε άνέβει στην κορφή τού θουνού, είχε ψάξει τού καστέλι άπ' άκρη σ' άκρη και δέν είχε θρη τίποτα. Τι άλλο νάκανε :

...Σέ μια πίσω αλλη τού καστελιού χαλασμένη κι' έρημική είδαν κι' έναν πέτρινο σταυρό στημένο σέ μια γωνία, κάτω από μια άνοιχαλαδιά. Κάτι σάν λιθάνι ήταν καμένο πάνω σέ μια πέτρα, μπρός στό σταυρό και λίγα ξερα άγριολούλουδα θρίσκονταν ριχμένα πλάι...

...Οι χωριάτες μαντέψανε τι σήμαινε αυτό. Κάτω από τη χλόη, κάτω από λίγες σπιθαμές χῶμα κοιμῶταν τόν ύπνο τού θανάτου ή παράξενη γυνάικα πού πήγε και κατέληξε άφαντικά στό καστέλι. "Ο θάνατος πήρε μαζί μ' αυτή και τού μυστήριο της ζωής της, γιατί ήτανε ζήτημα αν κι' ό ίδιος ό γιούς της άλλόκοτης αυτής γυναικάς ήξερε τού μυστικό της.

...Και τώρα ; "Ο ντερβέναγας τοιμαζόταν νά φύγη. Οι χωριάτες σηκώθηκαν κι' αυτοί έτοιμοι νά τόν πάρουν έπίσω. Δέν είχαν τού κουράγιο νά μείνουν κεί πάνω μοναχοί τους.

...Ποιός ξέρει ; "Ο γιούς της Λυκοπαναγιάς ροζήθηκε φαίνεται και λάκχησε μακρυά.

...Λυπημένοι οι χωριάτες γιατί δέν μπόρεσαν νά βάλουν στό χέρι τόν κακούργο γυρίσανε στό χωριά τους. Και τού τού πράγμα θά ξεχνιόταν αν λίγον καιό ύστερα δέν συνέβαινε άλλο ξαφνικό.

**

Στό σημείο αυτό ό ήγούμενος σταμάτησε. "Επτε λίγο νερό νά δροσίση τά χέλη του.

"Ο λεβέντης τόν κυττούσε κατάματα. "Αιτυποιοούσε ν' άκούση τη συνέχεια. Είχε άρχισει νά μαντεύη τώρα τού καθετί. Μάντευε ποιός ήταν ό αίτιος της συμφοράς του.

"Ο ήγούμενος έπτε λίγο νερό ακόμα και συνέχισε την αλόκοτη ιστορία του :

— "Υστερ' από λίγον καιρό, πού λές, μια νοικοκυρά γυνάικα, καθώς γύριζε άπ' τού χωράφι της, θρέβηκε άξαφνα μπρός στό γιού της Λυκοπαναγιάς...

...Από πού ξετρύπωσε ό δαίμονας ; Τόν ξέρασε ή γής ; "Η γυνάικα δέν κατάλαθε. Πρίν προλάβη μάλιστα νά τού θάλη στό πόδια, ό "Ιούδας αυτός την άρπαξε στην άγκαλιά του...

...Μά είχε νά κάνει με μια λεβεντογυνάικα, γερή, μεστωμένη, «καλοθεμελιωμένη», όπως λέν οι χωριάτες.

— Παράτα με, Σατανά ! τού φώναξε ή νοικοκυρά.

"Ο γιούς της Λυκοπαναγιάς τέντωνε τού λαϊμό του για νά τη φιλήση.

"Εκείνη δέν τάχασε. "Αγρίεψέ, άφρισε. Σπιθοδόλησαν τά μάτια της. Τη χτύπησε τού αίμα της στό κεφάλι. Φρενασιένή άρχισε νά τόν χτυπά και νά τόν τσαγουρνά "καυζώντας, Μά τού κάκου. "Επαιρνε από χτυπήματα ένας τού τρισκατάρατος ;

...Σέ λίγο κύλησαν κ' οι δύο τους κάτω σωρό - κουβάρι.

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗ

"Όταν φθάσαμε στό χωριό τού Ζερζιλέρ, πού είνε άπόξω από την Κοζάνη, τού χωριό καιγότανε. "Ο άσπρος και ψηλός του μινάρές έκάπνιζε σάν τεράστιο τσιγάρο πρὸς τόν ουρανόν.

Στόν δρόμο σκοτωμένα άλογα, τουρκικές ό θίδες σκορπισμένες, κόκκινες και κίτρινες, σάν φιάλες γεμάτες κόκκινο κρασί ή κίτρινο λικέρ, πεταγμένες, θά νόμιζε κανείς, άπ' έδῶ κι' άπ' εκεί, μετά τού μεγάλο γλέντι τού θανάτου. Και πτώματα, πτώματα, μέσα στό νερά.

"Ενας σκοτωμένος με μακρύα μαλλιά, μού έκανε έντύπαι, πού έδάνκανε τού χῶμα.

Γιά ν' άποφύγουμε για λίγο τη θροχή, πού έπτε δαρτή, καταφύγαμε στό μεγάλο τού τζαμιού ύπόστεγο. Παραδόξως τού τζαμι δέν έ-

Πολλοί τσαπάνηδες τόν είδαν με "ουρειασμένα ρούσα.

πιασε φωτιά, αν και καιγότανε ό μινάρές του. Μπροστά ήτανε ένα νεκροταφείο τουρκικό, γεμάτο γούδες άνοιχτές σάν ή γή ν' άνοιξε και έχασκε έδῶ κι' εκεί.

Σάν κινήσαμε νά φύγουμε, κάτι τού παράξενο κι' άπρόοπτο μάς σταμάτησε στόν τόπο, ξαφνισμένους. Μέσα από τις γούδες, άνακαθισμένοι σκελετοί, μάς κύτταζαν, θά ένόμιζε κανείς, με τ' άδειανά τους μάτια !

— Μά τι διάuolo, είπε κάποιος, άρχισαν νά σηκώνονται και οι νεκροί !... Μήν έχουμε Δευτέρα Παρουσία, ή... γεμική τών Τούρκων έπιστράτευσι ζώντων και νεκρών !... Ήταν κάτι πού έμεις δέν τού γνωρίζαμε.

Οι Τούρκοι, τούς νεκρούς των, δέν τούς θάφτουν στό χῶμα καταγής, ούτε τούς σκεπάζουν με χῶμα. Φτιάνουν μια τρύπα στη γή, την στρώνουν με ψάθες και με χόρτα και εκεί θάζουν καθισμένοι τόν νεκρό, στη μικρή αυτή φωλιά, την όποια στεγάζουν με σανίδια, σάν μικρό δωμάτιο και έπιστρώνουν τού χῶμα από πάνω.

Με τόν καιρό και τις θροχές, σάπισαν τά σανίδια, στρατοί πέρασαν, ζωά φορτηγά, κανιόνια καταυλισθήκανε εκεί, πέσανε τά σανίδια άπ' τού θέρος και φάνηκαν οι νεκροί, σάν νά μη πιστεύαν και νά βγήκαν για νά ίδούν τού πολέμου την άντάρα !...

Σάν πλησιάζαμε στην Κοζάνη, μια άλλη έκπληξις μάς περίμενε εκεί.

Χωράφια όλόκληρα από κρένα λιλά, με γλυκοθύσσινους στήμονες, άπλώνονταν μπροστά μας και ένα άρωμα λεπτό ανεδίδετο από παντού. Μέσα στις λάσπες και στό νερά, πού τόσες ήμέρες παραδέρναι με, τού άνθρώπου αυτό κουμάτι τής περιφερείας πού παρουν σ' άσ τή κ' έμπροστά μας, άξαφνα, μάς έ-

Σάν ξεστρώσαν οι άγγελοι τά χαλιά, φητρῶσανε οι κρόκοι...

φάνηκε, σάν μια άκρούλα Παραδείσου, πού άνοίχτηκε, νά μάς δεχτή.

Και μπήκαμε και κόβαμε από τού κρένα εκείνα τά βιολέτ, με τούς μικρούς, κοντούς τούς μίσχους, άγ' καλιές όλόκληρες.

— Βρέ παιδιά, άκούμε άξαφνα τη φωνή ενός χωριάτη, αυτά πού χαλάτε σεις αυτό, είνε μια όλόκληρη περιουσία !...

— Τά λουλούδια τού άγρου ;

— Δέν είν' αυτά λουλούδια τού άγρου. Είνε οι «κρόκοι» της Κοζάνης.

Και δέν θυμῶμαι πόσα εκατοστάρικα μάς είπεν ότι παλῶνται την δκά.

Βγήκαμε τρέμοντας και άκροπατώντας από τόν άνθινο εκείνον θησαυρό, πού φυτρώνει μόνον στό χῶμα της Κοζάνης.

— Και τούτα έδῶ, είπαμε τού χωριάτη, δείχνοντας τά κρένα, πού έδρέψαμε, τί νά τά κάνουμε ;

— Αυτά τώρα πάνε χαμένα. "Αν ήτανε έδῶ κοντά, και αν δέν ήσαστε κουρασμένοι, θά σάς έλεγαν νά τά πηγαίνετε στην έκκλησία της Παναγιάς της "Υπαπαντής...

Και μάς είπε μια ιστορία, πού δέν την θυμῶμαι σήμερα καλά.

Πώς μια φορά κι' έναν καιρό, ή Παναγία, δέν ξέρω γιατί, πέρασεν από κεί και νύχτωσε σ' αυτούς τούς κάμπους πού τότε ήσαν χέρσοι κι' άγριοι, γεμάτοι με άγκάθια και κοντόκλαδα.

"Άγγελοι κατεβήκαν τότε και στρώσαν ταπέτα από τόν ουρανό, μενεζελιά, λιλά και θυσιανία, γεμάτα από λουλούδια, λουλούδια τού ουρανού.

Μόλις καλοκαθήσανε ή Παναγία κ' οι άγγελοι και νά κι' ένας παπάς, πού πέραγε, Κοζανίτης παπάς, πού έρχότανε από κάποιο χωριό, εκεί κατά τά Σέρβια πού ήταν πανηγύρι και τόν κάλεσαν.

— Γεια σας χαρά σας ! είπε, σάν είδε τη θεία κατασκήνωσι, χωρίς νά έννοηση και ποιοί ήσαν. Πώς, πατριώτες από δῶ ;

— Νά χάσαμε τόν δρόμο ! είπεν ένας άγγελος, κάνοντας πώς δέν ξέρει. Είνε, άγιε πατέρα, ή Κοζάνη μακρυά. Ού, άρες κι' άρες, είπεν ό παπάς, διαζώντας τού θήμα, γιατί φοβήθηκε πολύ νά είπη την αλήθεια, μήπως άναγκαστή, ώρα πού ήτανε, και τούς φιλοξενήση !...

Και σάν κυνηγημένος έφυγε, χωρίς και νά τούς άποχαίρειται.

— Ποτέ μη φτάσης και πάντα νά είνε για σένα ή Κοζάνη μακρυά, τού είπεν ό άγγελος Κυρίου, κουνώντας τού κεφάλι.

Κι' από τότε τρέχει και τρέχει ό παπάς χρόνια και αιώνες τώρα, σ' τέλει σ' ό,ς, για νάβρη την Κοζάνη και ή Κοζάνη δέν βρίσκεται...

Μόνον κάθε χρονιά, την ωρισμένη ήμέρα και την έποχή αὐτή, φτάνει τακτικά και χωρίς νά λαθέψη, στό έρημοκκλησάκι

Οι Τούρκοι τούς θάβουν καθ'όλους !

Μέσα στη θροχή και στό σκοτάδι

κι εκεί της Παναγιάς, λειτουργάει μέσα στις σκόνες και τις άραχνες, μοναχός, και πάλι παίρνει δρόμο για νάβρη την Κοζάνη, που δεν θρίσκειται...

Πολλοί τσοπάνηδες τόν είδαν.
Κουρέλια κιτρινισμένα κατήντησαν τὰ ράσα του και σαν σκελετός έχει απομείνει τὸ κορμί του. Μαύρο πετσι, σὰ κόκκαλά του τεντωμένο. Τὰ γένεια του και τὰ μαλλιά του άσπρα σαν τὸ χιόνι και μακρὰ που σούρνονται στὸν δρόμο... Τρομάξεις, λέν', άμα τὸν δῆς !...

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρῶι, χωρικοί και στρατοκόποι, που περνοῦσαν ἀπὸ δῶ, είδαν ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος, που ξενύχτισε ἡ Παναγία, γεμάτο ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦτα: Κρόκους, που μοσχοβολοῦσαν...

Κι' ἀπὸ τότε ἡ γῆ αὐτὴ εὐλογήθηκε και γι' αὐτὸ μόνο στὸ χῶμα τοῦτο φυτρώνουνε οἱ κρόκοι και πουθενά ἄλλου...

Δοκιμάσανε πολλοὶ παντοῦ και πάντοτε νὰ φυτέψουν μὰ τίποτα δὲν ἔκαμαν !...

Μὲ μιά μπόρα και ἕνα κακό, ἐμπήκαμε στὴν Κοζάνη τὴ νύχτα. Μουσκεμένοι, παγωμένοι, ιηστικοί. Τρόφιμα δὲν ὑπῆρχαν. Τὰ τμήματα που προηγούντο τὰ ἐσάρωσαν...

Λάσπες και νερά στοὺς δρόμους, ὡς τὸ γόνατο και σκοτάδι πίσσα.

Τὸ φρουραρχεῖο, μὰς ἔδωκε κατάλυμα, γιὰ μιά θραδυά σ' ἐνὸς παπᾶ τὸ σπίτι.

— "Αἱ Ὠραία ! μὰς είπαν κάποιοι. Θὰ εἰσαστε ἐκεῖ περιφρημα. Καλὸς ὁ παπᾶς και μορφωμένος. Θὰ περάσετε θαυμάσια !

Ἦταν περασμένη πειὰ ἡ ὥρα, ὅταν θρήκαμε τὸ σπίτι. Μεγάλο σπίτι κι' εὐρύχωρο, μὲ μιά πλατεῖα αὐλὴ μπροστά του.

— Τί θέλετε ; Μὰς ρώτησε ὁ παπᾶς, σηκώνοντας τὸ λυχνάρι, που κρατοῦσε, γιὰ νὰ ἰδῇ, καλλίτερα τὰ χάλια μὰς.

Τοῦ δώσαμε τὸ σημεῖωμα τοῦ φρουραρχείου.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δεχτῶ, μὰς είπεν ὁ παπᾶς ἀπτόμα. Τὴν πονάει ἡ κοιλία τὴν παπαδιά μου !...

Ἐμείναμε ἐκεῖ, σαν καρφωμένοι.

Θελήσαμε νὰ ἐξηγηθοῦμε στὸν παπᾶ, ὅτι στέγη γιὰ μιά θραδυά ζητούσαμε και ὄχι τὴν... κοιλία τῆς παπαδιάς.

— Τίποτα !... Τίποτα ! Πηγαίνετε ἄλλου νὰ θρῆτε. Ἐδῶ ἔχουμε σκοτούρες. Τὴν πονάει ἡ κοιλία, είπα, τὴν παπαδιά.

— Μωρὲ άμάν ! Ποῦ νὰ πᾶμε τέτοια ὥρα ;... Στὸ δρόμο θὰ παγώσουμε !...

Μὰς ἔκλεισε ἀπτόμα τὴν πόρτα και τραβήχτηκε !...

Ἐμείναμε μέσα στὴ νύχτα, στὸ σκοτάδι, τὴ θροχὴ και τὴν παγωνιά, κλαίοντας τὴν τύχη μὰς, και συλλογιζόμενοι τὴν ἱστορία που μὰς διηγήθηκε ὁ Κοζανίτης στὸν δρόμο.

— Φαίνεται τὸ ἔχουν οἱ παπαδες, είπαμε, ἐδῶ. Ἐκεῖνος, τοῦλάχιστον, τιμωρήθηκε καλὰ και ὅλο τρέχει, ἐνῶ τοῦτος κάθεται μέσα στὴ ζέστα του, κοντὰ στὴν παπαδιά του... ἔστω κι' ἂν τὴν πονᾷ ἡ κοιλία τῆς.

— Νὰ πονοῦσε, τοῦλάχιστον, ἐκεῖνου ἡ κοιλία μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ! είπεν ἕνας ἀπὸ μὰς !...

Ἄλλὰ ἡ εὐχὴ του δὲν ἀκούστηκε. Γιατί ἔπαψαν πλέον οἱ ἄγγελοι νὰ κατεβαίνουν στὴ γῆ, και γι' αὐτὸ... χορεύουν οἱ παπαδες !...

— Ἀπόψε ὅμως, είπεν ὁ τρίτος σύντροφος, θὰ χορέψουμε ἑμεῖς γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε.

Κι' ἀρχίσαμε νὰ πηδᾶμε στὸν δρόμο, σαν τρελλοί, ὡς που μὰς ἐμάζεψε ἡ περίπολος τοῦ φρουραρχείου...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ !

"Ἐνας γενναῖος στρατιώτης ἔδειξε κάποτε τα κουρελια τῆς στολῆς του στὸν Βοναπάρτη και τοῦ ζήτησε ἀρκετὰ ἀπτόμα μιά καινούργια στολή.

— Καινούργια στολή ζητᾷς !... τοῦ ἀπάντησε ὁ Ναπολέον. Φαίνεται πὼς δὲν τὸ σκέφθηκες σοβαρὰ αὐτὸ, παληκάρι μου. "Αν φορέσης καινούργια στολή, τότε πὼς θὰ φαίνονται τὰ τιμημένα τραύματά σου;...

ΧΙΔΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Διεθνεῖς τετραπέρατοι λαθρέμποροι ἀπειτεράθσαν τελευταῖως νὰ εἰσάγουν στὴν Ἀγγλία ναρκωτικά μὲ τὸν ἐξῆς ἔξυπνο και πρωτότυπο τρόπο :

— Τὰ είχαν τοποθετήσει μέσα σὲ 14 μπίλιες τοῦ μπιλ. λιάρδου. Ἡ κάθε μπίλια ἦταν φυσικὰ κούφια και στὸ ἐσωτερικὸ τῆς θρισκόταν τὸ πολῦτιμο ναρκωτικὸ.

— Ἡ μπίλιες αὐτὲς είχαν κατασκευασθῇ στὴν Αἴγυπτο.

— Ἐπρόδωσε ὅμως τὸ μυστικὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς τεχνίτες κι' ἔτσι και τὰ ναρκωτικά κατεσχέτησαν και οἱ λαθρέμποροι συνελήφθησαν.

— "Ἐνας ἐμπορεύμενος, σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου είχε ἀσφαλιστῇ τελευταῖα σὲ μιά ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία ζωῆς.

— Τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος ἐνῶ διάβαζε τὸ ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιο που τοῦ είχε στείλει ἡ ἐταιρία, θρήκε και ἀστείτο στὸ περιεχόμενό του που τὸν ἔκανε νὰ ξεσπάσει σὲ νευρικὰ γέλια.

— Ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια ὅμως ἔσπασαν ἡ ἀρτηρίες του και πέθανε σὲ μίαν ὥρα !

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικὰ, ἦταν νὰ στοιχίσῃ στὴν ἐταιρία ἡ χιουμοριστικὴ αὐτὴ παράγραφος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου, 500 λίρες !

— Ἡ Κίνα είχε και ἔχει τὸ περιεργότερο δειγματολόγιο νομισμάτων.

— Τ' αὐγά, τὰ ψωμιά, τὸ ἄλατι, τὸ ὄπιο, τὸ τσάι και πολλὰ ἄλλα τρόφιμα και ἀντικείμενα χρησιμοποιήθηκαν ὡς νομίσματα κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους τῆς μακρᾶς ἱστορίας τῆς.

— Στὴ Γιάπ, ἐπίσης που εἶνε μιά ἀπὸ τῆς Καρολίνες νήσους, τὸ κυκλοφοροῦν νόμισμα εἶνε τὰ... λαξευμένα τοῦ δλα !

— "Ὅσο μεγάλο εἶνε τὸ τοῦδλο τόσο μεγάλη εἶνε και ἡ ἀδεία που ἀντιπροσωπεύει.

— Στὰ πανηγύρια στὸ Θιβέτ, τὴ Μογγολία και τὴ Σιδηρία, ἡ συναλλαγὴ γίνονται μὲ μικρὰ σακκούλια που περιέχουν τσάι.

— "Ὁ ὑψηλότερος φάρος τοῦ κόσμου εἶνε ὁ φάρος τῆς Νήσου Ντὴλ στὴν Τασμανία.

— Τὸ ὕψος του φθάνει τὰ 2,925 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Στῆς Ἠνωμένες Πολιτεῖς συνέθετὸ τὸ ἐξῆς παράθεο :

— Δέκα κορίτσια ἔθεσαν πρὸ δεκαετίας ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς ὄχι τὸν γάμο, ἀλλὰ τὴ δουλειά. Ὁρκίστηκαν λοιπὸν νὰ μὴ παντρευτοῦν κι' ἔδωσαν ραντεβού ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια γιὰ νὰ θεβαιωθοῦν ὅτι ὅλες ἐτήρησαν τὸν ὄρκο τους.

— Ἡ συνάντησις αὐτὴ πραγματοποιήθηκε τὸν περασμένο μῆνα, και ὅλες παρευρέθησαν σ' αὐτὴ, ἀλλὰ... ἄλλα μὲ τοὺς... δευτέρους και τρίτους συζύγους τῶν ! Ἡ ἄλι καλὰ.

— "Ἐνας γαιοκτήμων στὴν Ὁρλεάνη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἔχει στὸ χτήμα του ἕνα δέντρο τὸ ὅποιο παράγει 78 εἶδη φρούτων.

— Τὸ δέντρο αὐτὸ τὸ ἐφύτεψε κι' ὅταν μεγάλωσε ἄρχισε νὰ κἀν σ' αὐτὸ διάφορα πειράματα ἐμβολιασμοῦ γιὰ νὰ δῇ πὼς εἶδη φρούτων θὰ μποροῦσε νὰ παράγῃ.

— Τὸν περασμένο λοιπὸν χρόνον τὸ δέντρο αὐτὸ παρήγαγε 70 διάφορα εἶδη μῆλων και ὀκτῶ εἶδη ἀχλαδιῶν.

— Στὸν Ἀμαζώνιο ποταμὸ ὑπάρχει ἕνα εἶδος χελιδνὸν που παράγει ἠλεκτρισμὸ σὲ σοβαρὴ ποσότητα και ἔντασι.

— Στὸ Χόλλυγουντ, οἱ μηχανικοὶ ἐπειραματίστηκαν μ' ἕνα ἀπὸ τὰ χέλια αὐτὰ και κατάρθωσαν μὲ τὸν ἠλεκτροσμὸ του ν' ἀνάψουν τρεῖς λάμπες τῶν 60 κηρίων ἐπὶ τρεῖς ὥρες.

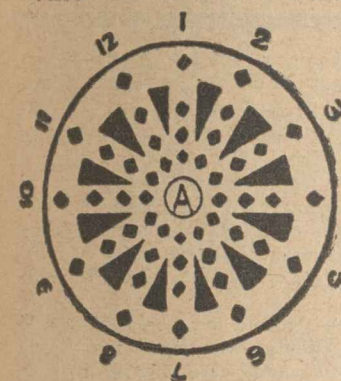
— Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ τὸ πείραμα αὐτὸ τὸ χέλι ψόφησε.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Μέσα στὸν κύκλο που βλέπετε παραπλεύρως, στὴ θέσι

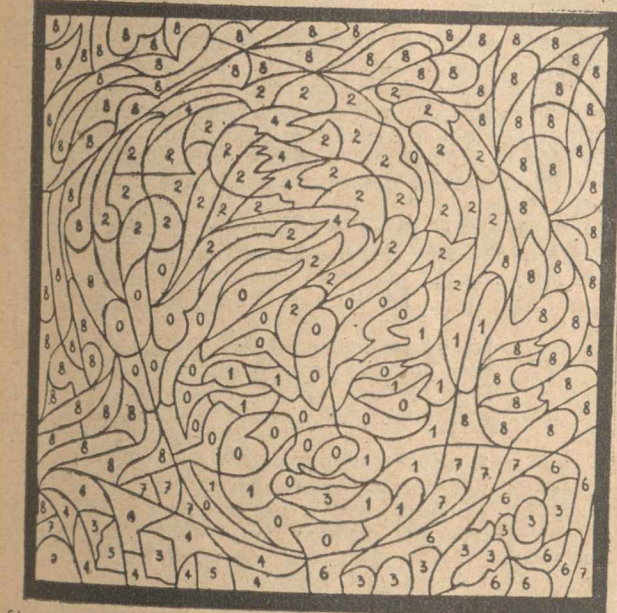

των μαῦρων στιγμάτων, πρέπει νὰ μποῦν δώδεκα λέξεις, κάθε μιά ἀπὸ τῆς ὁποῖες πρέπει νὰ ἔχη πέντε γράμματα και νὰ τελειώνῃ μὲ Α. Πρέπει ἐπίσης τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων αὐτῶν, λαμβανόμενα κατὰ σειρὰν νὰ σχηματίζουν τὸ ὀνοματεπώνυμον γνωστοῦ κινηματογραφικοῦ ἀστέρος. Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε αἱ ἐξῆς :

1) Τὸ ἀντίθετο τῆς ἀρετῆς, 2) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 3) Ἀρχαία θεά, 4) Τρεχούμενο νερό, 5) Σημ. στίξεως, 6) Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7) Ἀνθη, 8) Καλακαρία, 9) Ἀρχαῖοι ἀγῶνες, 10) Νῆσος τῆς Μεσογείου, 11) Χῶρος, 12) Ἱστορικὴ μονή.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τῆς μπογιές σας και χρωματίστε ὡς ἔξῃς τὰ μετα-

ξῶ των γραμμῶν ἀριθμημένα διαστήματα:

"Ὅπου ὑπάρχει 0 θάλτε σὰίρ, ὅπου ὑπάρχει 1 θάλτε σὰίρ θαθῶ, ὅπου ὑπάρχει 2 θάλτε μαῦρο, ὅπου ὑπάρχει 3 κόκκινο, ὅπου ὑπάρχει 4 λευκὸ, ὅπου ὑπάρχει 5 πράσινο, ὅπου ὑπάρχει 6 γκρί ἀνοιχτὸ, ὅπου ὑπάρχει 7 γκρί θαθῶ κι' ὅπου ὑπάρχει 8 κίτρινο.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

"Ἰδοὺ πὼς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 15, 18, 21, 24, 30, 33, 36 και 39 ἐντὸς τοῦ τετραγώνου οὕτως ὥστε ἀθροιζόμενοι καθέτως, ὀριζοντίως και διαγωνίως ἀκόμα, νὰ δίνουν τὸ ἀθροισμα 81.

(Ἡ λύσις των ὑπολοίπων παιγνιδιῶν στὸ προσεχές)

34	21	36
39	27	15
18	33	30

81 81 81

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Ο ριζοντίως: 1) 1) Περιφρημος ἥρωας τοῦ Δουμᾶ. Ἐταῖς δυνάμει τὴν ψυχὴ μετὰ θάνατον ἕνας ἀρχαῖος λαός. 2) Ἐνός θεός. Βουλγαρικὴ πόλις. Τὰ ἀρχικὰ μεγάλου ναυτικοῦ ἥρωος τῆς Ἐπανάστασεως. 3) Πρόθεσις τῆς Δημοτικῆς. Κάτοικος τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας (Κλητ.). 4) Τὰ πάντα. Ἱστορικὸν θάραλλον. 5) Ἀριθμός. Διὰ γειτονικά σύμφωνα. Ρῆμα σχετιζόμενο με τὴν φωνή. 6) Τρομερὸς αὐτοκράτωρ. Μόριον τῆς δημοτικῆς. Κατὰ στρέφει τὰ ροῦχα. 7) Αὐτὰ που δὲν παραδέχονται τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς θρησκείας τους. 8) Ἐνας ἀπὸ τὰ... κοσμητικὰ ἐπίθετα τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. 9) Τὸ δικαστήριον τὸν ἀπαλλάσσει πάσης κατηγορίας. Λέγεται και ὀπτασία. 10) Περιφρημος κι' ἐνθουσιῶδης ὕμνος. 11) Σύνδεσμος. Ἀνθη. Ἡραῖς περιφρημος μυθιστορήματος.

Κ α θ ἔ τ ὡ ς: 1) Τὰ κατάλληλα Χρονικὸν ἐπὶ τὸν ἥρωα. 2) Τὸ ἴδιο μετὰ τὸ 2 ὀριζοντίως. Βιβλικὸν τέρας. 3) Ἐταῖς κομμοῦνται οἱ δίκαιοι. 4) Χαίρε (ξενικόν). Χαίθευει, δροσίζει, παγώνει, κατὰ στρέφει. 5) Σύνδεσμος. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). 6) Ἡ κάτοικος εὐρωπαϊκῆς μεγαλονήσου. Νότα. 7) Ποτὲ οἱ πολέμοι δὲν εἶνε τέτοιοι. 8) Ἰδοὺ τὰ (Δημ.) Ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων. 9) Ψευδώνυμον τραγικοῦ Ἑλλήνος πολιτικοῦ. Ζῶον. 10) Ἡ κάτοικος χώρας τῆς Ἀμερικῆς. Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). 11) Εὐθύς. Ρωσσικὸν ὄνομα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὁριζοντίως: 1) ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ, 2) Αἰ-ΟΔΟΣ-ΣΤ, 3) ΜΕΝΩ-ΟΜΑΡ, 4) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, 5) ΓΗΡΑΣ-ΑΡΤ, 6) ΑΡΙΣΤΑ-ΟΡΜΗ, 7) ΑΠΟ, 8) ΚΑΜΑΡΙΝΙ-ΛΑΕ, 9) ΑΓΑΔΙΡ-ΑΚΡΙ, 10) ΡΑ-ΙΑ-ΩΤΟ, 11) ΗΡΩ-ΙΣΠΑΧΑΝ.

Καθέτως: 1) ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ, 2) Αἰ-ΛΗΡ-ΑΓΑΡ, 3) ΜΕΡΙΣΜΑ, 4) ΕΞΑΣ-ΑΔΩ, 5) ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ, 6) Α-ΔΩΝ-ΙΡΙΣ, 7) ΤΟ-ΔΑ-ΑΝ-ΑΠ, 8) ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ, 9) ΜΕΤΡΟ-ΚΩΧ, 10) ΟΞΑΙ-ΑΡΤΑ, 11) ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΝ.

ΕΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δρασμάς 5. 'Η αδιαίρετος υπερτιμήσις του παρα τών 'Υποπρωτοκρίτων άπαγορεύεται.

'Η όπό τών άναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη όπό δικαιοώματος κρισεως έκ δρασμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται όπ' όφιν.

Μ. ΤΖΩΝΗΝ. — Τό ποιήμα σας συμπαθές, μά και άτεχνο σέ μερικά του σημεία, 'Ιδού π. χ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Κύτα τά δέντρα φούσκωσαν,
πρασίνισαν οί Κάμποι
μιά μυρωδιά άνοιξιάντικη
απλώνεται στή Φύσι,
Στό γαλανό μας Ουρανό
κύτα ό "Ήλιος λάμπει
και τό αγιόκλημα παντού,
τριγύρω έχει άνθισει.
Τό ποταμάκι του χωριού διάφανο κυλά,
νάτα, τά χελιδόνια μας

μέσ' τήν παλιά φωλιά τους
και οί χωριάτες σκάδουνε

πέρα τά κτήματά τους

Πέρα από τό θοοκότοπο κτυπούνε τά τροκάνια,
μέσ τήν πλατεία του Χωριού, χυλιόχρονα πλατάνια,
τόν Ισκίο τους περήφανα ρίχνουν τής 'Εκκλησίας
και ένα προσευχητάριο, κάθεται και διαβάζει, άπ' όξω
ό Παπάς

Στά σπίτια οί χωριάτισες, άρμέγουν τής γελάδας
κινούν τά χωριατόπουλα, πηγαίνουν στό σχολειό
και οί χωριατοπούλες, ξεπλένουν τής μπουγάδας
στό ποταμάκι που κυλά, μέ γάργαρο νερό.

Στής λευκής πέρα στό Σταθμό

"Ενα άεράκι άνέμιζε

Στό τραίνο που έπέρασε

άν σέ χαιρετισμό.

και πάει για τήν 'Αθήνα

τήν μυρωμένην άνοιξι

νά φέρη άπ' τό Χωριό.

Τό ποιήμα σας δηλαδή έχει καλούς στίχους, συμπαθείς στίχους — αυτό εινε αναμφισβήτητο — αλλά και στίχους λανθασμένους, όπως εινε π. χ. ό τέταρτος του τρίτου τετραστίχου, και στίχους των οποίων ή άφέλεια χάνει έδώ κι' εκεί τή χάρι της και καθίσταται άφόρητος πεζότης. Πάντως δέν σάς άπελπίζουμε. Διαβάσετε και γράψετε ειδικά ποιήματα. Με τόν καιρό θά δημιουργήσετε καλλίτερα πράγματα.

Ι. ΣΙΦΝ., 'Ενταύθα. — Τό διήγημά σας όχι έπιτυχές.

Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Θεσσαλονίκη. — Τό διήγημά σας όχι καλό. Και εινε φυσικόν αυτό, έφ' όσον γράψετε διηγήματα χωρίς νά έχετε τήν σχετική μόρφωση. Πρέπει νά διαβάσετε πολύ. Γιατί τά παντοία λάθη στό χειρόγραφο σας δείχνουν, ότι άγνοείτε πράγματα, τά όποια άναρτητως πρέπει νά γνωρίζη ένας διηγηματογράφος.

Π. ΠΑΛΑΤΗΝ, Πάτρας. — Τό ποιήμα σας καλό και θά δημοσιευθή. 'Αγοράζουμε πράγματι διβλία εις καλές τράς. 'Εαθώς και παλαιά προγράμματα θεάτρων και παλαιάς φωτογραφίας κλπ. κλπ. Στείλτε λοιπόν ό,τι σχετικόν έχετε στόν κ. Χάρην Σταματιού, στό Μπουκέτο.

ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΝ. — Θα σάς κάνουμε, φίλε κ.

ριε, μά άπόδοτη έρώτησι: Εινε δικό σας τό ποιήμα που στείλατε μέ τόν τίτλο «Μιστηρά όρα» ; Σας ρωτάμε γιατί δέν μπορούμε νά πιστέψουμε ότι ένας άνθρωπος μπορεί νά γράφη άλογους στίχους, χωρίς νά γνωρίζη καλά-καλά γραφήν. Μη μ' άπαρξηγείτε. 'Εχοιμε ύποστη πολλά και φυλαγόμεστε. 'Αν οι στίχοι εινε δικόι σας, άν δέν τους έχετε άντιγράψει, σάς σιμδουλούμε νά διαβάσετε, νά μορφωθήτε. Θα γράψετε μά μερ όρσεία ποιήματα. Τό ποιήμα που στείλατε, μέ λίγες διορθώσεις θά γινόταν τέλειο. Δέν τό δημοσιεύουμε. Περιμένουμε μά έξήγησι έκ μερους σας. 'Εξηγήσιν ειλικρινή, γιατί τό άντίθετον δέν πρόκειται νά σάς ώφελήση.

Κ. ΜΙΧΑΗΛ, 'Ενταύθα. — Τό ποιήμα σας «Πόθος» όχι καλό. Καλή προσπάθεια μόνον νά φθάσετε στήν τέχνη του 'Ερεντά μέ στίχους διονυσιακούς, τεχνουργώντας ένα σονέττο σφιχτομένο, σάν θαού, μά και πλουμιστό κόσμημα. 'Ωστόσο δέν έπιτυχάνετε άπολύτως. 'Απλοποιήστε όλίγον τά πράγματα. Και μη στέλνεται για τό «Μπουκέτο» τόσο ρεαλιστικούς στίχους. 'Απεφθονόμεθα στήν έλληνική οίκογένεια και άπαιτείται συνεπώς κάποια σεμνότης.

Ν. ΜΠΟΥΡΟΝ, Λαμία. — Τό παιχνίδι μέ τά σπύρια τό λίσαστε έπιτυχώς.

Σ. Σ., 'Ενταύθα. — Μας γράφετε:

«'Αγαπημένο μου «Μπουκετάκι»,

«Κάθε εβδομάδα μου εισαι άπαραίτητο νά σέ διαβάσω. Βλέπω ότι αί συμβουλαι σου ειναι χρησιμότατες, γι' αυτό κι' έγώ άπεφάσισα νά σου στείλλω και πάλι αυτό τό παρκατάω ποιήμα μου, και νά μου άπαντήσης τί προδλέψεις. Νά συνεχίσω ή όχι. Σέ παρακαλώ όμως εάν δέν τό έγκρίνης δημοσιεύσιμο νά διαθέσης λίγο μέρος στήν στήλη των Κάρτ-ποσταλ σου, γράφοντάς το για νά δώ περιπου πώς ειναι».

Και σάς άπαντάμε έν πάση ειλικρινεία: Νά πάψετε νά γράφετε στίχους. Δέν τους έπιτυχάνετε καθόλου. Νά, επί παραδείγματι, τό ποιήμα σας:

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τά μάτια σου τά δυό.
που μοιάζουν σάν άστέρια.
Πέφτουν άπ' τόν ουρανό
στά δικά μου χέρια.

"Όταν τά κρατώ καλά
μέσ τήν άγκαλιά μου
Νοιώθω σάν νά μέ κτυπούν
μέσ' τά σωθικά μου.

Κάποτε μου ξέφυγαν
πήγαν μακριά μου
Κι' είμαι τώρα μοναχός.
"Αχ ! τί συμφορά μου

Μιά μέρα τά άντίκρισα
μά ήταν μακριά μου.
Και πάλιν ήμουν μοναχός.
"Αχ ! τί συμφορά μου.

Μοΰφεραν στήν μνήμη μου
χρόνια περασμένα.
Μά ειναι τώρα πιά άργά.
Γιατί εινε ξεχασμένα.

"Ηθελα νά τάσφιγγα
Μέσ τήν άγκαλιά μου
τόρα όμως είν' άργά.
"Αχ ! τί συμφορά μου.

Πρόκειται δηλαδή περί πρωτολεόν και πρωτολεόν έντέλει άνεπιτυχώς. Στό 6' τετραστίχο γράφετε πώς κρατάτε τά μάτια στήν άγκαλιά σας ! Γίνεται ποτέ τέτοιο πράγμα ; Γενικώς τό ποιήμα σας εινε άνεπιτυχές. Σας άρσεί ή ποιησις ; Διαβάσετε την και μήν γράφετε, μήν την κακοποιείτε.

SCHERK

'Εάν θέλετε
να είσθε ωραία

χρησιμοποιείτε τό βελούδινο, αϊθέριο
και λεπτά άρώματισμένο κομπάκτ Μύ-
στικουμ. Πρέπει όμως νά τό συνδυάζετε
μέ τήν πούδρα Μύστικουμ, σύμφωνα μέ τόν
πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' άρέσετε πάν-
τοτε. 'Ο πίναξ του Σέρκ εύρίσκεται εις όλα τά

καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σέ κουτιά των Δρ.80.
& 50.. • Κομπάκτ Μύστικουμ Δρ.40.. • 'Εναντιδερ γραμ-
ματοσήμου άποστέλλεται δείγμα
πούδρας & κομπάκτ. Γεν. 'Αντ. Οίκος
Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, 'Αθήναι.
**πούδρα
Mystikum**
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

Ξανθειά ή μελαχροινή

Ναι, τι και αν είσθε, πρέπει νά εύρετε τό κατάλληλο
μέσο για τήν σωστή περιποίησι των μαλλιών σας.
Γι' αυτό πρέπει ή ξανθειές νά χρησιμοποιούν τό
Σαμποντόρ και ή μελαχροινές τό Σαμποζάν, τό μό-
νο Σαμπονάν που θά σάς έξυηρητήση άπόλυτα.
Κάθε φάκελλος του Σαμπονάν Τέτ'Νουάρ περιέχει
και τό άνάλογο "Σεβεκλά", τό όποιον - μετά τό λού-

σιμο - άποστειρώνει, κρατεί

τις σκάλες και προσδίδει στά μαλ-
λιά μία έξαιρετη φυσική γυαλάδα.

• 'Υπάρχει και ύγρό Σαμπονάν συν-
δυασμένο μέ τό "Σεβεκλά για Ξανθά
και για σκούρα μαλλιά. 'Υγιεινή και οικονομική περιποίησις
των μαλλιών. • Φιάλη Δρχ. 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ 'ΑΝΤ'ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

Τήν πειό μεγάλην οικονομία
έπιτυχάνετε άν βάψετε μό-
ναι σας τά περσινά σας φο-
ρέματα μέ τας Γερμανικας
Βαφάς **ARTI**. Θα γίνουν
καινούργια και μόδέρνα.

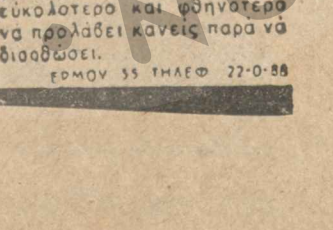
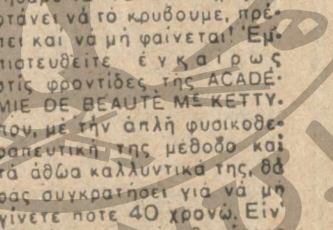
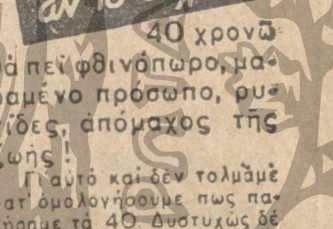
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ
ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

"Ο Βορονάφ των παλαιών
φορεμάτων ειναι αλ Γερμανι-
και Βαφαί «ARTI».

Γυναικεία καπέλλα και φορέ-
ματα.

ΑΝΝΗΣ ΑΣΣΑΡΙΣΤΟΥ

'Ιφικράτους 4, Παγκράτι
Γιμαί λογικά. Μιά έπίσκεψις
άρκει.

ΔΕΝ
θα παλίσσει λα 40
αν το δεχθείς.

40 χρονώ
θα πει φθινόπωρο, μα-
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, άπόμαχος της
ζωής!

Γιαυτό και δέν τολμάμε
να έμολογήσουμε πως πα-
τήσαμε τά 40 άυστοχώς δέ-
ψάνει νά τό κρυθούμε, πρέ-
πει και νά μη φαίνεται! 'Εμ-
πιστευθείτε - εν κεί τ'ως
στις φροντίδες της ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ DE BEAUTE ΜΕ ΚΕΤΤΥ-
πον, μέ τήν όπλη φυσικοθε-
ραπευτική της μεθοδο και
τά άδωα καλλυντικά της, θά
σας συγκρατήσει για νά μη
γίνετε ποτε 40 χρονώ. Ειν
εύκολοτερο και φθηνότερο
να προλάβει κανείς παρα νά
διαβάσει.

ΕΡΜΟΥ 55 ΤΗΛΕΦ 27-0-88

Ο ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Μιά μέρα, παρακάλεσα κάποια νέα που την είχα συναντήσει σ' αυτό το φιλόξενο σπίτι να πάει με μουσική μου στή φιλη μου και να τη ρωτήσει γιατί δεν σύχναζε στον κύκλο μας. Η προσβολή αυτή επέτυχε τον σκοπό της, γιατί η φίλη μου απέκτησε την πεποίθηση ότι δεν ήμουν πραγματικά αυτός που φαινόμουν κ' οι γονείς της κατηγορούσαν τον έαυτό τους γιατί με τιμούσαν επί τώσον καιρό με την εμπιστοσύνη τους.

Μιά νύχτα ρεβεγιόν θρεθήκαμε αντιμέτωποι στο ξενοδοχείο «Τοκατλιάν» μ' αυτήν την νέα, που τη συνόδευαν μερικοί συγγενείς της. Ήπια φαίνεται αρκετή σαμπάνια, που την ζάλισε αρκετά, γιατί σε λίγη ώρα, σε μία στιγμή καθώς περνούσε κοντά μου, θρήκε το θάρρος να μου ψιθυρίσει:

— Προσκαλέσε με, σάς παρακαλώ να χορέψουμε.

Καθώς χορεύαμε, είδα πως ήταν πολύ συγκινημένη.

— Κύριε, μου είπε σε κάποια στιγμή, δεν σάς θλίβουμε πειά. Δεν άνοιχες τους λόγους της εξαφανισέως σας. Ή προτίμησέ σας προς τις γυναίκες του ημίκοσμου σάς επιδοίει να βλέπετε τους παλιούς σας φίλους!

Είδα πως μετανόησε γι' αυτά τα λόγια αμέσως μόλις τα πρόφερε. Μά έκανα τον αδιάφορο. Κι' αυτή η φαινομενική ψυχρότης μου ενίσχυσε την κακή ιδέα που η νέα κόρη είχε για μένα. Από τότε γύριζε άλλο το κεφάλι της, όταν μ' έβλεπε και με κακολογούσε σ' όλον τον κόσμο.

Τέλος η ίδιας ηθικής αρχές μου υπαγόρευαν έπειτα από λίγον καιρό την στάση μου απέναντι σε μία γυναίκα παντρεμένη που μ' αγαπούσε και ήθελε να με παρασύρει σε παρανόμους έρωτες. Είπα μία μέρα θρόβα-κοφτά μπροστά σ' αυτήν και τον σύζυγό της ότι σκόπευα να εγκατασταθώ στο σπίτι μιας γυναίκας με κακή φήμη. Χρησιμοποίησε όλην την δύναμη της πειθούς που μπορούσε να εξασκηση μπροστά στον σύζυγό της για να με κάνει να εγκαταλείψω αυτό το σχέδιο. Μά εγώ επέμεινα στην σκανδαλώδη μου απόφαση, καταπνίγοντας μέσα στην καρδιά μου το αίσθημα που με τραβούσε προς αυτήν την παντρεμένη. Έτσι και το άντρώγυνο αυτό προσετέθη στον αριθμό εκείνων που με νομίζουν γι' αυτόν που δεν είμαι πραγματικά και με κακολογούν...

Ο Νετζέτ σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Θέλησα να ξετυπώσω την ηθική ενεργώντας έτσι. Χρόνια πέρασαν με διαδοχικές θυσίες μου στην τιμιότητα και την ηθική. Ο χαρακτήρας μου δημιούργησε την δυστυχία μου. Μά φλυάρησα πολύ και θα σε πονοκεφαλιάσα. Θα σου παίξω τώρα για να σ' αποζημιώσω στο πιάνο δυο συνθέσεις μου. Την μία την τιτλοφορώ «Το σκοτωμένο αίσθημα» και την έχω αφιερώσει σ' αυτήν την κοπέλλα που μούστειλε την επιστολή. Την άλλη την λέω: «Απαγορευμένη Αγάπη» και την έγραφα εις ανάμνησιν αυτής της παντρεμένης για την όποια σου μίλησα.

ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ ΑΡΤΑΜ

ΑΖΟΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— ιοίος σου είπα να θέλεις να τον σκοτώσης ; τοῦ είπα εγώ ειρωνικά.

Εκείνος όμως ετοιμάσθηκε να με χτυπήσει και θα πραγματοποιούσε την απειλή του αν δεν παρουσιαζόταν πάλι ο Άζορ...

Κατόπιν αυτού, την ίδια κιόλας ώρα, ο Άντρέ έφυγε με τον χειρότερο τρόπο από το σπίτι. Έτσι εγώ ξέμεινα ελεύθερη και παντρεύτηκα τον κ. Λενέρ, αυτόν τον χρυσό άνθρωπο, που αγαπώ και τον Άζορ μου. Όσο για τον Άντρέ, καθώς έμαθα, παντρεύθηκε κι' εκείνος, μά η γυναίκα του έπειτα από λίγον καιρό αυτοκτόνησε, μη μπορώντας να υποφέρει τη ζήλεια του και τις θαναυσότητες του.

Έχω ή δεν έχω λοιπόν δίκην ν' αγαπώ τον Άζορ που μ' έσωσε από έναν τέτοιο δήμε ;

Αναγκάσθηκε να θεσπιάσω την γοητευτική κ. Λενέρ, ότι ο Άζορ είχε θριαμβεύσει... Έκανα μάλιστα ότι δεν είχα αντιληφθώ το ότι μου είχε ξεσχίσει παλζόντας το ρεβέρ του πανταλονιού μου !...

ΠΩΛ ΑΡΤΟΥΑ

ΓΙΑ Ν' ΑΡΕΣΕΤΕ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ρα, έχουμε και δυο-τρεις άλλες μικρότερες κατηγορίες στις οποίες υπάγονται οι εκκεντρικοί, οι «άστειοι» και οι κτηνώδεις.

Οι δυο πρώτοι είναι ευχάριστοι και διασκεδάζουν τις γυναίκες. Μά δεν έχουν επάνω τους καμιά επίδραση. Δεν ζυπνούν πιά μεγάλα πάθη.

Όσο για τους κτηνώδεις, αυτοί δεν ενδιαφέρονται να αρέσουν ή δεν αρέσουν στις γυναίκες. Τραβούν μόνο τους μπροστά, με τον δικό τους τρόπο.

Και τώρα, για να τελειώνουμε, πρέπει να σάς αναφέρουμε και δυο άλλες συνήθειες κατηγορίες ανδρών.

Πρώτα έχουμε τον άνδρα με τη «χρυσή καρδιά» κι' ύστερα τον πνευματώδη. Κι' οι δυο αρέσουν και δεν αρέσουν στις γυναίκες. Η μεγάλη καλωσύνη και το πνεύμα είναι πράγματα ανυπόφορα, όταν δεν παρουσιάζουν μία ευχάριστη ποιικιλία.

Ο πνευματώδης άνδρας πρέπει μερικές φορές να παρουσιάζεται και ως ανόητος, όπως και ο καλόκαρδος άνδρας πρέπει να δείχνει καμιά φορά ότι είναι και σκληρός. Άλλωστε, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος πρέπει να ελπίζουν ότι θα αρέσουν πάντα στις γυναίκες.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο ΣΝΟΜΠΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

Μπεμπέ Ντάνιελς διευθύνει ένα κατάστημα μόδας. Ο Μπουστερ Κραϊήμπ έχει ανοίξει ένα γυμναστήριο για τους νέους και η Μαίη Γουέστ ενδιαφέρεται για μία επιχείρηση κινεζικών κονσερβών.

Άλλοτε, όλοι οι Ισχυροί του Χόλλυγουντ είχαν μία θύλα στην ακροθαλασσιά, στη Σάντα Μόνικα, όχι μακριά από το Κούλθερ Σίτυ, όπου βρίσκονται τα στούντιο της «Μέτρο - Γκόλντγουιν Μάγερ». Μά σε λίγο όλοι οι συλλέκται αυτογράφων και όλοι οι όχλητροί που τριγυρίζουν τους αστέρες, τους έκαναν αφορητή την ζωή τους εκεί και οι πιο «οίκοι» κάτοικοι της παρκοκίας πήγαν κι' εγκαταστάθηκαν βορειότερα στο Μάλιμπού, όπου έχτισαν νέες θύλλες.

Τώρα και το Μαλιμπού έπαψε να είναι πειά της μόδας και οι αστέρες ζητούν άλλο μέρος για να εγκατασταθούν.

Καθώς βλέπετε, απ' όσα σάς είπαμε παραπάνω και από χιλιάδες άλλα παραδείγματα που θα μπορούσαμε να σάς αναφέρουμε, ο σνομπισμός παίζει τον κυριότερο ρόλο στη ζωή των αστερών.

ΒΑΛΑΝΤΕΝ ΜΑΝΔΕΛΣΤΑΜ

ΓΚΙΤΤΑ ΑΛΠΑΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

Έσκυψε και μου φίλησε με τρυφερότητα το χέρι.

— Κυρία μου, μου δήλωσε μ' επισημότητα, σάς δρκίζομαι, ότι καμιά άλλη γυναίκα δεν θα χορέψει μαζί μου, γιατί η ανάμνησή σας θα της μειώνει τη χάρη της.

Κι' όπως έμαθα, αυτός ο άνθρωπος ως τα σήμερα κρατούσε τον λόγο του !...

Η Γκίττα Άλπαρ, πρέπει να ξέρετε, ότι είναι παραπολύ γυναίκα. Γι' αυτό δεν διστάζει να πραγματοποιήσει όλες τις επιθυμίες της καρδιάς της, ακόμη και τις πιο ρωμαντικές. Έτσι όλοι οι φίλοι της την αποκαλούν μοδιατρούλα, πράγμα που ένθουσιάζει κυριολεκτικώς την ξαθή «γόησσα».

ΧΑΝΣ ΦΟΡΜΠΕΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

άνθρωπινη δικαιοσύνη. Άν με προτιμάτε έρωτευμένον, κατωγειλέτε με στην γυναικεία αδικία, που τη συγγενίζονται αδικηση έσείς. Στην πρώτη περίπτωση στελείτε με στο έδωλο, στη δεύτερη δικάζετε με σε ες ή ίδιος.

ΚΟΜΗΣ ΛΕΩΝ ΑΝΤΙΜΑΡ

Η κυρία αποκρίθηκε μ' ένα τηλεγράφημα:

«Ξέρω πως δεν είσατε κλέφτης. Μά κι' αυτό είνε το χειρότερο — είσατε έρωτευμένος. Θα σάς περιμένω άπόψε τα μεσάνυχτα. Έλάτε... Θα σάς δικάσω. Η καταδίκη σας θα είνε έπει κής. Θα σάς κλείσω... Ισοβίως στην καρδιά μου !...»

ΝΙΝΑ

ΑΝΡΥ ΝΤΙΒΕΡΝΟΥΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΙΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Άθηνών—Πειραιώς προς ευκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων αριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης αριθ. 86

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εύτυχιδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη και Καλλι-

δρομίου

ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας αριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-

ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός Άριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός Άχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, όδός Άχελώου και Άλατσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Όδός Όμηρου 16, παρὰ την Άγιαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρὰς Στοάς αριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός Άγ. Διονυσίου και Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Άντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τὸ πλησιέστερον συνοικιακόν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ έξοδα και τὴν ἀργοπρίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ!

Η κάλσα KAYSER

είναι κατασκευασμένη

και για το κομφορ και

για την ταχύτητα της

ζωής μιας μοντέρνας

κυρίας Από το πρωί

έως την νύχτα σας εξυ-

πηρετεί όπουδήποτε

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η αντισηπτική οδοντόκρεμα ή όποια συνιστάται από τούς οδοντιάτρους.

Δέν χρειάζεται να επιβάλετε εις τα παιδιά σας να καθαρίζουν τα δόντια τους με "ΚΟΛΥΝΟΣ", διότι αγαπούν την εύχάριστον γεύσιν της, που δροσίζει τὸ στόμα τους.

Οι οδοντίατροι συνιστούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", ειδικώς για τα παιδιά, λόγω των αντισηπτικῶν της ιδιοτήτων και διότι γνωρίζουν, ότι η "ΚΟΛΥΝΟΣ", διατηρεῖ τὰ δόντια καθαρά και τὰ ἀφροστατεύει ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα

μικρόδια που προξενούν την καταστροφὴν των.

Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας να χρησιμοποιούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", πρῶτῃ και βράδῃ.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι ἀκρῶς οικονομική, διότι χρησιμοποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντόκρεμαν.

Έν και ἥμισυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ἑξῆς φηκτρὰς ἀρκεῖ.

Ετιμήθη εἰς τὴν Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μεγά Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεῖς θα ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Πωλούνται σε Φαρμακεία & Εμπορικά

**Οδοντοκρέμα δόντια ;
Ναι !
...αλλ' όχι επί ζημία
του σμάλτου...**

● Μή μεταχειρίζεσθε οδοντοπάστα που άσπρίζει τα δόντια διά της τριβής διότι αυτό καταστρέφει τὸ σμάλτο ●
● Ἡ οδοντόκρεμα Σμαλτοδόντ δέν άσπρίζει τα δόντια διά της τριβής αλλὰ διά της διαλύσεως τῶν ξένων καί επιβλαβῶν ούσιῶν που επικαθηνται ἐπὶ τῶν οδοντων σας ●

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ● ΖΕΑΣ 98
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

